Nr. 9 - iunie 2008 - Pret 7 lei

Sci-Fi magazin

STRIGĂTUL ÎNGERULUI

Douglas Smith

Premiul Aurora 2004

PERSOANA A II-A, TIMPUL PREZENT

Daryl Gregory

Michael Swanwick

Neal Asher

Liviu Braicu

Mike Resnick

Walter Jon Williams

www.sci-fi.ro



COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Mirela Oniciuc
Cristina Olariu

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Jesse-lee Lang
Agency: Dreamstime.com

Cum a omorât Harry Potter SF-ul

de Nicolae C. Ariton

Nicolae C. Ariton este profesor de franceză la Tulcea şi fost redactor al Jurnalului SF.

Când am citit articolul lui Ted Chiang „Diferenţa dintre ştiinţă şi magie", publicat în nr.7 al „Sci-Fi Magazin", în care aborda relaţia dintre sf şi fantasy, am exclamat: „mare scriitor, fain articol!" Convins de apreciatul autor american, am început să scotocesc prin bibliotecă după cărţile fantasy pe care le aveam, începute şi neterminate. Ca să fiu şi mai sigur că nu voi da un nou rateu în încercarea mea de a mă apropia de fantasy, am achiziţionat primele două volume dintr-o serie celebră, care numără deja vreo zece volume, şi am purces la lectură având în faţa ochilor un citat din Ted Chiang: „... povestirile despre magie ne reamintesc minunile din noi, cele interioare." Şi după prima sută de pagini, am renunţat, cu toate că textul era excelent scris, personajele bine conturate, acţiunea alertă, dar fără ca atomii şi moleculele mele de sf-ist să intre în rezonanţă muzicală cu ceea ce citeam.

Recunosc că sunt subiectiv când afirm că nu-mi place fantasy şi că sunt de-a dreptul fundamentalist, când în anul 2001, „Harry Potter and the Goblet of Fire", scrisă de J.K. Rowling, a luat Hugo-ul, acordat de fanii genului participanţi la Worldcon, zicându-mi cu tristeţe că neîntinatul SF a fost ucis mişeleşte. Dacă, la timpul respectiv, aş fi avut ocazia unei întâlniri cu micul ochelarist, probabil că nu ar fi scăpat fără câteva picioare în spate, atât eram de afectat că un premiu SF a fost acordat unui roman care nu avea nicio legătură cu science-fiction.

Între timp, lucrurile au mai evoluat sau involuat, astfel încât şi alte romane, cum ar fi „Paladin of Souls” de Lois McMaster Bujold, un text fantasy a obţinut mult râvnitul premiu, fapt care, adăugat la o introspecţie cu atenţie la istoria acordării premiilor Hugo, mai găsim „Mirror Dance” de Lois McMaster Bujold, 1995, „Barrayar” de aceeaşi Lois McMaster Bujold, 1992, „The Vor Game” de aceeaşi, Lois McMaster Bujold, 1991, „The Snow Queen” de Joan D. Vinge, 1981, „The Left Hand of Darkness” de Ursula K. Le Guin, 1971, acestea doar la secţiunea romane, pentru că la nuvele şi povestiri, aglomeraţia de fantasy este şi mai mare.

Adevărul este că, oricât am fi de supăraţi, în ultimii ani, numărul fanilor fantasy l-a depăşit cu mult pe cel al fanilor SF, şi raportul creşte ameţitor aproape zilnic. Ceea ce mai salvează aparenţele şi face ca termenii fantasy şi science-fiction să fie încă percepuţi ca genuri asemănătoare, este o anumită ambiguitate în teoria genurilor literare, astfel încât la manifestările de gen: sf sau fantasy, aproape aceiaşi fani să participe cu aceeaşi bucurie a neştiinţei şi inocenţei.

Pentru sf-istul fundamentalist, lucrurile sunt foarte clare, diferenţa dintre sf şi fantasy este ca mersul la serviciu cu automobilul ascultând muzică la mp3-player sau călare pe un cal alb şi înarmat cu o sabie ascuţită.

Lucrurile sunt amestecate chiar în lumea teoriei literare, în „Literatura SF”, Editura Univers 1980, criticul Florin Manolescu spune despre fantasy (de fapt: heroic-fantasy) că este un sub-gen al sf-ului, în ultima vreme, unii specialişti afirmă că fantasy-ul este un sub-gen al fantasticului, iar alţii, şi mai tranşanţi, că sf-ul este de fapt un sub-gen fantasy. Culmea este că toţi au dreptate, în felul lor:

1. fantasy este un sub-gen al sf-ului, pentru simplul motiv că în anii ’20, majoritatea autorilor scriau un SF care era mai aproape de fantastic decât de ştiinţific, deoarece aceştia nu prea le aveau cu ştiinţa şi tehnica;

2. fantasy este un gen al fantasticului, deoarece ca şi acesta, acceptă supranaturalul, fără nicio explicaţie

ştiinţifică, ba chiar îi amplifică dimensiunile, dându-i proporţii mitice;

3. sf-ul este un sub-gen fantasy, pentru că de câţiva ani raportul cantitativ dintre cele două a devenit atât de mare, încât primul, din gen dominant a devenit sub-gen dominat.

Ajunşi în acest punct al dizertaţiei noastre, unii dintre dumneavoastră s-ar putea să spună, plictisiţi, că până la urmă nu contează absolut deloc dacă, cartea pe care o citesc are sigla sf sau fantasy, important este să le asigure o lectură agreabilă. Şi le dăm dreptate şi lor.

Problema care ne frământă, însă, şi care este de-a dreptul existenţială, de ce fantasy este mai apreciat decât sf, şi aceasta într-un raport atât de covârşitor în favoarea primului. Bineînţeles că afirmaţia din titlul articolului că „Harry Potter ar fi ucis SF-ul" nu este decât o figură de stil, pentru că adevărata explicaţie este alta.

Pasiunea pentru genul fantasy sau sf este rezultatul unei atitudini personale faţă de ştiinţă şi tehnologie. Adică, până prin anii '80 – '90, cam de când a început declinul sf-ului, oamenii aveau faţă de ştiinţă şi tehnologie o atitudine mai mult decât pozitivă, acestea reprezentând soluţia ideală pentru preluarea efortului de subzistenţă cotidian. Omenirea visa la armate de roboţi, cyborgi şi androizi care munceau în locul ei, producând hrană şi bunuri, ea neavând altceva de făcut decât să lenevească şi să fie fericită.

Între timp, lucrurile s-au mai schimbat şi, din unele puncte de vedere, visele acelor generaţii de oameni au început să se împlinească. Tot mai multe maşini au început să le ia locurile de muncă din uzine şi fabrici, aruncându-i însă în şomaj, biochimia şi nano-tehnologiile au început să le fabrice hrană multă şi ieftină, care, însă, îi îngraşă şi îmbolnăveşte, computerele se transformă încet, dar sigur, într-un fel de inteligenţă artificială, iar informaţia, la care avea acces atât de greu şi scump, acum vine în valuri sufocante prin intermediul televiziunii, Internetului, radioului, cablurilor, sateliţilor etc. În această lume devenită peste noapte sf, unde să mai poţi evada, pentru a reuşi să scapi de atât tehnicism dacă nu în fantasy. O lume de

basm, cu codri virgini, aer curat, monştri, eroi, totul într-o uriaşă vrajă, vrăjitorie sau vrăjeală... fiecărui cititor după gust.

Din nefericire, scumpa noastră umanitate nu şi-a găsit fericirea în lumea ştiinţifico-fantastică creată de autorii sf şi care a început să se materializeze în ultima vreme pe Pământ.

Lucrurile se opresc aici şi trebuie să ne gândim la riscul care poate apărea într-un viitor apropiat sau mai îndepărtat. Aşa cum din lumea imaginară a sf-ului au reuşit să evadeze şi să se impună în lumea reală explozii atomice, viruşi scăpaţi din laboratoare, poluare, suprapopulaţie, ce sa va întâmpla când din lumea fantasy vor evada monştrii însoţiţi de elfi şi primele plutoane de amazoane.

Cuprins

Mlaştini de tinichea

Michael Swanwick

Născut în 1950, locuieşte în Philadelphia şi a început să publice în anii ’80. A primit premiul Nebula pentru romanul „Stations of the Tide” (1991) şi a devenit celebru cu următoarele „The Iron Dragon’s Daughter” (1993), „Jack Faust” (1997) şi „Bones of the Earth” (2002). A mai fost nominalizat de două ori la Nebula şi o dată la premiul Hugo, pe care l-a şl primit de cinci ori, una din povestirile premiate „Slow Life” fiind deja publicată în Sci-Fi Magazin. A mai primit şi premiul Locus pentru colecţia „Tales of the Old Earth”. A apărut deja şi ultimul său roman „The Dragons of Babel”.

Povestirea care urmează a fost publicată în Asimov’s, revistă la care Swanwick este un colaborator permanent. Această nuvelă, despre căutarea minereurilor valoroase, este mai misterioasă decât scrierile obişnuite ale lui Swanwick şi povesteşte despre felul în care oameni care se plac, forţaţi să stea prea aproape unul de celălalt pentru prea mult timp, ajung să se urască şi să se chinuie reciproc.

————————————

Canicula se lăsa peste toată valea. Soarele era sus pe cer, orbitor şi nemilos de alb între norii nemişcaţi, suficient de puternic pentru a topi plumbul din pământ. Cei doi oameni coborau înălţimile târându-şi picioarele, ducând între ei instalaţia de foraj. La marginea drumului licărea o mică dâră de metal, scurs dintr-o cisternă ce căra staniu din munţi.

Din cealaltă direcţie venea un călător înalt de zece picioare, cu un costum negru, discret, care le-a făcut din

mână, dar, deşi trecuseră săptămâni bune de când nu mai văzuseră o altă fiinţă umană, nu i-au răspuns. Călătorul trecu pe lângă ei şi dispăru în susul drumului. Canicula pârjolea terenul, care devenise negru şi tare.

Patang şi MacArthur mergeau de ore întregi şi se aşteptau să mai meargă încă pe atât. Dar drumul coti deodată şi, la poalele dealului, la umbra unei stânci din bazalt, se ivi un popas. De cele mai multe ori, munca lor îi ţinea departe de drumuri şi popasuri. De mai mult de o lună trăiau în propriile costume şi dormeau ţinuţi tot de harnaşamentul costumelor.

Se uitau cu prudenţă unul la altul, fiecare oglindindu-se în viziera de la casca celuilalt. Motoarele costumelor degajau o căldură insuportabilă. Fără să-şi spună vreun cuvânt, au fost de acord să se oprească.

În timp ce se apropiau, popasul a transmis prin radio tarifele. Funcţiile autonome ale costumelor au negociat în locul lor, iar ei au aşezat cu grijă instalaţia de foraj lângă clădire.

— Scoate prelata ca să nu se deformeze, zise MacArthur, apoi intră.

Patang desfăşură foaia aurie a prelatei, apoi îl urmă înăuntru. Când Patang intră, MacArthur îşi dăduse deja costumul jos şi era aşezat la o masă din fonta, cu două căni de apă în faţă. Pentru o clipă, ea încercă să spere ca totul va fi bine. Apoi el îşi ridică privirea:

— Zece dolari cana.

O cană era pe jumătate goală. Bău restul dintr-o singură sorbitură şi întinse laba păroasă după a doua. Îi crescuse barba de când nu-l mai văzuse şi îl putea mirosi din partea cealaltă a camerei. Probabil că şi el o putea mirosi.

— Jigodiile te fac să fii numai pe drumuri.

Patang ieşi din costum. Îşi întinse braţele cât erau de lungi, umplând spaţiul camerei. Tot spaţiul acela! Avea o lăţime de douăzeci de picioare şi nu erau ferestre. Era doar o masă cu şase scaune din fier. Jumătate de duzină de paturi erau strânse lângă perete. Un şir de rafturi oferea bunuri ale Companiei, pe care niciunul din ei nu şi le putea

permite. Mai erau o toaletă cu plată şi un duş, tot cu plată. Era şi un dulap medical gratuit, dar dacă încercai să iei ceva doar pentru propria plăcere, Compania afla şi te amenda corespunzător.

Pe Patang o furnica şi o mânca pielea din cauza acumulării transpiraţiei.

— Vreau să mă scarpin, zise. Nu te uita!

Dar, bineînţeles că MacArthur se uită, porcul.

Ignorându-l, Patang se scărpină încet şi senzual pe sub bluză, de-a lungul spatelui. Nu se grăbea deloc, săpând cu unghiile destul de tare, încât aproape că îşi făcea pielea să sângereze. Se simţea grozav.

MacArthur se holba la ea, ca un lup flămând pus faţă în faţă cu un iepure dolofan.

— Puteai să faci asta în costum, spuse după ce termină ea cu scărpinatul.

— Nu e acelaşi lucru.

— Nu era nevoie să faci asta în faţa…

— Hei! Ce zici de puţină conversaţie? întrebă ea cu voce tare. Apa a costat câţiva dolari. Şi ce dacă?

După un clinchet, se auzi robotul care ţinea loc de hangiu.

— Nu mă mai aşteptam la alţi musafiri atât de aproape de anotimpul prânzului, zise cu o voce prietenoasă. Pentru ce faceţi prospecţiuni voi doi?

— Aur, staniu, plumb, aproape orice care să ţâşnească dintr-o gaură de testare.

Patang închise ochii, închipuindu-şi că era pe Lakshmi Planum, într-un bar din Port Ishtar, vorbind cu o fiinţă umană adevărată.

— Ne-am gândit că majoritatea oamenilor vor lucra dimineaţa şi după-amiaza târziu. Astfel, baza noastră de date este actualizată, iar noi nu vom călca pe o proprietate deja revendicată de o lună.

— Foarte înţelept din partea voastră. Compania plăteşte bine pentru o lovitură.

— Urăsc aceste lucruri de rahat.

MacArthur întoarse spatele atât hangiului, cât şi lui Patang, zgâriind zgomotos scaunul de podea. Ea ştia cât de mult i-ar fi plăcut să o rănească.

Dar ştia că asta nu se va întâmpla.

* * *

Compania avea trei reguli. Prima era «Fără Violenţă» A doua era «Să Protejezi Echipamentul Companiei». A treia era «Protejează-te pe Tine».

Toate trei erau impuse prin implant neural.

Lunga experienţă legată de prospectori a determinat Compania să ierarhizeze aceste reguli, aşa încât prima o anula pe a doua, a doua o anula pe a treia, iar a treia putea să fie respectată doar în măsura în care nu intra în contradicţie cu primele două. Asta însemna că un prospector nu putea hotărî, aşa cum se întâmplase, ca supravieţuirea lui să depindă de moartea partenerului. Sau, cu alte cuvinte, că celălalt nu avea grija corespunzătoare faţă de echipamentul Companiei, deci trebuia să fie eliminat.

Fusese nevoie de timp şi de experienţă, dar Compania venise, într-un final, cu un set inofensiv de algoritmi. Rezultatul era o anarhie funcţională. Nimeni nu putea răni pe nimeni altcineva.

Indiferent cât de mult ar fi vrut.

Când Patang şi MacArthur au semnat pentru prima dată contractul, părea o idee bună. Semnaseră pentru o zi completă, două sute cincizeci şi cinci de zile pământene. Un pic mai mult decât un an venusian. Acum, când au mai rămas cincizeci şi nouă de zile, ea nu mai era sigură că doi oameni care se urau atât de mult, puteau fi ţinuţi unul departe de gâtul celuilalt. Mai devreme sau mai târziu, unul din ei va ceda.

În fiecare zi se ruga ca MacArthur să fie acela care să tragă semnalul de alarmă, atrăgând astfel asupra lui plata pentru naveta de salvare care să-i elibereze de contract. MacArthur, care să rămână lefter, în timp ce ea îşi lua partea şi pleca. În fiecare zi el nu proceda aşa. Era inuman

cât de multe abuzuri îndura fără să se dea bătut. Doar ura putea să facă un om să continue în acest fel.

* * *

Patang îşi bău apa încet, cu sorbituri mici, oftând şi plescăind din buze. Ştia că MacArthur nu putea suferi asta, dar nu se putea abţine sub nicio formă. Aproape că terminase, când el îşi trânti mâinile pe masă, de o parte şi de alta a lui Patang, şi zise:

— Patang, sunt nişte lucruri între noi pe care vreau să le punem la punct.

— Te rog, nu!

— La naiba, tu ştii ce simt în legătură cu rahatul ăla.

— Nu-mi place când vorbeşti aşa. Încetează!

MacArthur scrâşni din dinţi:

— Nu. Vom rezolva această chestiune chiar aici şi acum. Vreau ca tu să… ce a fost asta?

Patang se uita absentă la partenerul său. Pe urmă simţi o greaţă ameţitoare, o senzaţie de dezechilibru aproape imperceptibilă, ca şi cum totul de pe Venus se deplasa uşor, sub picioarele ei.

Apoi planeta bubui, iar podeaua se ridică şi o lovi în faţă.

* * *

Când Patang îşi veni în fire, totul era o harababură. Podeaua era răsturnată, rafturile se prăbuşiseră, împrăştiindu-se peste tot cămăşi de mătase, fursecuri cu lămâie şi calupuri de săpun. Costumele lor erau răvăşite, iar braţul de metal al unuia dintre ele era prins între picioarele celuilalt. Sistemele de menţinere a vieţii erau încă operaţionale, slavă Domnului. Compania le-a făcut rezistente.

În mijlocul acestei privelişti, MacArthur stătea nemişcat, rânjind. De-a lungul gâtului i se prelingea un firicel de sânge. Îşi frecă uşor faţa.

— MacArthur? Eşti ok?

O privire ciudată îi apăru în ochi:

— Dumnezeule! zise încet. La naiba!

— Hangiu! Ce s-a întâmplat?

Nu se auzi nimic în difuzor. MacArthur explică:

— L-am stricat eu. A fost uşor.

— Ce?

MacArthur se îndreptă împleticit spre ea, ca un marinar pe un vapor în tangaj.

— A fost o alunecare de roci.

El avea doctorat în geologie extraterestră. Ştia lucrurile astea.

— O bucată de bazalt mai moale s-a slăbit şi a cedat. Hanul s-a aflat în cale. Suntem norocoşi că am supravieţuit.

Se aşeză în genunchi lângă ea şi făcu semnul de OK cu degetul mare şi cel arătător. Apoi, îi lovi uşor nasul cu arătătorul.

— Au! Hei, n-ai dreptul să…! exclamă ea şocată.

— Pe naiba, nu am. O plesni peste faţă. Tare. Se pare că nu mai funcţionează implanturile, continuă el.

— Fiu de căţea! urlă Patang plină de furie şi îşi trase braţul înapoi ca să-l oprească.

Şi deodată, nimic.

* * *

Îşi reveni după câteva secunde. Dar era ca şi cum ai deschide o carte la mijlocul ei sau ai intra la o activitate interactivă la o oră după ce a început. Patang nu avea nicio idee despre ce se întâmplase sau cum a fost ea afectată. MacArthur îi fixa curelele de la costumul special.

— E totul în regulă? murmură ea. S-a întâmplat ceva?

— Am vrut să te omor, Patang. Dar nu e suficient să te omor doar. Trebuie să suferi mai întâi.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea, dar îşi aduse aminte imediat. MacArthur o lovise. Implantul lui nu funcţiona corect. El nu mai putea fi controlat. Iar el o ura. Destul de mult ca s-o omoare? Oh, da! Cu uşurinţă.

MacArthur îndepărtă ceva de pe casca ei. Apoi apăsă butonul de alimentare şi costumul începu să se închidă în jurul ei. Chicoti şi zise:

— Ne vedem afară.

* * *

Patang fixă încuietoarea, după care nu mai ştia ce să facă. Merse plină de teamă o mică distanţă apoi se opri neliniştită. Nici nu aşteptă, nici nu se îndepărtă. Trebuia să afle ce punea la cale MacArthur. Încuietoarea se deschise, iar MacArthur înconjură taverna până la locul în care se afla instalaţia de foraj de sub prelată. Se aplecă pentru a separa burghiul cu laser de suport, cutii cu informaţii şi dispozitive de aliniament. După aceea trase uşor foaia aurie a prelatei înapoi peste echipamentul rămas.

Se ridică în picioare şi se întoarse către Patang, cu burghiul în braţe. Îl îndreptă spre ea. Cuvintele PERICOL DE LASER străluceau pe viziera ei. Privi în jos şi văzu la picioarele ei piatra înnegrindu-se şi fumegând.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă aş face o gaură în scutul tău, spuse MacArthur.

Ştia. Tot aerul din costum ar exploda spre exterior, în timp ce enorma presiune atmosferică ar face în acelaşi timp implozie, iar învelişul de metal s-ar duce spre interior. Sistemele mecanice de răcire ar ceda instantaneu. Ea s-ar sufoca, arsă şi zdrobită, într-o singură clipă.

— Întoarce-te. Dacă nu, îţi voi face o nouă gaură.

Ea se supuse.

— Iată regulile. Tu ai un avans de o jumătate de oră. Apoi vin după tine. Dacă te întorci spre nord sau sud, te găuresc. Îndreaptă-te spre vest. Spre miazăzi.

— Spre miazăzi?

Lovi cu piciorul în pietre. Nu era nimic în direcţia aia decât alte culmi încreţite şi, după ele, mozaic. Mozaicul era marcat cu portocaliu pe hărţile ei. Portocaliu însemna nepromiţător.

Prospectorii trecuseră pe acolo şi înainte, dar nu au găsit nimic.

— De ce acolo?

— Pentru că aşa am spus eu. Pentru că ne vom distra un pic. Pentru că nu ai altă alternativă. Ai înţeles?

Ea încuviinţă din cap cu jale.

— Du-te!

* * *

Ea mergea, el o urma. Era un coşmar care se strecurase cumva în viaţa reală. Când Patang privi înapoi, îl văzu pe MacArthur păşind cu paşi mari în urma ei, mic din cauza distanţei. Dar niciodată nu era suficient de mic, încât să aibă vreo şansă de scăpare.

El a văzut-o privind în spate şi a ridicat un pietroi de jos. Îşi roti braţul ca să capete elan şi aruncă. Chiar dacă MacArthur era departe în zare, pietroiul se izbi de pământ la o sută de iarzi în spatele ei, într-o parte. Nu era atât de aproape încât să o lovească, desigur. Nu asta era intenţia lui. Piatra se sfărâmă când căzu. Era îngrozitor cât de puternic putea să fie costumul acela. Se umplea de furie când îl vedea pe MacArthur având atâta putere, iar ea complet neajutorată.

— Să te ia naiba de sadic!

Nu se auzi niciun răspuns.

Era nebun. Trebuia să existe o clauză în contract care să prevadă aşa ceva. Ei bine, atunci… Îşi setă costumul pe deplasare automată, scoase actele contractuale şi începu să caute. Opţiuni. Avea clauze inofensive. Responsabilităţi ale Antreprenorului – erau sute de acestea. Întreţinerea fizică a echipamentului Angajatorului.

În sfârşit, găsi. Iată! în cazul unei urgenţe medicale, după cum susţinea un tribunal de medici… Derulă submeniul despre condiţiile de calificare. Lista cu bolile psihice era destul de lungă şi de cuprinzătoare, încât era sigură că MacArthur se încadra pe undeva.

Desigur, şi-ar pierde toată suma câştigată până acum. Dar, dacă ar interpreta contractul corect, ar fi îndreptăţită să primească o despăgubire din investiţia sa iniţială. Asta, plus viaţa ei, era destul de bine.

Îşi strecură un braţ afară din hamurile de la costum şi ajunse la un spaţiu dificil de atins aflat în spatele capului. Era acolo un dispozitiv de siguranţă, îl desfăcu. Apoi a acţionat o tastatură virtuală şi a tastat mesajul SOS.

Atât de simplu. Atât de uşor.

CHIAR VREI SĂ TRIMIŢI ACEST MESAJ? DA. NU. Apăsă tasta DA.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS.

— La naiba! Încercă din nou. MESAJUL NU A FOST TRIMIS. A treia oară. MESAJUL NU A FOST TRIMIS. A patra. MESAJUL NU A FOST TRIMIS. Încercă un program suplimentar, apoi trimise iarăşi mesajul. MESAJUL NU A FOST TRIMIS.

Iar şi iar.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS.

Până când suspiciunea ei devenise atât de puternică, încât a trebuit să verifice.

Pe spatele mâinii stângi a costumului său se afla un aparat foto. Îl ţinea în sus ca să-şi poată examina partea laterală a căştii.

MacArthur îi rupsese antena superioară.

— Ce măgar! Acum chiar că era furioasă. Ce porc! Cretinule! Retardatule! Eşti nebun, ştiai asta? Smintit. Dement total.

Niciun răspuns.

Ticălosul o ignora. Probabil că îşi fixase costumul pe urmărire automată. Poate că stătea întins în hamul lui, citind o carte sau uitându-se în vizieră la un film vechi. Cam aşa făcea de obicei MacArthur. Îl întrebai ceva şi nu răspundea pentru că nu era acolo. Probabil că avea un algoritm de urmărire în sistemul său de navigaţie, care îl avertiza dacă ea făcea un pas spre nord sau spre sud sau începea să se îndepărteze prea tare de el.

Hai să testăm această ipoteză.

Folosise algoritmul de urmărire destul de des, aşa că ştia pe de rost toate caracteristicile lui. Un pas din cinci într-o parte se înregistrează imediat. Unul din şase, nu. Bine, atunci… Să vedem dacă putem să întoarcem mecanismul încet, subtil, către drum. Făcu şapte paşi mari înainte, apoi jumătate de pas lateral.

PERICOL DE LASER

Patang se grăbi să comute pe auto-deplasare. Deci, asta era. Îi urmărea fiecare pas. Un algoritm de urmărire ar fi interpretat asta drept o împleticeală în mers. Atunci, de ce nu a vorbit? Evident, ca să o facă să sufere. Cu siguranţă că el se gândea la ce să spună. Probabil că o ura aproape la fel de mult pe cât îl ura ea.

— Fiu de căţea! Am să ţi-o plătesc, MacArthur! O să fiu şi eu în avantaj odată şi atunci…

Nu-şi pierduse speranţa de tot. Avea explozibili. La naiba, costumul ei putea să arunce o piatră cu destulă energie ca să facă o gaură drept prin costumul lui. Putea să…

* * *

Folosind sistemul de auto-deplasare al costumului, ajunse la panta îndepărtată a primei culmi. Auzi un bâzâit în ureche. Cineva vorbea. Era MacArthur, la radioul cu rază mică de acţiune.

— Ce-i? întrebă ea, vag. Spuneai ceva, MacArthur? Nu prea am înţeles.

— Ai avut un gând prostesc, nu-i aşa? zise MacArthur, plin de veselie. Ce fată obraznică! Tati o să-ţi dea bătaie.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

Săgeţi treceau de fiecare parte a ei. Mersese direct spre vest şi totuşi el trăgea asupra ei.

— La naiba, nu-i corect!

— Corect! Au fost corecte lucrurile pe care mi le-ai spus? Pălăvrăgeşti. Tot timpul pălăvrăgeşti.

— N-am vrut să spun nimic cu asta.

— Ba ai vrut! Lucrurile acelea… lucrurile pe care le-ai spus… sunt de neiertat!

— Doar te sâcâiam, MacArthur, spuse ea împăciuitoare.

Era un cuvânt din copilăria ei; însemna tachinare, felul de tachinare pe care o soră o făcea fratelui.

— Nu te-aş tachina dacă nu am fi prieteni.

MacArthur scoase un sunet pe care el îl considera râs:

— Crede-mă, Patang, noi doi nu suntem prieteni.

Sâcâiala fusese destul de inocentă la început. O făcuse doar ca să treacă timpul. Când anume depăşise limita? Nu-l urâse pe MacArthur dintotdeauna. Când erau la Port Ishtar, părea o companie plăcută. Chiar se gândea că era simpatic.

Era dureros să se gândească la Port Ishtar, dar nu se putea abţine. Era ca şi cum încercai să nu te gândeşti la Rai, când te prăjeai în Iad.

Bine, Port Ishtar nu era perfect. Mâncai alge aromate şi dormeai pe piatră. În timpul zilei purtai mătase, pentru că era ieftină şi mergeai peste tot desculţ, pentru că încălţămintea costa bani. Dar existau fântâni care pulverizau apa în aer. Era muzică live în restaurante, cvartete de corzi cântau pentru marii câştigători, prospectori care dăduseră lovitura şi lăsau să curgă bogăţia pe unde mergeau. Dacă nu ieşeai prea mult în evidenţă, puteai să stai în apropiere şi să asculţi. Atunci gravitaţia planetei era mică şi toţi erau tineri, iar viitorul se întrezărea a fi plin de bani.

Asta se întâmpla atunci. Acum avea cu un milion de ani mai mult.

PERICOL DE LASER

— Hei!

— Continuă să mergi, căţea! Mergi sau mori!

* * *

Nu se putea întâmpla una ca asta.

Orele treceau şi iar alte ore treceau, până când pierdu complet noţiunea timpului. Mergeau. În susul văii. Peste munţi. Jos în următoarea vale. Din cauza arşiţei şi pentru că

pietrele nu erau în general dure, toţi munţii aveau pante line. Ca şi cum ai urca şi apoi ai coborî un deal foarte lung.

Pământul era gri, iar norii de deasupra aproape portocaliu întunecat. Acestea erau adevăratele culori ale lui Venus. Putea să vadă pietrele verzi ca iarba şi cerul de un albastru strălucitor, dacă dorea – viziera îi permitea asta – dar singura dată când încercase acele peisaje, comutase repede înapoi. Era destulă falsitate încât să-ţi sfâşie inima.

Mai bine să vezi terenul aspru şi cerul nemilos.

Călătoreau. Spre vest. Către miazăzi. Era ca un vis nesfârşit şi fără sens.

— Hei, Poontang!

— Tu ştii ce simt eu pentru un astfel de limbaj, zise ea, obosită.

— Ce simţi. Asta e ceva. Cum crezi că m-am simţit eu la unele lucruri pe care le-ai zis?

— Putem să facem pace, MacArthur. Nu trebuie să fie aşa.

— Ai fost vreodată măritată, Poontang?

— Ştii bine că nu.

— Eu am fost. Însurat şi divorţat.

Ştia deja asta. Ştiau aproape totul unul despre celălalt.

— Chestia e, când o căsătorie se destramă, întotdeauna este cineva care se confruntă cu asta mai întâi. Trece prin toate durerile şi suferinţele, simte nenorocirea, jeleşte moartea morţii relaţiei lui, apoi merge, mai departe. Cel care, de obicei, a fost înşelat. Aşa că vine ziua când ea pleacă din casă şi bietul fraier stă doar şi spune: *Stai. Nu putem rezolva asta?* El nu a acceptat că s-a sfârşit.

— Şi?

— Şi asta e problema ta, Poontang. Tu nu ai acceptat încă faptul că s-a terminat.

— Ce? Parteneriatul nostru, vrei să spui?

— Nu. Viaţa ta.

* * *

A trecut o zi, poate mai multe. A dormit. S-a trezit, mergând încă, cu mormăiala plină de ură a lui MacArthur în

ureche. Radioul nu se putea închide sub nicio formă. Era regulamentul Companiei. Erau straturi peste straturi de sisteme şi subsisteme construite în interiorul costumelor, toate fiind proiectate să protejeze investiţia Companiei. Câteodată, sforăitul lui o trezea dintr-un somn adânc. Cunoştea şi grohăitul acela urât pe care îl făcea el când se masturba. Se întâmplase ca ea să fie atât de furioasă, încât imita acele sunete şi îl făcea să le asculte. Acum, îşi regreta fapta.

— Am avut visuri îndrăzneţe. Am avut ambiţii, spuse MacArthur.

— Ştiu că ai avut. Şi eu am avut.

— De ce naiba a trebuit să apari tu în viaţa mea? De ce eu şi nu altcineva?

— Mi-a plăcut de tine. Credeam că eşti amuzant.

— Ei bine, tu eşti cea păcălită acum.

Când era la Port Ishtar, MacArthur era un tip subţirel, bine făcut. Era înalt, iar când se mişca, nu puteai să nu-i observi genunchii şi coatele, şi erai mereu sigur că va da peste câte ceva, deşi niciodată nu o făcea. Avea un fel de graţie ciudată, plictisitoare. Când l-a întrebat sfioasă dacă vroia să fie parteneri, el a ridicat-o şi a învârtit-o în aer şi a sărutat-o chiar pe buze înainte să o lase jos şi să-i spună:

Da. Se simţea ameţită şi fericită, sigură că a făcut alegerea potrivită.

Dar MacArthur a fost slab. Costumul l-a distrus. În toate acele luni a fost chinuit de propriile emoţii, într-o perfectă izolare, şi totuşi, niciodată singur… Nici măcar nu mai arăta ca odinioară. Te uitai la faţa lui şi nu vedeai decât furie şi ochii aceia chinuiţi.

IEŞIREA DIN MUNŢI

INTRAREA ÎN MOZAIC

Patang îşi aducea aminte cât de minunat părea peisajul mozaicului la început. *Teren striat* îl numea MacArthur. Avea culmi înalte şi galerii care se intersectau atât de des, încât, văzut de pe orbită, părea făcut din blocuri, ca un amestec de ţigle. Trebuia să fii foarte atent când traversai această zonă pentru că stâncile se înălţau pe neaşteptate.

Când făceai o întoarcere în zig-zag-ul văii, pereţii se desprindeau şi cădeau în hău. Nu era nimic asemănător pe Pământ. Când a trecut pentru prima dată pe aici, tremurase tot drumul, copleşită de uimire.

Acum se gândea că ar putea profita de asta. Aceste canioane intrau şi ieşeau unul din altul. Să se furişeze într-unul şi apoi să fugă ca de naiba. Să găsească alt canion şi să se ascundă acolo. Să tot facă aşa până când el îi pierdea urma.

— Tu chiar crezi că poţi scăpa de mine, Patang?

Ea ţipă fără să vrea.

— Îţi pot citi gândurile, Patang. Te ştiu din cap până-n picioare.

Era adevărat şi era nedrept. Nu se cuvenea ca oamenii să se cunoască atât de bine. De vină era obligaţia de a trăi împreună, faptul că nu erai niciodată singur cu gândurile tale, niciun moment. După un timp, auzeai fiecare poveste pe care partenerul tău trebuia să o spună şi împărtăşeai fiecare confidenţă pe care o aveai. Apoi, orice lucru, cât de mic, începea să te calce pe nervi.

— Ce-ai zice dacă aş recunoaşte că am greşit? încercă ea să se justifice. Am greşit. Recunosc.

— Amândoi am greşit. Şi ce-i cu asta?

— Sunt dispusă să cooperez, MacArthur. Uite! M-am oprit ca să mă poţi ajunge din urmă şi să nu-ţi faci griji că am să fug de tine. Asta nu te convinge că sunt de partea ta?

PERICOL DE LASER

— Oh, n-ai decât să fugi cât de repede şi cât de departe poţi, Patang. Sunt sigur că o să te ajung, în cele din urmă.

Foarte bine, atunci, se gândi disperată. *Dacă asta vrei, măgarule…*

S-a ascuns într-un canion umbros şi a început să fugă.

* * *

Canionul făcu o curbă şi, deodată, femeia se afla în afara razei lui vizuale. MacArthur nu putea să-i vorbească şi nici să o audă. Nu putea să spună pe unde a luat-o. Patang

simţea o linişte minunată. Era primul moment de intimitate pe care-l avea de nu mai ştia când. Îşi dorea să-şi poată permite să se bucure cât mai mult. Dar trebuia să se gândească foarte bine. Un perete al canionului se prăbuşise chiar în faţă, dând naştere la o pantă care nu crea nicio problemă costumului ei automat. Sau ar putea să meargă tot înainte, prin canion.

Pe unde să o ia?

În sus pe pantă.

Setă costumul pe deplasare automată.

În acest timp, studia hărţile. Imaginile descărcate gratuit de pe satelit erau foarte bune. Dar nu destul de bune. Prezentau caracteristicile terenului pe o distanţă de trei metri, dar ea avea nevoie de informaţii pentru fiecare yard. Acea crăpătură era la doi kilometri înainte sau mai era o a doua crăpătură pe care nu o văzuse? Nu ştia sigur. Acum ar fi plătit bucuroasă pentru un serviciu de calitate, suficient de detaliat pentru a găsi urmele pe o porţiune mai întinsă de teren. Dar nu putea să facă nimic cu antena ei stricată.

Patang se ascunse într-o crăpătură atât de îngustă, încât programul costumului ei i-ar fi permis să îl sară, dacă vroia. Drumul se bifurca, iar ea o luă spre dreapta. Când pereţii au început să se apropie prea tare, se căţără şi ieşi afară. Apoi fugi, căutând altă crăpătură.

Trecuseră câteva ore.

După un timp, frica era cea care o făcea să meargă mai departe. Îşi trase picioarele în partea de sus a costumului şi îl setă pe fugă automată. În susul canionului. Peste această culme. Răsucindu-se, întorcându-se. Cercetând terenul din faţă, căutând opţiuni. Două direcţii pe care ar putea să le urmeze. Îşi imagina că dădea cu banul. Făcea o alegere. Repeta procesul. Ţinea radioul la minim ca MacArthur să nu-l folosească şi să-i dea de urmă. Şi mergea.

Şi mergea.

Şi mergea…

* * *

Trecuseră ore sau zile? Patang nici nu mai ştia. Poate să fi fost şi săptămâni. În condiţii de criză, costumul era programat să o ţină în stare de alertă prin stimularea artificială a creierului. Era versiunea electrică a amfetaminelor. Dar, ca şi în cazul amfetaminelor, aveai tendinţa să pierzi şirul lucrurilor. Lucruri, precum noţiunea timpului.

Aşa că nu avea nicio idee cât trecuse până să-şi dea seama că nimic nu avea niciun rost.

Problema era că avea un costum al naibii de greu! Dacă a fugit destul de repede ca să se îndepărteze de MacArthur, a lăsat urme evidente, deci putea fi urmărită cu cea mai mare viteză. Dar dacă încetinea suficient de mult încât să calce pe pietre atunci când putea, şi să lase doar urme subtile şi greu de observat, el ar ajunge imediat chiar în spatele ei. Şi oricât încerca, nu se putea îndepărta atât de mult încât să îndrăznească să încetinească pentru a nu lăsa urme.

Nu putea scăpa de el.

Sentimentul de inutilitate pe care îl simţi atunci era familiar şi trist, ca o haină veche, uzată şi decolorată, pentru care nu ai banii necesari să o înlocuieşti. Odată, demult, trecuse de limita la care speranţa dispărea. De fapt, niciodată nu recunoscuse faţă de ea însăşi că nu mai credea că ei vor mai da marea lovitură – doar o singură zi să fie trezită şi să ştie că aşteaptă să se termine contractul, încercând cu încăpăţânare să îndure suficient de mult ca să-şi facă datoria şi să se întoarcă pe Pământ, dar nu mai săracă decât plecase.

Asta a fost când buna sa dispoziţie devenise răutăcioasă, nu-i aşa? Când începuse să se mângâie şi să-i povestească lui MacArthur exact ce făcea. Când începuse să descrie cu lux de amănunte toate lucrurile pe care nu o să i le facă vreodată.

Era un fel de a trece de o altă zi. Era un mod de a simula destulă emoţie ca să-i pese. Era o prostie mare să faci aşa ceva.

Şi aceasta era pedeapsa.

Dar nu putea să renunţe. Avea de gând să… Nu termină acel gând. Dacă intenţiona să facă acel lucru nerostit, trebuia, mai întâi, să analizeze regulile de bază.

Cele trei reguli erau: «Fără Violenţă. Să Protejezi Echipamentul Companiei. Protejează-te Pe Tine.» Erau clasate ierarhic.

Bine, gândi Patang. *Ca să împiedic violenţa, va trebui să distrug proprietatea Companiei.*

Aşteptă să vadă dacă va leşina.

Nu se întâmplă nimic.

Bun.

Ajunse la o culme lungă, cu pereţii abrupţi şi arizi şi fixă costumul pe urcare automată. În timp ce urca, analiza panta din faţă, golaşă şi acoperită cu pietre, sub acoperământul orbitor al norilor de acid sulfuric. La jumătatea urcuşului, MacArthur ieşi din zig-zag-ul văii de mai jos şi îi făcu semn cu mâna, plin de voioşie.

Patang îl ignoră. Grămada de bolovani dinaintea ei era prea mare. Bolovanii din dreapta erau prea mici. Era o zonă intermediară care părea promiţătoare, dar… nu. Într-un sfârşit, coti spre stânga, către o proeminenţă mică ce adăpostea pietre pe care le-ar putea dizloca, dar nu destul de mari încât să facă stricăciuni serioase costumului lui MacArthur. Nu vroia decât să-l pună la pământ. El putea să supravieţuiască cu uşurinţă unei alunecări în josul pantei. Dar putea el să se ţină de burghiul cu laser în timpul căderii?

Patang nu credea acest lucru.

Bine, atunci. Îşi deconectă costumul de pe poziţia automat şi urcă spre destinaţia ei cu grijă şi atenţie. Îşi ţinea casca în sus, îndreptată spre vârful culmii, ca să evite să-i dea lui MacArthur informaţii despre intenţiile ei. Urca pieziş pe pantă. Apoi, drept în sus. Trase cu ochiul în urmă şi văzu că îl atrăsese şi pe MacArthur în direcţia ei. Se afla chiar dedesubt. Bun. Toate sistemele erau în funcţiune.

Ajunse sus, la proeminenţa aceea.

Se opri. Se întoarse. Se uită la MacArthur, care era surprinzător de aproape.

Lucrul pe care Patang îl ştia după toate aceste luni era cât de uşor se putea declanşa o alunecare de teren. Te apleci pe spate, îţi aduni toate puterile şi începi să loveşti cu picioarele. Şi pietrele o iau la vale şi o iau la vale…

PERICOL DE LASER

— Vai, Patang, eşti atât de previzibilă. Urci în diagonală pe o pantă pe care orice om obişnuit ar ataca-o pieptiş. Tu îţi schimbi direcţia la jumătatea drumului. Ce intenţionezi să faci, să porneşti o avalanşă? Ce crezi că rezolvi cu asta?

— Am crezut că aş putea să te îndepărtez de laser.

— Şi la ce ţi-ar folosi acest lucru? Tot aş rămâne cu costumul. Şi tot aş avea pietre la mine. Iar tu ai rămâne la mila mea. Nu te-ai gândit până la capăt, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea.

— Ai încercat să fii mai deşteaptă decât mine, dar nu ai dat dovadă de ingeniozitate. Nu-i aşa?

— Ba da.

— Tu doar sperai. Dar nu mai e nicio speranţă, nu-i aşa?

— Aşa e.

El făcu un gest din mână, dispreţuitor.

— Ei, bine, continuă să mergi. N-am terminat cu tine încă.

* * *

Plângând, Patang ajunse în vârful culmii şi începu să coboare spre o vale ca un castron mare. Povârnişul neted de pe ambele părţi prindea undele infraroşii reflectate de fundul văii şi le trimiteau înapoi în vale. Temperaturile înregistrate de viziera ei depăşeau scala. Era cu cel puţin cincizeci de grade mai cald acolo decât în oricare alt loc unde fusese vreodată. Atât de cald încât o expunere prelungită să-i strice costumul? Poate. Dar MacArthur era în spate, iar singurul drum înainte era o albie puţin adâncă ce ducea direct în jos. Nu avea nicio alternativă.

La mijlocul drumului, în josul pantei, albia se adâncea. Pereţi stâncoşi se ridicau şi o aruncau pe Patang în umbră. Temperatura externă a costumului său scăzu, deşi nu atât de mult cât şi-ar fi dorit. Apoi drumul deveni mai puţin

abrupt, până ce se aplatiză de tot. Albia se termina într-o poartă luminoasă între stâncile crestate.

Păşi spre terenul deschis şi se uită de-a lungul văii.

Terenul te orbea din cauza luminii.

Merse acolo. Se simţea uşoară ca un fulg. Picioarele îi pluteau şi mâinile i se ridicau fără voie în aer. Şi braţele costumului său se ridicau în aer, ca la o balerină.

O reţea de crăpături străbătea fundul văii, fiecare dintre ele strălucind ca soarele. Metalul lichid se strecura afară din pământ. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Patang mergea cu paşi apăsaţi pe mlaştina de metal, făcându-l să sară sub formă de picături mici şi declanşând alarma de avertizare a costumului. Pentru o clipă, se clătină somnoroasă. Dar se scutură şi alungă somnul. Apucă din stelajul de scule un beţişor pentru prelevarea probelor şi îl introduse în metalul topit. A măsurat temperatura metalului şi rezistenţa lui la presiune, a făcut câteva calcule şi a analizat rezultatul.

Era staniu.

Privi în sus. Peste tot erau firişoare de staniu topit ce se intersectau. Modelul format îi amintea de copilăria ei din Eastern Shore, de momentele în care stătea la marginea unei mlaştini, cu binoclul în mână, visând la un câine de vânătoare, cu strălucirea argintie a soarelui în apă aproape dureroasă pentru ochi. Aceasta arăta chiar ca o mlaştină, doar că era cu staniu, în loc de apă.

O mlaştină de staniu.

Pentru o clipă, uimirea se trezi la viaţă în ea. Cum putea exista aşa ceva? Din cauza cărei multitudini de condiţii geologice complexe? Nu-şi putea da seama decât că principalul motiv era arşiţa de amiază. În timp ce se scurgea încet în pietre, staniul se dilata şi îşi crea drumul printre crăpături. Sau poate că pietrele se dilatau, făcând să ţâşnească metalul topit. În ambele cazuri, efectul ar fi foarte redus pentru orice volum dat. Nu reuşea să-şi imagineze cât de mult era acolo încât să fie scos la suprafaţă în acest fel. Mai mult decât visase vreodată că o să găsească.

— Suntem bogaţi! strigă. Nu se putea abţine. Toate lunile acelea, toată suferinţa îndurată, dar iată-l în faţa ei. Bogăţia pe care porniseră să o descopere, aceea la care renunţase demult să mai spere că o va găsi.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

— Nu! Aşteaptă! Opreşte-te! Nu mai e nevoie să faci asta. Am găsit! E aici!

Întorcându-se, a văzut costumul mare al lui MacArthur ieşind greoi din umbră. Era personificarea puterii animalice, doar trup şi fără cap.

— Ce tot vorbeşti? întrebă furios.

Dar Patang îndrăznea să creadă că părea să fie aproape sănătos. Îndrăznea să spere că va putea să se înţeleagă cu el.

— E unul mare, Mac! Nu-i mai spusese Mac de luni de zile. Am dat naibii peste filonul mamă. Tu nu ai altceva de făcut decât să anunţi prin radio şi să revendici drepturile. S-a terminat, Mac! Mâine pe vremea asta, vei ţine o conferinţă de presă legată de asta.

Timp de o clipă, MacArthur rămase fără grai şi şovăielnic. Apoi, spuse:

— Aşa o fi. Dar trebuie să te omor mai întâi.

— Dacă te prezinţi fără mine, Compania va avea nişte semne de întrebare. Vor derula o probă de memorie. Nu, MacArthur, nu le poţi avea pe amândouă. Trebuie să alegi: banii sau eu.

PERICOL DE LASER

— Fugi, căţea ce eşti! urlă MacArthur. Fugi ca şi cum ai avea o şansă de scăpare!

Ea nu se mişcă.

— Gândeşte-te, MacArthur. O baie bună, rece. Apa se răceşte cu bucăţi de gheaţă, iar ca să fie un pic mai rece, se lasă gheaţa în apă. Îi poţi auzi clinchetul.

— Tacă-ţi gura!

— Şi îngheţată! continuă înflăcărată. O mie de arome diferite de îngheţată. O au pe toată depozitată: şerbet,

jeleu, gheaţă… Ah, ei ştiu ce îi place unui prospector, foarte bine chiar. Bere în halbe mari, reci ca gheaţa. Vodcă atât de rece, încât e aproape mâloasă.

— Taci naibii!

— Ai fost cinstit cu mine. Mi-ai dat un avans de o jumătate de oră, aşa cum ai promis, corect? Nu toţi ar fi făcut asta. Acum, voi fi eu cinstită cu tine. O să-mi demontez costumul.

Ea întrerupse alimentarea la braţe şi la picioare. Ar dura mai mult de un minut să le repună în funcţiune. Continuă:

— Aşa nu-ţi vei face griji că am să fug. Eu voi sta doar, aici, neajutorată şi fără să mă mişc, în timp ce tu te gândeşti, bine?

Apoi, disperarea forţând-o să fie onestă, adăugă:

— Am greşit, MacArthur. De data asta vorbesc serios. Nu ar fi trebuit să fac lucrurile acelea. Primeşte scuzele mele. Poţi să treci de asta. Eşti un om bogat acum.

MacArthur urlă cu furie.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

— Mergi, naiba să te ia! scrâşni. Mergi!

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

El nu se apropie prea mult. Şi, deşi era ferm pe poziţie, săgeţile de la raza laser nu au lovit-o niciodată. O şicana doar. Ea renunţase, nu mai fugea, nici nu ar fi fost măcar posibil să fugă. Aşa că, de ce nu a omorât-o, pur şi simplu? Ce îl oprea?

Atunci, revelaţia o inundă pe Patang, ca o rază bruscă de soare după o lungă iarnă. Atât de simplu!

Atât de evident! Nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Nu mă poţi omorî! Nu-ţi dă voie costumul!

Era ceea ce tipii de la serviciul tehnic numeau *o fosilă de software*. Înainte să obţină Compania capacitatea de a-şi insera programele în fiinţele umane, îşi programaseră

uneltele astfel încât să nu fie folosite pentru sabotaj. Oamenii, inventivi în ceea ce priveşte viruşii, au găsit modalităţi de ocolire a programului aşa încât acesta să devină demodat. Dar nimeni nu-şi bătuse, vreodată capul să-l scoată la suprafaţă din nivelurile adânci ale codului maşinăriei. Ce rost ar fi avut?

Ea ţipă şi urlă de bucurie. Costumul ei se clătina într-un mic dans nervos al veseliei.

— Nu poţi să mă omori, MacArthur! Nu poţi! Nu poţi şi ştii asta! Pot să trec pe lângă tine, să merg până la staţia următoare, iar tu nu poţi să faci nimic.

MacArthur începu să plângă.

* * *

Nava coborî cu zgomot din albeaţa orbitoare a cerului pentru a ateriza chiar la picioarele lor. Au înaintat căţărându-se obosiţi şi l-au lăsat pe pilot să le fixeze costumele de barele transportorului. Nu era loc şi pentru ei în cabină, dar nici nu aveau nevoie.

Pilotul îşi reocupă locul. După ce primele lui încercări de conversaţie nu au dat roade, nu a mai spus nimic. Transportase prospectori şi înainte. Ştia că pălăvrăgelile nu aveau niciun rost.

Nava decolă cu o acceleraţie pe care costumele lor au amortizat-o doar parţial. Erau numai trei ore până la Port Ishtar. Aparatul se răsuci, iar Patang văzu planeta Venus trecând ameţitor de repede pe sub ea. Îşi acoperi viziera ca să nu fie nevoită să o privească.

Patang îşi testa costumul. Multiplele motoare fuseseră deconectate. Era imobilizată.

— Hei, Patang!

— Da?

— Crezi că o să mă duc la închisoare? Pentru toate rahaturile pe care ţi le-am făcut?

— Nu, MacArthur. Bogaţii nu merg la închisoare. Bogaţii fac terapie.

— E bine, zise el. Îţi mulţumesc pentru că spui asta.

— *De nada*, răspunse ea fără să se gândească.

Motoarele cu reacţie huruiau în spatele ei, făcându-i costumul să vibreze. Peste două, trei ore, vor ateriza la Port Ishtar, îşi vor reclama drepturile, vor colecta banii şi nu se vor mai vedea niciodată. Deodată, ea spuse:

— Hei, MacArthur!

— Ce-i?

Şi, preţ de o clipă, se gândi să joace acel joc pentru ultima dată. Să-i facă lui în ciudă, doar ca să-i audă dinţii scrâşnind. Dar…

— Nimic. Doar… bucură-te de bogăţie, bine? Sper să ai o viaţă frumoasă.

— Da.

MacArthur trase aer în piept, apoi îi dădu drumul, ca şi cum s-ar fi eliberat de ceva dureros şi repetă:

— Da… şi tu.

Şi se avântară amândoi în zbor.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc
„Tin Marsh" by Michael Swanwick

Un albinos în deşert

Neal Asher

Născut în 1961, locuieşte în Chelmsford, Anglia şi este cunoscut mai degrabă ca scriitor de short fiction, primele sale romane, „Gridlinked” şi „The Skinner” apărând în 2001 şi 2002. Scrierile sale se caracterizează prin acţiune dinamică şi presărată cu violenţă. Deşi scriitura s-ar apropia prin firul epic de space opera, datorită aranjării şi tonului agresiv e mai înrudită cu cyberpunk. E posibil ca ultimul său roman, „Line War”, să apară în acest an. Romanul său, „Cowl”, a apărut şi în România, la editura Lucman.

Povestea care urmează e scrisă ca o space opera în cel mai clasic stil (apropiat de western). Eroul nostru, un pistolar renumit, se ascunde pe o planetă de frontieră pentru că există o recompensă pe testiculele sale. Pe care el vrea cu tot dinadinsul să le păstreze.

———————————

Un rechin de nisip sări din vârful dunei doar pentru a fi înşfăcat de o pasăre-crab şi sfâşiat. Hirald se trânti la pământ, înfăşurându-se în mantie şi trăgându-şi gluga pe cap. Mantia avea aceeaşi culoare ca şi nisipul violet, astfel că din ea nu se mai vedeau decât ochelarii Toshiba şi tocul pistolului. Era o pasăre-crab mică, dar învăţase demult să nu le subestimeze. Dacă prada era prea mare pentru a o putea ucide, pasărea se mulţumea şi cu bucăţi din ea. Pentru păsările-crab nicio sursă de proteină nu putea fi prea mare ca să nu o atace. Din păcate sau din fericire, toate formele de viaţă de pe Vatch se hrăneau cu proteine ne-umane, aşa că pentru păsările-crab carnea omenească nu prezenta niciun interes.

Pasărea sfâşie rechinul cu picioarele în formă de lamă şi cu mandibulele puternice şi zbură cu restul sângerând, probabil pentru a-l duce puilor. Hirald se ridică în picioare: era o femeie înaltă, îmbrăcată într-un costum strâns pe corp, împănat cu tuburi de răcire şi buzunare impenetrabile. În spate avea un rucsac de supravieţuire special conceput pentru deşert, pentru a crea impresia corectă. Formidabilul ei pistol era ascuns într-un toc închis, părând doar o simplă armă cu proiectile. Îşi scoase ochelarii şi masca de protecţie şi le îndesă într-unul dintre multele buzunare, apoi o porni mai departe de-a lungul dunelor. Trăsăturile ei fine, ochii albaştri şi părul lung şi blond erau expuse la temperaturi foarte ridicate şi la raze ultraviolete ce-ţi puteau arde pielea pe loc. Mergea aşa de câteva săptămâni şi, din când în când, bea câte o gură de apă, în caz că cineva ar fi urmărit-o.

* * *

I se spunea, inevitabil, Snow. Dar, cu masca pe faţă şi cu roba de culoarea nisipului, nu-ţi dădeai seama din prima că era albinos. Masca, făcută din carapacea unui melc uriaş de nisip, era cea care-l făcuse renumit. Masca şi obiceiul de a lăsa cadavre în urmă. Recompensa actuală pentru sperma sa ajunsese la douăzeci de mii de şilingi sau la echivalentul lor în cupru sau mangan sau oricare alt metal preţios. Mulţi încercaseră să o obţină şi acesta era şi epitaful lor: ei au încercat.

Snow ştia că s-ar putea să fie aşteptat de vânătorii de recompense la staţia de apă. Aceştia erau de obicei înarmaţi, puternici şi bine antrenaţi. Ce-i oprea pe mulţi era codul de onoare al lui Andronache. Snow nu dădea niciun ban pe el. Născut pe Pământ, cu atât de multă vreme în urmă că nici el nu mai ştia când, renunţase demult la orice principii care l-ar fi putut ucide. Moralitatea, spunea el adesea, este o invenţie pur omenească, care funcţionează doar în vremurile bune şi de belşug. Un alt aforism de-al lui suna cam aşa: „Dacă te trezeşti fără vâsle într-o mare de rahat, nu te aştepta să fii salvat de garda de coastă.”

Contemporanii săi de pe Vatch nu reuşiseră niciodată să priceapă ce vroia să spună, dar era cumva de înţeles: pentru ei cuvinte de genul „mare”, „vâslă” sau „coastă” nu aveau niciun sens.

Staţia de apă era o clădire ovală, ridicată la zece metri de pământ, pe o pădure de schele. Bine înşurubat în pământ, era robinetul de energie geotermală care alimenta transformatorul – ceea ce făcea posibilă existenţa oamenilor pe această planetă fără pic de apă. Transformatorul prelua componentele complexe, extrăgea hidrogenul elementar din ele şi îl combina cu oxigenul, care se găsea din belşug în algele uscate care, de altfel, dădeau acea nuanţă de violet nisipului de pe Vatch. Ce rezulta era apă, dar şi alte sub-produse: metale rare şi compuşi ciudaţi de cremene, care formau o parte din exporturile principale ale planetei.

În timp ce urca ultima dună, Snow porni amplificatorul de imagini şi scană împrejurimile. Staţia era ca un mic orăşel, era centrul comerţului, centrul vieţii. Se încruntă sub mască. Din nefericire, avea nevoie de apă în această ultimă etapă a călătoriei şi era singurul loc de unde putea să o obţină.

Coborî cu paşi mari duna, către un drumeag prăfuit care se târa spre staţie. Pe marginea drumului, un hoţ de apă zăcea în agonie, pe fundul unui container de condensare. Degetele arse zgâriau anevoie sticla încinsă. Snow trecu pe lângă el, ignorându-l. Era o pedeapsă dură, dar cum altfel putea fi tratat un astfel de individ, pentru care semenii nu erau altceva decât nişte butoiaşe de apă ambulante? Pe măsură ce se apropia de staţie, începu să audă strigătele vânzătorilor de jos, de pe pământ, şi reuşi să vadă agitaţia din labirintul de sub schele. După puţină vreme intră în acel vacarm; apoi împinse uşa Casei de Nisip.

Un chelner veni imediat:

— Scuzaţi-mă, domnule, dar trebuie să-mi arătaţi actul de identitate! Ordinul a fost emis chiar de Andronache în persoană. Ideea e că sunt prea mulţi ticăloşi prin zonă.

Bărbatul nu se putea abţine să nu se holbeze la ochii roz şi faţa lipsită de sânge a lui Snow.

— Nicio problemă, prietene.

Îşi căută prin buzunare mini-cardul gravat şi i-l înmână. Chelnerul surprinse ciotul braţului stâng, îmbrăcat în piele, dar se prefăcu că nu l-a văzut. Trecu cardul prin maşina de identificare portabilă şi fu mult mai liniştit când aceasta îl recunoscu ca fiind valabil. Snow ştia foarte bine că nu toată lumea era astfel verificată, ci doar cei care dădeau de bănuit.

— Ce doriţi să comandaţi, domnule?

— Un litru de bere rece.

Chelnerul îl privi neîncrezător.

— Pentru care îţi voi plăti chiar acum, adăugă Snow şi-i întinse o bancnotă de zece şilingi.

Alarmat de o sumă cash atât de mare, chelnerul se grăbi să plece. O mulţime de ochi îl urmăriră când se întoarse cu litrul de bere într-un termos, al cărui capac putea fi deschis doar cu ajutorul unui cifru, căci aşa ceva pe aici era un semn de bogăţie.

Snow nu vedea lucrurile aşa. Un litru de apă costa cu doar doi şilingi mai puţin, şi apa se evapora la fel ca şi berea. Pentru doi şilingi în plus, merita să bei un lichid mult mai gustos, de vreme ce rezultatul era acelaşi.

Aproape că-şi terminase litrul şi se bucura de o bine-meritată rehidratare, când cei trei intrară în Casa de Nisip. Îşi dădu seama imediat că erau ucigaşi dar, înainte de a le acorda cea mai mică atenţie, bău ultima gura de bere din recipientul de alamă.

— Eşti Snow, albinosul, spuse femeia, care venise la masa lui.

Snow o privi şi ştiu că nu poate ocoli inevitabilul. Chiar şi după toţi anii aceştia nu suporta să ucidă femei – sau, în cazul de faţă, fete tinere. Femeia din faţa lui nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Stătea dreaptă, îmbrăcată într-un costum din monofilament, înţesat cu curele şi arme. Avea o faţă de spiriduş, părul negru şi bogat, ridicat în sus cu gel.

— Nu, nu sunt, îi răspunse şi îşi întoarse privirea de la ea.

— Nu fă glume cu mine, spuse ea, cu o oboseală în voce nefirească pentru vârsta ei. Ştiu cine eşti, eşti albinos şi îţi lipseşte mâna stângă.

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Mă numesc Jelda Conley, dar lumea îmi spune Albişor. Am fost adesea confundat cu acest Snow de care vorbeşti şi tocmai într-o astfel de situaţie mi-am pierdut braţul. Acum, te-aş ruga să mă laşi în pace.

Fata se retrase zăpăcită. Codul de onoare Andronache nu permitea minciunile creative. Snow o privi cum se îndepărtează şi observă că unul dintre tovarăşii ei vorbea cu proprietarul. Minciunile nu-l vor putea scoate din încurcătură. Văzu cum proprietarul îl chemă pe chelnerul nervos care-l servise şi verifică ecranul maşinii de identificare. Tovarăşul fetei se apropie de ea şi-i şopti ceva la ureche.

— M-ai minţit! îi spuse aceasta.

— Câtuşi de puţin.

— Ba da, m-ai minţit!

Situaţia începea să devină ridicolă. Snow îşi întoarse privirea de la ea şi continuă să o ignore.

— Te provoc! strigă fata.

În sfârşit. Snow se făcu că nu o auzise.

— Am spus că te provoc.

Conform codului, acum putea să-l ucidă. Era împotriva legii, dar era o practică acceptată tacit. Snow simţi o senzaţie de tristeţe când ea făcu un pas înapoi.

— Ridică-te şi luptă, laşule!

Cu o oboseală care era a naibii de reală, Snow se ridică în picioare. Ea dădu să-şi scoată arma. Snow trase. Fata căzu pe spate, cu salopeta găurită între cei doi sâni micuţi. Snow sări peste ea şi, până să-şi dea seama cineva, ajunsese deja la uşă.

* * *

Se afla pe nisipurile violete de la marginea portului spaţial care era plin de navete cu aripi uriaşe, terminale şi hangare. Era între port şi întinderea de clădiri vatchiene, legate printre ele prin trotuare şi domuri de sticlă suspendate deasupra parcurilor de un verde ireal. Şi nu semăna, sub nicio formă, cu celelalte structuri din jur. Putea fi găsită pe o mie de planete din spaţiul ocupat de oameni şi era chiar motivul pentru care aceştia se răspândiseră de-a lungul galaxiei.

Clădirea era, de fapt, o sferă îmbrăcată în oglinzi, cu diametru de 50 de metri, care era susţinută – pentru a nu se rostogoli – de două suporturi în formă de L. Peste tot în jurul ei coridoarele de îmbarcare din sticlă erau inundate de lumină. Înăuntrul sferei, poarta Skaidon făcea minuni o dată la câteva minute; aducea sau trimitea grămezi întregi de călători prin întreaga galaxie.

Beck stătea ceva mai încolo de intrarea de la Sosiri şi privea turnurile gemene ale sferei aşezată pe piedestalul ei de sticlă mată. Urmări raza de lumină din vârf şi, impacientat, îşi verifică ceasul – nu că oaspeţii săi ar fi putut să întârzie sau să ajungă mai repede. Toţi pasagerii soseau la nanosecundă. Sfera, controlată de inteligenţă artificială, avea grijă de asta. Exact la ora anunţată, un bărbat ieşi din raza de lumină, apoi o femeie, un alt bărbat, încă o femeie. Se potriveau cu descrierea pe care o avea el, aşa că salutul său fu prietenos în timp ce îi întâmpină.

— Transportorul vă aşteaptă afară, le spuse, în timp ce se grăbeau spre ieşire. Patronul lui Beck nu dorea ca ei să stea în oraş. Imediat cum ajunseră în transportorul aerian, bărbatul pe care Beck îl considera şeful grupului, îi puse mâna pe umăr.

— Armele! spuse acesta.

— Nu aici, nu aici, răspunse Beck, nervos, şi conduse transportorul în afara oraşului.

Ajunşi în deşert, Beck ateriză. Cei patru săriră afară şi el îi conduse în spatele maşinii, de unde luă o servietă imensă. Transpirase, şi nu doar din cauza căldurii.

— Sunt aici, spuse şi deschise servieta.

Bărbatul se aplecă şi luă un pistol de mici dimensiuni, lucios, cu ţeava scurtă, care arăta letal.

— Negustorul vă aşteaptă la locul ştiut, dacă reuşeşte să obţină informaţiile de care aveţi nevoie, îi transmise Beck.

Nu ştia unde era locul respectiv şi habar nu avea despre ce informaţii era vorba. Negustorul nu-i acorda chiar atâta încredere. Fusese destul de mirat şi de faptul că-i spusese că pe Vatch urmează să sosească nişte ucigaşi plătiţi.

Bărbatul dădu din cap în timp ce inspecta pistolul cu atenţie. Apoi zâmbi trist şi îndreptă arma spre Beck.

— Îmi pare rău, spuse.

Beck încercă să zică ceva şi, dintr-odată, fu conştient că unul dintre ceilalţi bărbaţi stătea în spatele lui. Simţi cum gâtul îi e strâns ca într-o menghină. Căzu pe nisip cu capul într-un unghi care în viaţă ar fi fost imposibil de atins, scoase câteva sunete slabe, avu un spasm şi îşi dădu ultima suflare.

* * *

Snow se opri când îi văzu pe cei doi agenţi venind spre el. Aceştia priviră lung cadavrul din spatele lui. Cel mai în vârstă dintre ei, un tip cu barba căruntă şi foarte gras, dar cu arme pe care le îngrijea la fel de bine pe cât părea să le mânuiască, îi vorbi:

— Eşti Snow.

— Da, răspunse el. Bărbatul din faţa lui nu era Andronache.

— O provocare?

— Da.

Bărbatul dădu din cap, îi evalua pe cei doi Andronache de la bar, apoi se întoarse spre uşă. Nu era treaba lui să adune cadavrele. De asta se ocupau alţii. Fata avea să fie într-un recipient de condensare în mai puţin de o oră.

— Androche vrea să-ţi vorbească.

Îi spuse însoţitorului său:

— Ocupă-te de restul! Prietenii ei de la bar arată de parcă le-ar prinde bine ceva timp la închisoare.

Snow îl urmă pe bărbat afară din bar.

— De ce vrea să mă vadă? întrebă, în timp ce mergeau repede pe strada de sub schele.

— Nu am întrebat-o!

Conversaţia se sfârşi aici.

Androche, ca toţi cei aflaţi în poziţii de conducere, avea propriile apartamente pe staţie. Agentul îl conduse pe Snow către o scară spiralată, acoperită cu o cuşcă de fier şi descuie poarta.

— Te aşteaptă sus.

Poarta se închise cu zgomot în urma lui Snow.

Scările se terminau în faţa unei uşi masive, lângă care se afla un monitor. Snow apăsă lung butonul de pe uşă. După câteva momente o femeie cu părul cărunt, prins în coc, şi cu faţa ascuţită apăru pe ecran.

— Da?

— Am înţeles că m-ai chemat.

Femeia dădu din cap şi uşa se deschise. Intră pe un coridor scurt, cu pereţi de metal, care se termina în faţa unei uşi din lemn de import. Snow îşi dădu cu părerea că probabil lemnul era de stejar. Foarte scump. Deschise uşa şi intră.

Camera era plină de antichităţi, care, probabil, costaseră o avere: o masă uriaşă înconjurată de scaune de lemn, de epocă, mobilă din secolul al XVIII-lea; picturi în ulei pe pereţi; covoare ţesute de mână pe jos.

— Nu te lăsa impresionat! Sunt doar nişte cópii.

Femeia veni spre el de lângă barul unde umpluse două pahare cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Snow o studie cu atenţie. Era o femeie atrăgătoare. Estimă că vârsta ei era pe undeva între 35 şi 190 de ani. Purta o togă simplă peste silueta atletică. La şold avea o altă antichitate – sau copie – un revolver.

— Îmi ştii numele, spuse Snow în timp ce luă băutura.

— Sunt Aleen, răspunse ea.

Aproape că nu o auzi. Era prea bucuros de băutură.

— Doamne, ăsta e whisky, articulă în cele din urmă.

— Da, îi spuse Aleen, înainte să-l invite pe o canapea din apropiere.

Se mutară acolo şi se aşezară unul în faţa celuilalt.

— Ok, am venit. Ce doreşti de la mine?

— De ce există o recompensă de douăzeci de mii de şilingi pentru testiculele tale?

— Ar fi mai bine să-l întrebi asta pe Negustorul Baris. Dar bănuiesc că a fost doar o întrebare retorică şi că ştii deja răspunsul.

Aleen îi făcu semn că-l ştia.

Snow se aplecă spre ea.

— Aş vrea să aflu şi eu răspunsul.

Aleen zâmbi. Snow se retrase, enervat.

— Dar bănuiesc că există un preţ pentru asta, spuse neutru.

— Întotdeauna există un preţ. E vorba despre un bărbat. Este Agentul-şef de aici. Numele lui e David Songrel.

— Vrei să-l ucid.

— Desigur, nu la asta te pricepi cel mai bine?

Snow tăcu, în timp ce Aleen se întinse pe canapea şi-l privi peste pahar.

— Asta nu e tot ce vreau de la tine.

Se întoarse şi o privi şi el chiar în momentul când ea îşi ridică picioarele pe canapea astfel încât să poată vedea că nu purta nimic pe dedesubt. *Se rade*, se întrebă Snow, *sau aşa e din naştere*? Se mai întrebă şi ce anume o excitase: trupul său alb şi ochii roz? Unele femei îi spuneau că atunci când fac dragoste cu el au impresia că se culcă cu un extraterestru. Sau faptul că era un ucigaş? Probabil că puţin din amândouă.

— Asta face parte din preţ?

Ea dădu din cap, puse paharul pe o măsuţă de lângă canapea şi alunecă uşor spre el.

— Acum, spuse ea, întinzându-se şi descheindu-şi toga, dând la iveală nişte sâni mici, ca aceia ai fetei pe care tocmai o ucisese.

Aşteptă să vadă dacă nu simte vreo reacţie adversă. Nu simţi nimic de genul ăsta aşa că se ridică şi începu să se descheie la roba prăfuită.

— Eşti alb ca o coală de hârtie, rosti Aleen uimită, în vreme ce el îşi scotea hainele, dar nu spuse nimic când îi zări ciotul de la braţul stâng.

— Da, fu de acord Snow, în timp ce îngenunche între picioarele ei şi se aplecă să o sărute pe sfârcuri. Da, ca o coală de hârtie goală, mai spuse în timp ce îşi cobora limba pe stomacul ei.

Ea îi prinse capul.

— Nu vreau asta, te vreau în mine, acum.

Snow îi făcu pe plac, dar fu puţin uimit de felul cum sunase vocea ei. Nu era vorba de făcut dragoste aici, ci doar de actul în sine. Poate că-şi dorea copii albinoşi.

* * *

Hirald strigă înainte să se apropie de foc. Ştia din proprie experienţă că Andronache erau cam supărăcioşi, dacă intrai într-una din taberele lor fără să te anunţi. Când intră, fu surprinsă să vadă că cei de acolo nu erau localnici. Hirald observă doi bărbaţi şi două femei, îmbrăcaţi în costume de supravieţuire din monofilament, ce păreau de provenienţă marţiană. Se făcu, de asemenea, că nu observă armele pe care unul dintre bărbaţi le acoperise în grabă la sosirea ei. Se duse lângă foc şi se aşeză. Una dintre femei aruncă în foc carapacea unei păsări-crab şi o privi printre flăcări.

Bărbatul care acoperise armele, un marţian înalt cu semne de castă tatuate pe tâmplă, fu primul care vorbi.

— Vii de departe? o întrebă.

— Nu de aşa de departe ca tine, îi răspunse Hirald şi îşi luă privirea de la el, mutând-o spre femeia de după foc.

Celălalt cuplu era format dintr-un bărbat negru cu nişte ochi albaştri nefireşti şi o femeie care avea implanturile neurale de după urechi acoperite cu căşti. Asta însemna că era o *corporată*, adică aparţinea uneia dintre Familii.

Hirald continuă.

— Dar mă întreb ce căutaţi voi aici.

— Căutăm pe cineva, spuse bărbatul apăsat. Poate ne poţi ajuta. Îl căutăm pe cel care-şi spusese Snow. E un albinos.

Cu toţii o priviră pe Hirald.

— Am auzit de el. Şi am mai auzit că-l caută multă lume. Dar nu ştiu unde e.

Femeia cu implanturi neurale privea neîncrezătoare. Hirald întrebă repede:

— Înseamnă că aţi venit după recompensă?

Cei patru se priviră unul pe altul, apoi marţianul zâmbi în sinea lui şi, ca din întâmplare, se întinse după una din armele acoperite de lângă el. Hirald se uită lung la femeia Corporat, care, la rândul ei, o studia cu atenţie.

— Nu fă asta, Jharit.

Jharit rămase nemişcat, cu mâna sub pătură.

— Canard Meck, ce e?

Femeia, acum identificată ca făcând parte din Familia Corporată Manx Canard, dădu încet din cap, încă privind-o pe Hirald.

— Nu avem nicio treabă cu tine, îi spuse lui Hirald. Dar te-am ruga să părăseşti tabăra.

— Ar putea să-l avertizeze, protestă Jharit.

Canard Meck se întoarse spre el:

— E un android.

Jharit îşi trase imediat mâna de pe armă şi, dintr-odată, păru foarte speriat. Tresări când Hirald se ridică în picioare. Hirald zâmbi.

— Nu am nimic cu nimeni, dacă nimeni nu are nimic cu mine, mai spuse înainte să dispară, cu paşi mari în întuneric, fără să privească înapoi.

Nimeni nu făcu nicio mişcare. Nimeni nu se atinse de arme.

* * *

Snow îşi scoase pistolul din toc şi se uită să vadă dacă era încărcat. Ca de obicei, era aproape plin. Soarele strălucitor de pe Vatch, acţionând asupra materialului foto-

voltaic din care era făcută roba sa, păstra arma permanent încărcată. Arma era un L, negru mat, iar în loc de trăgaci avea o mică despărţitură. Era codată. Nimeni în afară de Snow nu ar fi putut trage cu ea. În loc de proiectile, aşa cum erau mai toate armele de pe Vatch, pistolul său elibera o rază de protoni acceleraţi magnetic, care era îndeajuns de puternică pentru a face o gaură destul de mare în oricine l-ar fi atacat.

David Songrel era un om de casă. Snow îl văzu cum ţinea ridicat în aer un copil, în vreme ce o femeie îl privea. Snow se întrebă de ce Aleen îl vroia mort. Ca proprietar al staţiei de apă, era o femeie influentă, dar avea prea puţină putere asupra agenţilor care reprezentau forţa planetară. Probabil că se implicase în afaceri necurate şi Songrel aflase de ele. Nu mai conta acum. Bătu la uşă şi când Songrel o deschise îi băgă pistolul în faţă şi-l împinse înapoi în apartament, închizând uşa cu piciorul.

— Tati, strigă fetiţa, dar mama o luă imediat în braţe şi se grăbi să se îndepărteze de ei.

Songrel îşi ţinea mâinile în aer şi privirea aţintită la pistol. Era speriat.

— De ce, întrebă Snow, te vrea Androche mort?

— Tu eşti… albinosul.

— Răspunde la întrebare, te rog.

Songrel îşi privi nevasta şi fiica înainte să vorbească.

— Colectează antichităţi.

— Şi de ce trebuie să mori?

— Pentru că, dacă vrea ceva, nu se dă în lături de la crimă. Am dovezi că a omorât oameni. Intenţionez să o arestez cât de curând.

Snow dădu din cap, apoi îşi vârî pistolul în teacă.

— Mă gândeam eu că despre asta e vorba. Va trimite doi agenţi după mine.

Songrel îşi coborî mâinile, dar le ţinu cât mai departe de arma de la cingătoare.

— Ca proprietar de staţie are dreptul să se folosească de unii dintre agenţii noştri. E de datoria noastră să o apărăm pe ea şi proprietatea ei. Dar nu are dreptul să ucidă

pe nimeni. De ce nu m-ai ucis? Se spune că ai omorât o grămadă de oameni.

Snow se uită la soţia şi fetiţa lui.

— Reputaţia mea mă precede, spuse şi se aşeză pe canapea. Dar poveştile sunt puţin deformate. Nu am ucis niciun om care, la rândul lui, nu a încercat să mă ucidă sau cam aşa ceva.

Songrel se întoarse spre soţia lui.

— E timpul ca Tamtha să meargă la culcare.

Femeia dădu din cap şi scoase fetiţa din cameră. Snow observă că aceasta îl privea fascinată. Dar era obişnuit cu asta. Songrel se aşeză pe un scaun în faţa lui.

— Ai o familie frumoasă.

— Da. O să depui mărturie împotriva lui Androche?

— Da, dar să o facem sub formă de înregistrare. Nu pot rămâne la proces. Dacă rămân, locul acesta se va umple de ucigaşi Andronache cât ai zice peşte. Nu sunt sigur că aş scăpa cu viaţă.

Songrel îl aprobă din cap.

— De ce ai venit aici, totuşi, dacă nu aveai de gând să mă omori, întrebă, puţin neliniştit.

— Vreau să faci pe mortul cât timp mă voi întoarce la ea.

Expresia lui Songrel deveni dură.

— Bănuiesc că vrei să-ţi ridici recompensa.

— Da, dar în cazul meu nu e vorba de bani, e vorba de informaţii. Androche ştie motivul pentru care Negustorul Baris mă vrea mort. Şi ăsta e un subiect care e de înţeles că mă interesează.

Songrel îşi împreună mâinile şi le privi o perioadă de timp. Când îşi ridică privirea spuse:

— Recompensa e pentru sperma ta. Probabil că şi el e un colecţionar ca şi Aleen, dar asta contează prea puţin. O să mă prefac mort pentru tine, dar când te duci să o vezi pe Aleen vreau să iei cu tine un holorecorder.

Snow aprobă. Songrel se ridică şi se duse către un dulap. Se întoarse cu aparatul de înregistrat, îl puse pe masă şi îl porni.

— Acum, să auzim declaraţia ta.

* * *

— E mort, spuse Aleen zâmbind.

— Da, îi confirmă Snow şi aruncă cardul de identitate al lui Songrel pe masă, deşi am impresia că ai aflat de asta înainte să ajung eu aici.

Aleen se duse la bar şi îi turnă lui Snow un pahar de whisky.

— Am prieteni printre agenţi. Imediat ce soţia lui i-a anunţat moartea – se pare că era isterică – aceştia m-au informat.

— De ce ai vrut să moară?

— Asta nu e treaba ta. Bea-ţi whisky-ul şi eu am să-ţi aduc informaţiile pe care le vrei.

Aleen se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre un computer, elegant ascuns într-un dulăpior Louis al XIV-lea. Snow duse paharul la gură şi chiar în acel moment deveni suspicios. De ce trebuia să ia informaţiile din computer? Putea să i le zică direct. De ce nu-şi turnase şi ea un pahar? Puse băutura la loc pe masă, neatinsă. Aleen îl privi cu un zâmbet şters şi, când mâna ei apăru de după consolă, Snow se aruncă într-o parte. Pe peretele din spatele lui o pictură se înnegri şi luă foc. Snow se ridică în genunchi şi trase o singură dată. Femeia căzu pe spate, cu faţa arzând, la fel ca şi pictura ei.

Snow începu să caute cu înfrigurare. Agenţii puteau să sosească din clipă în clipă. În baie găsi un dispozitiv ce arăta ca un penis din crom, cu câte o gaură la fiecare capăt. Dintr-una sări nişte lichid, în timp ce cealaltă gaură îl absorbi. Era vreun sistem de contracepţie? Urmări tuburile dinăuntru lui şi descoperi o sticluţă plină cu lichid şi nişte dispozitive foarte complicate, de filtrare. Spre mirarea lui, realiză că era vorba de conţinutul uterului femeii, probabil după ce făcuseră sex. Colecţiona sperma bărbaţilor? Imediat, mai găsi o sticluţă cu spermă. Probabil că era chiar sperma lui. Brusc avu o revelaţie – o posibilă explicaţie pentru situaţia lui din ultimii cinci ani. Luă sticluţa şi îi vărsă

conţinutul în chiuvetă înainte să părăsească apartamentul, dar era deja prea târziu.

* * *

Hirald îl privi pe bărbatul din recipientul de condensare, fără ca faţa ei să trădeze vreun sentiment. Acesta încă trăia, deşi ar fi trebui să moară de multă vreme; un sadic îi aruncase o sticlă de apă, pentru a-i prelungi suferinţa. O privea pe Hirald cu ochii stinşi, sticla de apă goală fiind căzută lângă cap, cu corpul slăbit şi ars îngrozitor. Limba neagră îi era ieşită în afară. Hirald privi înjur cu atenţie – ceea ce urma să facă era aspru pedepsit – şi apoi plasă un cilindru mic, cromat pe sticlă, în dreptul amărâtului de dinăuntru. Avu loc o mică explozie. Bărbatul se convulsionă, iar recipientul se umplu de fum şi aburi. Hirald puse cilindrul la loc în buzunar şi se îndepărtă. Patronii ei nu ar fi fost de acord ca ea să-şi asume astfel de riscuri dar la o adică, nu o puteau controla de-a întregul.

* * *

Agentul cu barba căruntă stătea ghemuit pe canapea, cu arma alături, îndreptată spre uşa de la baie. Songrel era la uşă, cu arma îndreptată spre Snow.

Privea cadavrul lui Androche.

— Vei rămâne la proces, spuse, şi-i făcu un semn celuilalt agent.

Bărbatul se ridică şi traversă camera, nepierzându-l pe Snow nicio clipă din ochi. Chiar în timp ce-i îndesa ţeava pistolului sub bărbie, Snow observă că agentul încerca să nu-i blocheze unghiul de tragere lui Songrel. Acceptă să fie dezarmat. Poate că l-ar fi putut învinge pe agent, dar pe Songrel nu. Agentul făcu un pas înapoi, uitându-se mirat la arma pe care tocmai i-o confiscase, înainte să o bage în buzunar.

Songrel deschise uşa şi îi făcu semn lui Snow să-l urmeze. Poate afară, se gândi Snow. Ieşi şi se uită repede în spatele său. Agentul, aflat la o distanţă respectabilă în

urma lui, dădu din cap şi rânji. Transpirat, Snow îşi puse masca şi păşi în ziua fierbinte.

Nu-i dăduseră nicio şansă, nici pe scări, nici pe drumul prăfuit. Se acopereau permanent unul pe celălalt, de la o distanţă de doi-trei paşi. Snow era rapid; mult mai rapid decât ar fi crezut oamenii, dar nici atât de rapid încât să ocolească un glonte sau o descărcare energetică.

— Îţi dai seama că mă trimiţi la moarte, îi spuse lui Songrel.

— Vei fi păzit pe perioada procesului şi după, îţi voi da o escortă, dacă vei fi eliberat, îi răspunse acesta.

Deschizându-şi încet roba, pentru ca cei doi să-i poată urmări orice mişcare, el scoase de după curea holocorderul pe care i-l dăduse Songrel.

— Ai toate probele de care ai nevoie aici şi nu am cum să nu mă întreb câţi dintre agenţii tăi nu vor fi tentaţi de recompensa Negustorului.

Songrel păru că nu se aşteptase la asta; se apropie să ia aparatul de înregistrat, cu arma îndreptată către masca lui Snow.

Femeia apăru de nicăieri; pentru o clipă strada păruse pustie şi, dintr-odată, o văzu smulgându-i arma agentului, care căzu ca secerat la pământ. Songrel îşi îndreptă arma spre ea.

Fu deajuns pentru Snow. Îşi ridică piciorul fulgerător lovindu-l în testicule, apoi îl lovi după ceafă, când acesta se încovoie de durere. Arma lui Songrel căzu în nisip. Snow se aruncă la pământ şi se rostogoli, în direcţia din care venise femeia. Aceasta dispăruse.

— Cred că asta îţi aparţine, îi spuse ea apărută din nou ca din senin în stânga lui.

Întoarse capul şi o văzu. Cu o mână îl acoperea cu propria armă. În cealaltă mână ţinea arma lui. Îşi coborî arma şi îi spuse:

— Cred că ăsta e un moment potrivit să o ştergem.

Lângă recipientul de condensare, Snow făcu o pauză să-şi tragă răsuflarea. Femeia, observă el, părea că nu are nevoie de aşa ceva, părea că nici măcar nu respiră. Dădu

din cap şi se uită la recipient. Bărbatul dinăuntru era mort acum, dăruindu-şi comunităţii ultimele rezerve de apă. Snow observă urme de funingine înăuntrul recipientului. Cineva îl ajutase pe nenorocit să moară.

— De ce m-ai ajutat? o întrebă pe femeie.

— Pentru că aveai nevoie de ajutor.

Snow îşi reprimă nervozitatea. Privi înapoi spre staţie şi apoi porni, din nou, femeia ţinând fără nicio problemă pasul cu el. Avusese o grămadă de ocazii să-l ucidă, deci nu era vânător de recompense. Dar avea timp din belşug să afle ce urmărea, după ce se vor fi îndepărtat îndeajuns de staţie sau de eventualii urmăritori.

După ce staţia dispăru în zare, părăsiră drumul, îndreptându-se de-a lungul deşertului, către o bucată de ţinut bolovănos. Acolo, îşi spuse Snow, vor putea să-şi piardă urma, asta dacă vreun rechin de nisip nu le va veni de hac. Îşi scoase pistolul din mers şi privi cu atenţie în jur. Un rechin îşi scoase antenele la suprafaţă, dar renunţă imediat. Probabil că era sătul; mâncase ceva anul acela. Timp de un an, avea să fie sătul.

Ajungând la bolovani şi simţind piatra sub picioare, Snow îşi încetini pasul şi începu să-şi studieze tovarăşa de drum. Era atrăgătoare, într-un mod neconvenţional, părea curată şi asta îl făcu să o privească fascinat. Nu-i venea să-i spună – după toate cât făcuse pentru el – că obişnuia să călătorească de unul singur. Asta era de fapt problema, călătorea singur de nevoie, nu din plăcere. Făcu un gest larg cu mâna şi ea se opri la un pas în faţa lui. Oricare ar fi fost pericolul din partea ei, măcar o avea în faţa ochilor.

Studiind-o din spate zise:

— Ne oprim aici. Vreau să facem un popas înainte de Thira.

Femeia dădu din cap şi nu spuse nimic.

Snow făcu un foc din carapacele păsărilor-crab şi-şi scoase masca la adăpostul întunericului. I se păru curios faptul că femeia nu purta mască, deşi pielea îi era fină şi nearsă de soare. Ea se aşeză lângă el, aproape de foc, cu o

graţie care îi scoase şi mai mult în evidenţă condiţia fizică de invidiat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cu capul plecat, femeia îi răspunse:

— Îmi eşti dator pe viaţă. Aşa că sper că o să mă laşi să-ţi răspund când cred de cuviinţă.

— Oamenii încearcă să mă ucidă de multă vreme, nu sunt sigur că-mi permit să fiu atât de generos.

Ea ridică din umeri:

— Aş fi putut să te ucid.

Snow îşi muşcă buzele de draci; într-adevăr, îi datora viaţa. Putuse, într-adevăr, să-l ucidă şi, fără ajutorul ei, până ce s-ar fi terminat procesul ucigaşii s-ar fi adunat toţi la staţia de apă. Respiră adânc şi încercă să pară cât mai calm.

— Cum te cheamă, întrebă în cele din urmă.

— Hirald.

Se hotărî să rămână calm.

— Şi de unde ai apărut? De unde veneai?

— Din Thira.

Snow se îndoi de veridicitatea răspunsului. Traversase Thira de câteva ori şi ştia cât de greu e. Hirald arăta la fel de proaspătă ca cineva care se odihnise măcar o lună la staţia de apă.

— Aha, spuse el.

— Eşti Snow, răspunse ea, întorcându-se şi privindu-l fix, cu ochii ei albaştri, care în lumina apusului păreau violeţi.

Simţi un gol în stomac când îi întâlni privirea, apoi i se făcu milă de el însuşi. După toţi anii aceia, încă mai era atras de femei, încă mai simţea atracţia fizică…

— Da, eu sunt.

— Aş vrea să călătoresc cu tine o vreme.

— Dacă ştii cine sunt, bănuiesc că nu ţi-e foarte greu să înţelegi de ce mă faci să fiu puţin bănuitor.

Ea zâmbi şi simţi iar acel gol în stomac. Se întoarse şi începu să înteţească focul.

— Am de gând să traversez Thira, îi răspunse.

— Nu mă deranjează.

Snow se lăsă pe spate şi-şi puse capul pe unul dintre pachete. Îşi trase o foaie de cort termală peste el şi începu să privească cerul. Dâra de stele era înconjurată de asteroizii nopţii – tot ce mai rămăsese din luna planetei Vatch după cataclismul care avusese loc cu mult timp în urmă. O singură rază de lumină de la un impuls ionic tăie apusul.

— De ce, întrebă el.

— Pentru că sunt singură şi am nevoie de o schimbare.

Snow gemu uşor şi îşi închise ochii. Femeia nu urmărea să-l ucidă, dar motivele ei erau altele decât cele enunţate. Oricum, nu va fi în stare să ţină pasul cu el şi curând va trebui să renunţe, iar toate cele care-l tulburau aveau să dispară. Adormi.

* * *

Lumina soarelui de pe faţa care începuse să-l furnice, aşa cum se întâmpla de fiecare dată înainte să înceapă să-l ardă, îl făcu să-şi pună masca înainte de a se fi trezit de-a binelea. O privi pe Hirald care dormea lângă ce mai rămăsese din focul din noaptea trecută şi avu revelaţia stranie că femeia nu-şi schimbase poziţia toată noaptea. Se ridică în picioare şi, după ce murmură printre dinţi un „bună dimineaţa”, se duse în spatele unei stânci şi urină în condensator. Păstrând ritualul pe care-l urma de ani buni îşi goli şi colectorii de transpiraţie ai costumului. Apoi vărsă apa astfel obţinută în sticla lui de băut, înainte să-şi vâre periuţa de dinţi în ea şi să înceapă să se spele. Când, în cele din urmă, termină cu nevoile personale şi ieşi de după stâncă, Hirald deja desfăcuse o raţie de supă care începuse să bolborosească, în căldura soarelui. Snow dădu să scoată un alt pachet, dar ea îl opri:

— E pentru tine. Eu am mâncat deja.

— Ai dormit măcar puţin?

— Puţin. Spune-mi, cum se face că ai o armă interzisă?

— Am luat-o de la cineva care a încercat să mă omoare.

Nu vru să-i spună că o adusese cu el înainte de a fi interzisă şi că de-a lungul anilor o modificase singur. Se aşeză să-şi bea micul dejun.

Când termină cu micul dejun, porniră să traverseze Thira. Hirald observă că el o urmărise atent timp de o oră de mers şi-şi puse masca. El nu se mai gândi la asta – o grămadă de oameni urau măştile şi erau gata să plătească preţul, numai să nu le poarte tot timpul.

Aproape de amiază, temperatura ajunse la 45 de grade şi continua să crească. Un rechin de nisip ieşi la suprafaţa unei dune şi veni rapid după ei, urmărindu-i câţiva metri, apoi se opri gâfâind ca un câine, obosit sau prea sătul să mai continue – sau poate că mai mâncase carne de om şi ştia că nu îi foloseşte la nimic.

Când temperatura ajunse la 50 de grade şi sistemul de răcire al costumului lui Snow începu să funcţioneze la maxim, observă că Hirald nu avea nicio problemă în a ţine pasul cu el. Apoi o pasăre-crab se năpusti din senin asupra lor şi Hirald o doborî cu un singur foc înainte ca el să se fi gândit măcar să-şi scoată arma sau să vadă arma cu care ea trăsese. Fu nevoit să recunoască: era o femeie remarcabilă.

La puţin timp după ora 12, Snow făcu o pauză:

— Ne vom odihni până la noapte şi apoi vom merge toată noaptea, până dimineaţa. Peste două zile ar trebui să ajungem în partea cealaltă.

Hirald îl aprobă din cap, fără să pară foarte atentă.

Dormiră în cortul de zi al lui Snow. Merseră toată noaptea şi aproape toată dimineaţa şi, când în cele din urmă au ridicat cortul din nou, Snow era terminat de oboseală. Cu un început de iritare, îi spuse lui Hirald că el îşi dorea intimitate în cort şi îi sugeră să-şi ridice şi ea unul. Odată singur în cort, se dezbrăcă până la piele. Apoi se spălă pe sine şi costumul său cu un fel de burete cu care nu trebuia să folosească mai mult de un sfert de litru de apă. După asta, îşi trase nişte pantaloni scurţi şi se întinse pe micul lui sac de dormit, care dispunea şi de un fel de aer condiţionat. Era un lux pe care şi-l putea permite. După ce

dormi cam jumătate de oră, deschise cortul şi privi afară. Hirald stătea întinsă pe nisip, cu masca deschisă. Privea în zare, într-o nemişcare nefirească.

— Tu nu ai cort, spuse Snow.

Dădu din cap că nu.

— Atunci intră la mine, îi spuse, intrând la loc în cort.

Hirald se ridică şi veni spre cort, fără să pară deranjată de căldura puternică a soarelui. Intră în cort şi trase fermoarul după ea. După ce îi aruncă o privire scurtă lui Snow, începu să-şi dea jos costumul de supravieţuire. Snow se întoarse iniţial cu spatele, după care îşi spuse, în sinea lui: *La dracu' cu toate*, şi se întoarse să o privească. Ea nu îi ceru să-şi întoarcă privirea. Sub costum avea o singură piesă de îmbrăcăminte. Materialul părea din mătase şi era aproape transparent. Snow înghiţi în sec, apoi se forţă să-şi abată atenţia de la ea. Când ea îşi ridică picioarele să-şi scoată chiloţii, avu posibilitatea să o vadă în toată goliciunea ei şi se întrebă dacă apucase să-l vadă roşind. Chiloţii erau desfăcuţi începând de la părul pubian şi până la coapse.

Când, în cele din urmă, îşi scoase chiloţii, Hirald observă că era obiectul atenţiei lui. El îşi ridică privirea şi i-o întâlni. Ea îi zâmbi şi îşi scoase, tot zâmbind, bretelele de la sutien, pe care îl rulă foarte încet. Snow tuşi scurt, încercând să spună ceva inteligent. Era o Fata Morgana, fantezia oricărui bărbat care călătorea singur în deşert. Cu zâmbetul pe buze, ea se târî în patru labe, prin cort, îi puse mâna pe piept şi-l împinse uşor înapoi, se aşeză lângă el şi, cu părul căzându-i pe umeri, se aplecă şi-l sărută pe gură. Buzele îi erau dulci şi fierbinţi. Snow îi simţi pe piept sfârcurile tari. Îi atinse pielea de pe umeri: era uscată şi caldă. Ea se ridică în şezut şi îl privi pentru o clipă. Era ceva ciudat în privirea ei – un fel de curiozitate rece. Se întinse peste el, apoi se întoarse să-i scoată pantalonii scurţi. El se miră de cât de tare se putea ea răsuci. După ce-i scoase pantalonii, se lăsă pe spate până ce penisul lui ajunse între coapsele ei. Apoi, după ce se ridică puţin, se aplecă din nou şi cu o mişcare uşoară a pelvisului, se lăsă pătrunsă. Snow gemu, apoi

strânse din dinţi când ea începu să se unduiască, privindu-l cu aceeaşi expresie curioasă.

Spre seară, când veni timpul să plece, Snow se simţea obosit până în oase. Nu apucase să doarmă cine ştie ce în după-amiaza aceea. De fiecare dată când încerca să se relaxeze după o partidă de sex, Hirald venea cu ceva nou şi nu-i putea rezista. Ultimul ei orgasm fusese atât de intens că ţipase şi tremurase incontrolabil, după care căzu într-o stare de uimire totală. După aceea fu foarte grăbită să repete experienţa. Snow se simţea secat de orice urmă de energie.

* * *

În timp ce mergeau de-a lungul dunelor de nisip violet, prin întunericul nopţii, deşi nu vorbiseră prea mult, Snow deveni suspicios când ea îl întrebă:

— Cum ţi-ai pierdut braţul?

— A fost o provocare Andronache. A fost spulberat de un proiectil.

— Cum e acum?

Snow se opri înainte să-i răspundă. Oare ştia?

— Ce vrei să spui? Cum e acum? A fost amputată. Nu mai e acolo.

— Da, zise ea şi tăcu.

Soarele traversa orizontul şi asteroizii nopţii începeau să se stingă când ajunseră la ţinutul pietros de la marginea Thirei. Prea epuizat să mai poată vorbi, Snow îşi montă cortul şi se aruncă înăuntru, adormind pe loc. Când se trezi, după-amiaza târziu, observă că era dezbrăcat şi acoperit cu o pătură. Hirald era întinsă lângă el. Sprijinită în cot, cu capul în mână, îi studia cu atenţie faţa. Când văzu că e treaz, îi dădu un pahar de suc. El se ridică, iar pătura alunecă de pe el. Observă că ea era goală. Bău sucul.

— Mă bucur că ai intrat în cort, îi spuse, şi restul zilei şi-l petrecură în modul cel mai plăcut cu putinţă.

În noaptea aceea, înaintară mult în ţinutul pietros. Ziua următoare se scurse la fel cu cea dinainte.

— Cred că ar fi corect din partea mea să-ţi spun că am un implant, spuse Snow, după ce făcuseră dragoste din nou. Nu vei rămâne însărcinată cu mine. Sperma mea e compusă din apă şi câteva proteine libere.

— De ce ţii să-mi spui asta? îl întrebă Hirald.

— După cum ştii, există o recompensă pentru testiculele mele. Asta nu înseamnă că Negustorul Baris vrea neapărat să mă omoare. El are nevoie doar de ţesutul meu genetic. La staţia de apă am fost… sedus de Androche. Snow nu se simţi prea bine când rosti aceste cuvinte. A făcut-o doar pentru a-mi colecta sperma şi a o vinde după aceea.

— Ştiu, spuse Hirald. Snow o privi întrebător şi-i făcu semn să continue. Baris îţi vrea testiculele sau orice alt ţesut care i-ar putea furniza o rezervă nesfârşită din materialul tău genetic.

Snow deveni atent. Era clar că Hirald urmărea şi ea ceva, dar sexul îi cam luase minţile.

— Cel mai bine pentru Baris ar fi să obţină întreg corpul tău. Bănuiesc că Baris crede că aşa ceva e imposibil, dar în felul acesta forţează piaţa.

— Văd că ştii o grămadă de lucruri despre acest Baris.

Hirald îl privi drept în ochi.

— Ce-ţi mai face mâna?

Snow se uită la ciotul acoperit în piele. Deschise capsa şi scoase învelitoarea din piele. Dădu la iveală un început de mână, deformată, care nu putea fi folosită. Învelitoarea era clar folosită pentru a o ascunde, pentru a da aparenţa că mâna nu mai era acolo.

— În şase luni va fi la fel cu cea dreaptă. Intenţionam să apar într-o staţie de apă doar cu o mână, iar în următoarea cu amândouă şi cu identitatea schimbată.

— Şi cum e cu albinismul tău?

— Vopsea de piele şi lentile de contact.

— Desigur. Nu poţi face transplanturi, nu?

— Nu… Acum cred că e timpul să-mi dai şi tu nişte explicaţii.

— Cei pentru care lucrez vor acelaşi lucru ca şi Baris: genomul tău.

— Păi ai avut şansa să-l obţii…

— Nu, ei vor varianta cea mai bună, adică pe tine şi din propria ta voinţă. Vreau să te teleportezi cu mine, înapoi pe Pământ.

— De ce?

— Pentru că ai capacitatea de a te regenera. Asta e sursa imortalităţii tale. Acum ştim şi noi asta. Tu o ştii de mai bine de o mie de ani.

— Şi totuşi de ce?

— Am reuşit să-ţi păstrăm secretul trei sute de ani, de când a fost descoperit. Acum zece ani cineva a trădat. Sunt vreo câteva organizaţii care îl cunosc şi care ştiu ceea ce eşti; oricare dintre ele va reuşi să decodeze genomul tău va avea acces la nemurire, şi astfel acces la o putere şi o bogăţie fără precedent. Baris a fost doar primul care a început să te caute. Vor urma şi alţii.

— Lucrezi pentru Earth Central.

— Da.

— Nu ar fi mai simplu să mă ucizi şi să-mi distrugi corpul?

— Earth Central nu vrea să suprime cunoaşterea, îi zâmbi Hirald. Eşti destul de bătrân ca să înţelegi că ar fi un gest fără rost. Noi dorim să facem publică această cunoaştere, astfel încât să nu ajungă pe mâini rele. Ar putea face un bine imens tuturor. Estimăm că, în aproximativ zece ani, vom putea dezvolta un tratament prin care toată lumea, în limitele posibile, va putea deveni regenerativă.

— Cu toate astea, până nu demult, aţi ţinut lucrurile ascunse, răspunse Snow.

— Era vorba de intimitatea ta. Să nu cauţi cunoaşterea nu e acelaşi lucru cu a o suprima.

— A devenit Earth Central atât de morală?

Îşi dădu seama de prostia pe care o spusese. Desigur că era. Numai oamenii şi formele de inteligenţă artificială subdezvoltate puteau să fie corupţi, iar Earth Central era cea mai puternică şi dezvoltată formă de inteligenţă

artificială din întreaga galaxie umană. Observându-i stânjeneala, Hirald nu răspunse.

— Vei veni cu mine, atunci?

Snow privea, prin foaia de cort transparentă, ţinutul pietros.

— Va trebui să mă gândesc la asta, nu pot lua o decizie imediat. În două zile ar trebui să ajungem acasă. O să vedem atunci.

* * *

Camuflat ca un cameleon, transportorul aerian dispăru printre dune. Înăuntru, Jharit scoase un pachet de cărţi de joc şi începu să joace un joc, pe care oamenii ca el îl jucau în astfel de situaţii de sute de ani. Soţia lui, Jharilla, dormea. Trock curăţa un revolver antic pe care şi-l cumpărase la o licitaţie, la ultima staţie de apă. Gloanţele pe care le cumpărase odată cu el stăteau frumos înşirate pe masa din faţa lui.

Canard Meck se conectase la reţeaua de comunicaţii de mare viteză la care aveau acces de obicei subminţile AI, încercând să afle informaţii de ultimă oră. Apelul veni ca o uşurare pentru toţi – dar ei îi păru rău să renunţe la lumea aceea atât de logică şi cu o claritate de gândire perfectă, pentru atmosfera mirosind a transpiraţie din transportor.

— Sunt Baris, spuse faţa zâmbitoare de pe monitor.

Trecând direct la subiect, Jahrit îl întrebă:

— Ai obţinut informaţiile?

— Da, confirmă Baris, fără să mai zâmbească, şi am să vin şi eu cu voi la vânătoare.

Jharit şi Trock schimbară o privire rapidă.

— Cum doreşti. Tu eşti cel care plăteşte.

— Da, eu plătesc. Întoarceţi-vă la ale voastre şi, într-o oră, am să fiu şi eu acolo.

— Cum ai de gând să ajungi aici? întrebă Canard Meck.

— Cu jetul personal, desigur, spuse Baris.

— Toate zborurile sunt înregistrate. Toată lumea va şti unde te afli.

Baris dădu din mână a lehamite.

— Nu are importanţă. Vom porni din locul în care sunteţi cu transportorul către… către destinaţia noastră.

— În regulă, răspunse Canard Meck.

Baris aşteptă să audă şi altceva. Când văzu că nimeni nu mai are nimic de spus, dispăru de pe ecran cu o figură dezamăgită.

Negustorul sosi într-un Macrojet retro, foarte elegant. Coborî purtând echipament de deşert, la fel ca cele două femei care-l urmau. Una dintre ele ducea o carabină şi o cutie de muniţie; cealaltă căra şi ea nişte pachete. Baris se opri între ele, ca pentru a fi pozat. Era un bărbat atrăgător, dar niciunul dintre cei patru nu reacţionă la gluma lui prostească. Ştiau că oricine ajungea în poziţia Negustorului nu putea fi, în niciun caz, prost. Jharit şi Jharilla îl priviră cu ochi reci. Trock inspectă carabina. Canard Meck se uită la una dintre femei, îi observă zâmbetul imbecil, apoi îşi întoarse atenţia către Negustor.

— Înseamnă că putem să o luăm din loc, nu? întrebă ea.

Baris dădu din cap şi, încă zâmbind, pocni din degete şi se îndreptă spre transportor. Cele două femei îl urmară, ascultătoare ca nişte câini. Ceilalţi patru veniră şi ei; dar ei erau dintr-o rasă diferită.

* * *

În zare, apăru prima dintre coloanele de piatră, ce fusese sculptată de vânt sub forma unei statui a unui bărbat îngropat până la piept în pământ. În crăpăturile capului, mica şi cuarţul străluceau ca nişte ochi de insectă. Snow o conduse până la baza coloanei unde nişte dale din aceeaşi rocă ca şi coloana erau încastrate în pământ.

— Am ajuns, spuse, arătând dalele cu mâna.

Cu un zgomot puternic, dala de deasupra se dădu la o parte, dând la iveală o scară mică ce ducea către podeaua unui tunel.

— Bine ai venit în casa mea!

— Locuieşti într-o groapă? întrebă Hirald, puţin ironică.

— Bineînţeles că nu. Vino după mine.

În timp ce coborau, dala de deasupra se închise la loc, iar pe pereţi se aprinseră nişte lumini. Hirald observă că tunelul era construit chiar sub coloană şi până să ajungă la coş şi la lift, înţelesese deja cum era conceput totul. Urcară în lift, care-i duse de-a lungul coşului, prin centrul coloanei.

— Cred că ţi-a luat ceva timp să construieşti aşa ceva.

— Coşul era deja aici. L-am găsit acum vreo două sute de ani. Au mai locuit şi alţii aici, dar în condiţii primitive. Eu am adus câteva îmbunătăţiri.

Liftul ajunse la destinaţie şi intrară într-un complex de camere, aflat chiar în capul coloanei.

Cu o băutură în mână, Hirald stătea în dreptul unei ferestre panoramice şi privea ţinutul pietros. După câteva momente se întoarse să cerceteze camera şi tot ce era în ea. Pe un panou de sticlă, de-a lungul unui perete, se aflau o serie de arme, datând din secolul al XXII-lea, iar în centrul acestora se afla o sabie din epoca prespaţială. Hirald se întrebă de unde şi cum făcuse Snow rost de ea. Îşi întoarse privirea de la panoul cu arme când îl auzi pe Snow intrând în cameră. Acum purta nişte pantaloni negri şi largi şi o cămaşă deschisă la gât. Contrastul dintre aceste haine, pielea lui albă şi ochii roz îl făcea să arate destul de fioros.

— Dincolo sunt nişte haine şi pentru tine, dacă ai nevoie, şi un duş. Aici e apă din belşug.

Hirald dădu din cap, lăsă băutura pe o măsuţă de sticlă şi o porni către camera din care venise Snow. El o urmări cum iese. Avea să facă duş şi să se schimbe, dar pentru ea asta nu părea să însemne mare lucru. Observase cu uimire, de când erau împreună, că ea nu se murdărea niciodată şi nici nu mirosea a transpiraţie.

— Ale cui sunt hainele astea, întrebă ea din camera alăturată.

— Ale ultimei mele soţii, răspunse Snow.

Hirald veni din cameră cu hainele înfăşurate pe braţ. Îl privi întrebător.

— S-a sinucis acum un secol. A plecat singură în deşert şi şi-a tras un glonte în cap. Am găsit-o înaintea rechinilor şi a păsărilor-crab.

— De ce?

— Ea îmbătrânea, eu nu. Ura chestia asta.

Hirald nu spuse nimic. Se duse să facă duş şi se întoarse în scurt timp, purtând un costum strâns pe corp, dintr-un material albastru, aproape transparent, pe care nu se aştepta să-l ţină prea mult pe ea, odată ce Snow avea să o vadă. El, însă, era ocupat cu altceva – stătea într-un scaun rotativ şi studia un ecran. Îşi pusese din nou roba cenuşie şi masca. Se duse în spatele lui. Văzu pe ecran transportorul aerian şi doi oameni care-l acopereau cu o prelată. Îi recunoscu pe cei patru ucigaşi plătiţi şi pe Negustorul Baris.

— Se pare că Baris m-a găsit în sfârşit, spuse Snow pe un ton rece.

— Îl cunoşti?

— Ne-am întâlnit o dată, când era mai tânăr. Nu s-a schimbat prea mult. Arătă înspre ecran. Cei patru, care-l însoţesc, par o gaşcă destul de interesantă.

— I-am cunoscut: marţianul şi femeia-Corporat sunt liderii – sunt mercenari, îi spuse Hirald. Locul ăsta are vreun sistem de apărare?

— Nu. Nu am simţit niciodată nevoia să instalez unul.

— Eşti sigur că vin încoace?

— Ar fi ciudat să fi ales, din întâmplare, chiar locul ăsta de pe întreaga planetă. Trebuie să mă ocup de ei.

— Mă duc să mă schimb, îi spuse Hirald şi se duse să-şi ia costumul.

Când se întoarse, Snow era deja plecat; încercă să coboare cu liftul, dar acesta era blocat.

— Lua-te-ar dracu’, înjură ea pe un ton neutru, trăgând un pumn în tocul uşii şi lăsându-şi forma pumnului în cadrul de metal.

Apoi se dădu înapoi câţiva paşi, se întoarse, începu să alerge şi sări sub lift. Se prinse de cablurile acestuia, mâinile ei prinzându-le ca într-o menghină, cu un sunet metalic. Începu să coboare metodic.

* * *

Jharit îi zâmbi soţiei sale şi îi făcu un semn lui Trock, care era chiar în spatele ei, îmbrăcându-şi armura de protecţie. Acum era acum. După ce se vor fi terminat toate, aveau să fie foarte bogaţi. Examină arma cu rază laser scurtă. Ar fi preferat ceva mai puternic, dar era esenţial ca trupul lui Snow să nu fie distrus. Se întoarse spre Baris, care tocmai îşi trimitea femeile înapoi la transportor.

— Ne vom împrăştia. Probabil că are echipamente de scanat împânzite pe tot terenul de aici şi, dacă pregăteşte vreo ambuscadă, nu vrem să fim toţi în acelaşi loc.

Baris zâmbi şi vârî gloanţele în carabină. Jharit se întrebă cât de bine se pricepe Negustorul la astfel de treburi. Dădu semnalul despărţirii şi intră pe terenul pietros.

* * *

Veneau să-l ucidă. Nu mai era loc de reguli sau provocări. Snow strânse tocul pistolului în mână şi începu să scruteze ţinutul dinaintea lui.

— Ai găsit ceva? întrebă Jharit prin transmiţător.

— Camere minuscule, răspunse Jharilla. Am ars câteva, dar sunt sigură că mai sunt o grămadă, ştie că suntem aici.

— Să ai grijă, tragi cu raza scurtă. Dacă-l prăjim prea tare, adio bani. Cel mai bine ar fi să-l împuşti în cap, dacă poţi.

Se auzi un fâşâit ciudat, un strigăt scurt, iar apoi transmiţătorul începu să pârâie. Jharit se aruncă la pământ şi se ascunse după o piatră.

— Ce dracu' a fost asta?

— Are armă cu protoni. Armura nu foloseşte la nimic.

Jharit simţi un gol în stomac. Se aşteptaseră la arme cu proiectile, cel mult cu laser.

— Cine…?

Se lăsă tăcerea.

— Trock?

— Jahrilla e moartă.

Jharit înghiţi în sec şi o porni pe terenul pietros.

— Poziţia?

— Nu o ştii?

— Meck?

— Nimic, deocamdată, îi răspunse aceasta.

— Baris?

Negustorul nu răspunse.

Snow se lăsă la baza blocului de piatră şi scoase câteva dintre grenadele mici, dar letale, de la centură. Fără o mână, fu nevoit să se folosească de dinţi pentru a le scoate cuiele. Cel cu pielea tuciurie era în stânga lui, marţianul în dreapta. Ceilalţi erau tot undeva în dreapta, dar la o distanţă mai mare. Aruncă grenadele în dreapta şi în stânga şi se retrase. Începu să privească mini-ecranul de pe încheietură. Avea plantate o grămadă de camere, dar alese să o urmărească pe cea care-l filma pe marţian. Se auziră două explozii. Când marţianul se aruncă la pământ, îşi dădu seama că aruncase prea tare. Se uită din nou la secvenţa de imagini şi-l văzu pe celălalt asasin împleticindu-se printre stânci, cu faţa zdrobită de mici bucăţi de rocă. Aşa deci.

Snow se mută la stânga, verificând ecranul la fiecare câteva secunde. Se opri în spatele unei dale şi, după ce mai verifică încă o dată ecranul, se trânti la pământ şi începu să aştepte. Fără să privească în jur, Trock mergea împleticit prin norul de nisip. Snow zâmbi mohorât sub mască şi îl ţinti, dar, chiar înainte să tragă, simţi o durere ascuţită în umăr. Mirosul de carne arsă îl învălui imediat. Se rostogoli într-o parte, apoi se ridică în picioare şi o luă la fugă. O stâncă explodă în faţa lui. Se aruncă la pământ şi începu să se târască printre pietre. Focul se opri. Sunt mort, se gândi. Pistolul îi căzuse undeva departe în spatele lui.

— Şi-a pierdut arma, Trock. E în stânga ta. Împuşcă-l tu, eu nu-l văd în acest moment.

Trock scuipă un dinte rupt şi se duse în direcţia indicată, cu revolverul antic într-o mână şi laserul în cealaltă. Până aici îi fusese ticălosului ăla. Era mort. *Am să-i tai braţele şi picioarele, raza e destul de puternică să facă asta.* Dar nu mai apucă să tragă. O siluetă, învăluită într-o robă, apăru de nicăieri şi-l lovi cu picioarele în piept. Armura absorbi

mare parte din şoc, dar Trock căzu la pământ. Nu apucă să se ridice, că Snow era deja deasupra lui, înfigându-i degetele în ochi. Nu mai văzu nimic. Îşi duse mâinile la ochi şi simţi sângele ţâşnind prin vizorul măştii. O durere îngrozitoare îl făcu să urle.

Snow tuşi cât de încet putu, îşi deschise masca şi se înecă de durere. Umărul începuse să-l ardă, apoi durerea îi coborî în piept dar, din fericire, roba lui absorbise mare parte din lovitură. Încă o secundă şi ar fi fost mort. Durerea îl înnebunea. Ştia că nu mai avea puterea să facă faţă încă unui atac de genul celui de mai înainte şi nici că nu mai putea să-i ia pe ceilalţi prin surprindere. Adversarul acesta fusese lovit de explozia grenadei şi înnebunit de furie. Snow o porni înapoi spre ţinutul pietros, mişcându-se din ce în ce mai încet. Când simţi umbra de deasupra lui, se hotărî să înfrunte inevitabilul.

— De ce nu i-ai luat arma, întrebă Jharit, arătând spre Trock, care acum nu mai urla. Stătea încolăcit în jurul unei pietre, cu o ţesătură pe ochi şi corpul plin de sedativele pe care şi le administrase singur.

— Nu am mai avut timp şi nici putere… noroc că avea vizorul ridicat…, reuşi Snow să îngaime.

Jharit dădu din cap şi vorbi în transmiţător.

— L-am prins. Ne întoarcem la bază la semnalul meu.

Snow aşteptă să moară, dar Jharit se trânti în nisip, nepărând prea grăbit să-l ucidă.

— Jharilla era o femeie pe cinste, spuse el, scoţând un recipient din sticlă de la cingătoare pe care îl puse lângă el, în nisip. Ne-am căsătorit în Viking City, acum douăzeci de ani. Scoase un cuţit din cizmă şi îl ţinu deasupra feţei lui Snow. Asta e pentru ea, mă înţelegi, nu? După ce-ţi voi tăia testiculele, am să-ţi cauterizez rănile. Nu vreau să mori prea curând, am atâtea să-ţi povestesc despre ea şi vreau să treci şi tu prin câteva lucruri. Ştii, ea…

Jharit auzi un sunet şi se întoarse, sărind în picioare cu arma cu laser în mână. Se îndepărtă de Snow şi privi atent în jur. Snow se uită şi el, dar nu văzu nimic.

— Dacă pleci acum, marţianule, nu te voi ucide.

Era vocea lui Hirald.

— Am o armă cu dezintegrator şi sunt camuflată. Te pot ucide în orice moment. Aruncă arma.

Jharit se opri, indecis pentru o clipă, apoi se roti rapid şi îşi îndreptă arma cu laser către Snow. Expresia de pe faţa lui spunea totul. Nu apucă să apese pe trăgaci că pur şi simplu dispăru, dezintegrat. În locul unde stătuse cu o clipă mai înainte, nu mai rămăsese decât o grămăjoară de cenuşă care, la rândul ei, fu spulberată de un fel de fulger în miniatură. Snow se ridică, anevoie, privind năucit locul pe care stătuse Jharit. Auzise de astfel de arme, dar nu crezuse niciodată în existenţa lor. Privi în faţă. Hirald reintrase în viaţa lui şi se afla la doar câţiva metri distanţă de el. Ea îi zâmbi, dar, după o secundă, jumătate de faţă îi fu spulberată de o împuşcătură puternică.

Snow ştia că ţipase, poate chiar urlase. Urmări neputincios şi înfricoşat cum o a doua împuşcătură o lovi în spate şi o trânti la pământ. Apoi îi văzu pe Baris şi pe femeia-Corporat, venind de-a lungul ţinutului pietros. Baris ţinti din mers şi îi zbură lui Hirald şi celălalt obraz, chiar în momentul în care trecu pe lângă ea.

Snow simţi că-l lasă picioarele. Căzu în genunchi. Baris veni în faţa lui, cu un rânjet satisfăcut pe faţă. Snow îl privi, încercând să-şi adune ultimele fărâme de energie, pentru un ultim atac disperat. Ştia că Baris atâta aştepta, dar era singurul lucru pe care-l mai putea face în situaţia dată. Snow se uită după femeia care era cu el şi o văzu, la câţiva paşi în spate, împietrită de groază. Privea dincolo de Baris, în locul în care ar fi trebuit să se afle Hirald. Snow nu vru să se uite într-acolo, nu vroia să ştie.

— O, Doamne! Ea e!

Snow se ridică în picioare, ameţit. Baris întoarse capul, zăpăcit, spre femeia-Corporat, apoi îşi îndreptă carabina către capul lui Snow. Momentul său de fericire nu dură mai mult de jumătate de secundă. Mâna îl străpunse din spate, făcându-l să scape carabina din mână, îl ridică în aer şi îl aruncă, cu o forţă incredibilă, într-o stâncă, de care rămase lipit o secundă, după care căzu într-o baltă de sânge. Era

Hirald. În locul unde carnea sintetică fusese spulberată, se vedeau nişte circuite clipind şi dinţii albi din ceramică. Unul din ochii ei albaştri îi atârna din orbită. Îl privi o secundă pe Snow, apoi se întoarse spre femeia-Corporat. Snow leşină.

* * *

Era în patul lui acum şi, încet-încet, memoria îi revenea. Avea gâtul uscat şi pieptul îi era amorţit. După câteva clipe, îndrăzni să deschidă ochii. Hirald stătea lângă pat şi, când văzu că s-a trezit, îl ajută să se ridice în şezut, aranjându-i pernele la spate. Snow îi privi faţa. O refăcuse cumva, dar îi rămăseseră câteva cicatrici. Arăta ca o femeie ce fusese desfigurată într-un accident. În timp ce o studia, ea îi aduse un pahar de apă şi apoi îşi atinse obrazul rănit. Această manifestare de vanitate îl zăpăci. Recunoscător, goli paharul dintr-o sorbitură.

— Eşti un android-Golem, spuse într-un final, nu foarte sigur pe el.

Hirald zâmbi şi, dintr-odată, nu mai arăta aşa de rău.

— Aşa a crezut şi Canard Meck, îi răspunse ea. Când văzu că nu înţelege, îi explică. Femeia-Corporat. Ea m-a numit „produs”, ceea ce e o greşeală de înţeles. Sunt aproape identică cu un android Golem-22.

— Atunci ce eşti? întrebă Snow, în timp ce ea îi turna un alt pahar cu apă.

— Sunt un cyborg care a descoperit că e mult mai umană decât credea. Nu am niciun stăpân.

Snow sorbi din pahar, gânditor. Nu era prea sigur de sentimentele sale.

— Vii cu mine pe Pământ? întrebă ea.

Snow se întoarse şi o privi lung. Îşi aminti momentele din cort, în care probabil că ea descoperise că încă mai putea simţi ca un om.

— Eu nu voi îmbătrâni şi nu voi muri niciodată, spuse ea.

— Înţeleg.

Îşi înclină capul într-o parte şi aşteptă răspunsul lui. Un zâmbet slab lumină faţa lui Snow.

— O să vin cu tine.

Puse paharul pe noptieră şi îi întinse mâna. Sub unghii, ea mai avea încă sânge, iar tubul lacrimar din ochiul stâng nu funcţiona corect.

Asta nu-l deranja câtuşi de puţin.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Snow in the Desert” by Neal Asher

Strigătul Îngerului

Douglas Smith

Scriitor canadian, cu povestiri publicate în peste 70 de reviste şi antologii din 26 de ţări. A fost finalist la John W. Campbell Award şi a câştigat de două ori premiul Aurora, care se acordă în Canada pentru cea mai bună povestire de science fiction.

Unul din premiile Aurora a fost primit de Doug Smith pentru povestirea care urmează. În care oamenii nu sunt învinşi în explorarea spaţiului, ci învingători. Şi sunt prezentaţi aşa cum îi cunoaştem: răi, cruzi, nemiloşi, nepăsători la distrugerile şi dezastrele lăsate în urmă. Iar conducătorii trebuie să aibă grijă ca soldaţii lor să nu cumva să redevină oameni.

————————————

Încetară să-l mai bată pe Trelayne când văzură că-i place. Golanii care treceau drept poliţişti în oraşul acela de pe Long Shot se retraseră de lângă el, lăsându-l încovrigat pe podeaua murdară, de parcă ar fi murit sau ar fi avut o boală contagioasă. Îi urmări închizând uşa celulei sale mici şi reci. În ochii lor se putea citi dezgust şi un fel de teamă. Gustul dispreţului lor se amestecă cu asprimea propriului sânge care îi inundase gura. Şi *Strigătul* din vene îi provocă un alt junghi de plăcere în tot corpul.

Se aşteptase la reacţia lor. Entitatea Corporată Unită îşi păstra bine secretele, iar *Strigătul* era cel mai preţios dintre ele. Planeta Long Shot era departe de orice proiect mondial al Entităţii şi la o distanţă considerabilă de ruta care ducea spre Pământ sau spre frontiere. Nimeni de pe planeta asta uitată de lume nu ştia nimic de drogul acela, ca să nu mai

zicem că nimeni nu întâlnise vreodată un Strigător sau un Înger. De aceea şi alesese locul ăsta.

Paşii bătăuşilor se îndepărtară, iar uşa exterioară a depozitului de oţel şi plastic, care ţinea loc de puşcărie în acel oraş, se închise sec. Rămas singur, se rostogoli pe podea, pe o parte, bucurându-se de durerea îngrozitoare astfel provocată. Încercă să-şi amintească felul în care ajunsese acolo, dar Strigătul care-i curgea prin vene transforma orice încercare de a gândi într-o experienţă emoţională. După ceva vreme, însă, reuşi să-şi amintească de ceva care ardea, ardea…

… căzând.

* * *

Fusese unul dintre cele mai bune spectacole ale lor.

Acum îşi amintea. Îşi amintea seara trecută, stând în centrul ringului circului său – construit în formă de dom – anunţând artiştii în faţa unei mulţimi nepăsătoare, strigând numele celor blestemaţi, numele celor învinşi. Fiecare membru al trupei sale de refugiaţi ieşea în fugă din spatele unei cortine roşii roase de vreme şi se manifesta, în funcţie de rasa din care făcea parte sau de rolul ales, în sau deasupra ringului.

Dar el ştia că rolurile acelea nu însemnau mare lucru pentru public. Acesta nu venea pentru demonstraţiile acrobatice sau de forţă, ci pentru a se uita prostit la felul în care extratereştrii se înclinau în faţa atotputernicei rase umane. Circul lui Trelayne era format din rămăşiţele raselor subjugate de pe alte planete, victime ale extracţiilor de resurse sau ale proiectelor de formare a noi Terre ale Entităţii: Păpuşile de Piatră, bestii acoperite cu cremene şi plate ca nişte farfurii; Guppert cel Puternic, un refugiat cu membrele ca nişte bulbi turtiţi pe care-l salvase de pe Mendlos II, o planetă adusă în pragul distrugerii din cauza mineritului; Feran, copilul-vulpe, pe care oamenii lui îl vânaseră ca pe un animal pe Fandor IV.

Şi Îngerii. Întotdeauna Îngerii.

Dar, încolăcit pe podeaua rece a celulei, Trelayne încercă să alunge toate gândurile despre Îngeri care i-ar fi putut trece prin cap. Şi despre *ea*.

Da, fusese un spectacol pe cinste. Până când murise Ta'lona, explodând sângeros şi strălucitor, sus deasupra ringului, după ce zburase prea aproape de o torţă. Trelayne îi cumpărase libertatea creaturii acelea, care era ca un rezervor de gaz zburător, doar cu o săptămână înainte, de la un informator *pi*, ştiind că specia lor era pe cale de dispariţie.

În timp ce bucăţi arzând din extraterestrul umflat cădeau peste mulţime, contactul lui Trelayne cu realitatea se făcu bucăţi, ca o oglindă spartă de un baros. Nu-şi mai putea aminti decât frânturi din ce urmase: oamenii care ardeau – strigătele – panica – îmbulzeala către ieşire – şi arestarea.

Nu-şi putea aminti nici măcar dacă luase vreo doză de Strigăt. De obicei prefera să rămână lucid până după spectacol. Dar, din ceea ce simţea acum, zăcând pe podeaua celulei – plăcerea durerii provocate de bătaie, extazul provocat de umilinţă – era sigur că-şi injectase o doză. Cel mai probabil o făcuse când începuse haosul şi când mirosul de carne arsă îi ajunsese la nas. Pentru a scăpa de groază.

Sau pentru a o simţi. Căci, atunci când te drogai cu Strigăt, groaza îţi deschidea uşa spre paradis.

Auzi pe cineva tuşind în celulă. Sări în picioare, tremurând de uimire. Gemând, se întinse la loc pe podea, pe spate şi deschise ochii, încercând să-şi dea seama unde se află.

Văzu un bărbat care stătea pe singurul pat din celulă. Avea faţa slabă şi nişte ochi care îi aminteau lui Trelayne de proprii ochi. Purta o manta cenuşie pe umerii căreia se puteau vedea însemnele de maior; pe piept avea o insignă pe care se puteau citi iniţialele RPI, scrise deasupra unei planete verzi rupte în două de un fulger.

Era uniforma standard a Forţelor RPI. O uniformă pe care o purtase şi Trelayne cu multă, multă vreme în urmă.

Culoarea cenuşie însemna Serviciile Speciale – SS: bărbatul era un RPI, dar nu un Strigător. RPI îşi ţinea ofiţerii superiori şi pe cei din SS departe de drog.

Bărbatul studia cu atenţie un aparat de comunicaţie pe care-l ţinea în mâna protejată de o mănuşă neagră, din piele. După o vreme, îşi întoarse privirea în jos, spre Trelayne. Îi zâmbi şi spuse cu un glas blând, de parcă s-ar fi adresat unui copil:

— Bună, căpitane Trelayne!

Trelayne înghiţi în sec. Tremura puternic şi, acum îşi dădu seama, făcea asta chiar din momentul când recunoscuse uniforma.

— Nu mă cheamă Trelayne.

— Eu sunt Weitz, continuă bărbatul.

Aparatul de comunicaţie dispăru într-unul din buzunarele mantalei.

— Mostra de sânge pe care am luat-o de la tine mi-a confirmat că eşti Jason Lewiston Trelayne, fost căpitan din Aripa de Conducere a Forţelor Armate ale Entităţii, specializat în Relocaţia Populaţiilor Indigene, sau, mai pe scurt, în RPI. Condamnat în lipsă pentru trădare acum trei ani, adică pe 05-12-2057 Anno Domini. Dat dispărut după raidul MCE asupra bazei rebelilor de pe Darcon III, din 26-08-2057.

Trelayne îşi linse buzele, savurând gustul fricii.

— Eşti un proscris şi eşti căutat, Trelayne!

Vocea lui Weitz era, în continuare, blândă.

— Sau ai fi căutat, dacă Entitatea ar fi ştiut, cu siguranţă, că încă mai trăieşti.

Strigătul din Trelayne transformă ameninţarea din vorbele bărbatului într-un fior rece pe şira spinării. Chicoti de plăcere.

Weitz oftă.

— Nu am văzut niciodată, până acum, un Strigător care să reziste trei ani după ce a părăsit RPI. Cei mai mulţi se sinucid în maxim o lună. Dar, dacă te gândeşti, sunt foarte puţini cei care au o sursă proprie, nu crezi?

Sensul acestor cuvinte trecu de zidurile ridicate de Strigăt în mintea lui Trelayne. Weitz era periculos, cu adevărat periculos pentru el, pentru cei de la circul său – care depindeau de el. Pentru *ea*. Trelayne se strădui să asculte cuvintele bărbatului.

— ... o alegere bună, spunea acesta. Mai ales că cei din Entitate habar nu au de tine. Nu ai să găseşti prea mulţi ofiţeri RPT pe aici, desigur, asta dacă nu li se strică nava. Eram într-unul din oraşele din apropiere, aşteptând să se termine reparaţiile, când am auzit de un fel de revoltă la un circ de PI.

PI – Populaţii Indigene. Termenul argotic folosit de cei din RPI pentru extratereştri.

Weitz se ridică în picioare.

— Ai o pereche de Îngeri fertili căpitane şi eu am nevoie de ei.

Deschise uşa celulei şi ieşi afară, lăsând-o deschisă în urma lui.

— Am aranjat să fii eliberat. Eşti liber să pleci. Nu că ai fi în stare să ajungi prea departe. Vom vorbi din nou, cât de curând.

Privind înapoi, spre locul în care Trelayne zăcea, tremurând din toate încheieturile, Weitz dădu amărât din cap.

— Şi când te gândeşti că ai fost eroul meu, Trelayne.

Trelayne se lăsa din nou pe spate zâmbind, când simţi mirosul rânced de urină amestecată cu noroi, care-i inundă gâtlejul.

— Am fost o grămadă de lucruri, spuse el, mai mult pentru sine.

Weitz dădu din cap, din nou.

— Vorbim cât de curând, Căpitane, îi mai spuse, după care se întoarse şi părăsi depozitul.

* * *

Gândeşte-te la răspunsul emoţional ca la o funcţie în sine. Culmi şi văi. Culmile reprezintă plăcerea, iar văile durerea. Cu cât mai mare ţi-e bucuria, cu atât mai înaltă

este culmea; cu cât mai mare ţi-e durerea, cu atât mai adâncă e valea.

Imaginează-ţi un drog care poate face din văi, culmi. Vei reacţiona, în cazul acesta, la un eveniment bazat nu pe plăcerea sau pe durerea inerentă, ci doar pe intensitatea emoţiei create. Durerea aduce plăcere, suferinţa aduce bucurie, groaza aduce extaz.

Dă drogul acesta cuiva care trebuie să îndeplinească o sarcină neplăcută. Nu. Mai rău. O faptă imorală. Şi mai rău. Un act îngrozitor de brutalitate rece şi ucigătoare. Dă drogul acesta unui soldat. Spune-i să ucidă. Nu în sensul acceptat istoric de crimă de război, ci în sensul unei strategii sistematice, ca parte a unui întreg – planificată din timp, în sensul unui genocid.

Soldatul va ucide. Şi se va simţi bine făcând-o.

Bun venit în lumea Strigătului!

— Extras din materialele de propagandă lansate pe Fandor IV ComCon de forţele rebele, la data de 05-10-2056 AD. Atribuit Căpitanului Jason L. Trelayne, în timpul judecării procesului său în lipsă pentru trădare.

* * *

Feran se gândi că spectacolul din seara aceea fusese cel mai reuşit de când minunatul Ta'lona murise, cu cinci zile în urmă. Din spatele cortinei roşii, care ascundea intrarea artiştilor, micuţul extraterestru, îndesat ca un sac de cartofi, îi urmărea pe cei doi Îngeri, Philomela şi Procne, agăţaţi în vârful domului, pregătiţi să zboare deasupra mulţimii formată numai din bărbaţi. Amintindu-şi de cât de frumos arsese extraterestrul cel umflat, Feran îşi aminti totuşi şi de faptul că Trelayne, Căpitanul, îi explicase că, de fapt, seara aceea nu fusese una prea bună. Din cauza exploziei grăsanului, Căpitanul fusese obligat să plătească pentru oamenii arşi şi să mai dea în plus şi alte lucruri, dar partea aceea Feran nu o mai înţelesese prea bine.

Îngerii terminară de executat o cădere în spirală, complicată, rotindu-se în aer unul pe lângă celălalt. Prinzându-se de braţe, chiar înainte să ajungă pe ring, cei

doi îşi încheiară reprezentaţia cu o horă ameţitoare, aşa cum îi învăţase Căpitanul. Se aplecară pentru a culege aplauzele, desfăşurându-şi şi înfăşurându-şi continuu aripile diafane, colorate acum de spoturile de lumini care cădeau drept pe ele.

Feran bătu şi el din palmele lui îmblănite, aşa cum îi arătase Mojo, închizând ochii pentru a nu mai auzi zgomotul neplăcut, făcut de bărbaţii-oameni din public. În timp ce artiştii se adunau în centrul ringului, pentru a adresa un ultim salut publicului, Feran fugi să-şi ia locul în spatele Păpuşilor de Piatră. Guppert cel Puternic îl ridică grijuliu şi-l depuse pe umerii săi, acoperiţi cu cremene cenuşie.

— Fain spectacol, prietene! strigă Guppert.

Trupul său pătrăţos se legănă sub Feran, ridicându-se uşor în aer. Lui Guppert îi plăcea pe Long Shot, căci aici putea să plutească, un lucru care nu se întâmplase niciodată pe planeta lui natală, Mendlos.

„Desigur, acum Guppert nu se mai poate întoarce niciodată acasă”, îi spusese odată lui Feran, pielea sa colorându-se în negru, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când era trist. „Planeta mea – prea departe.” Mendlos îl terminase pe Guppert, aşa cum l-ar fi terminat Păpuşile de Piatră pe Feran, dacă l-ar fi călcat din greşeală. Dar acum, că soldaţii de pe Pământ erau pe Mendlos, în costumele lor spaţiale, oricum Mendlos nu mai putea fi casa nimănui.

Făcând semne din mână, artiştii dispărură, unul câte unul, prin cortina roşie. Feran sări de pe Păpuşa de Piatră, îi strigă „la revedere” lui Guppert şi se grăbi să o caute pe Philomela. În afara domului, adulmecă aerul rece al nopţii, încercând să-i prindă parfumul, apoi se întoarse şi fugi înspre Cioplitor.

— Mai încet, Roşiorule! Ce te mână aşa?

Bărbatul înalt şi slab se aplecă spre Feran, ca un vultur furios. Cioplitorul era vraciul circului. „Mai degrabă vă ajut să muriţi mai repede” aşa se prezentase lui Feran, când acesta se alăturase circului.

— O caut pe Regina Păsărilor, Cioplitorule, îi răspunse Feran.

Oftând, Cioplitorul îi arătă cu degetul spre cele câteva corturi mici în care locuiau artiştii. Feran considera zona aceea ca fiind mai degrabă un fel de vizuină.

— Nu-l lăsa să ia prea multe doze, ai înţeles?

Feran dădu din cap că da şi o luă din nou la fugă, până când o voce cristalină ca apa de izvor îl făcu să se oprească.

— Ai fost bun în seara asta, urechi ascuţite.

Feran se întoarse. Philomela îi zâmbea de sus, cu părul ei alb şi pielea palidă, înaltă şi subţire ca o femeie de pe Pământ alungită de o oglindă fermecată. Chiar şi când mergea, îl făcea pe Feran să se gândească la zborul lin al unei păsări. Philomela era frumoasă. Căpitanul îi spusese asta de nenumărate ori. Probabil că avea să i-o spună şi în seara aceea, după ce va fi inhalat praful de la ea, pe care Feran trebuia să i-l ducă de obicei.

— Mulţumesc, Regină a Păsărilor, îi răspunse Feran, făcând o plecăciune, aşa cum îl învăţase Căpitanul.

Philomela râse şi Feran îşi dezgoli dinţii de fericire. O făcuse pe frumoasa pasăre să râdă. Căpitanul avea să fie mulţumit.

Procne veni lângă Philomela, punându-şi palma cu degete de păianjen, pe talia ei subţire.

— Unde te duci acum, Feran? Încă faci comisioane pentru Mojo?

Arăta ca şi ea, poate mai înalt şi mai puternic, dar trăsăturile feţei îi erau la fel de delicate, aproape feminine. Pielea de pe marsupiul aflat pe stomacul său, în care cloceau ouăle, se unduia odată cu acestea.

— Se duce la Căpitan, spuse Philomela. Să-şi amintească de vremurile când Căpitanul zbura cu navele spaţiale, nu-i aşa?

Feran încuviinţă din cap. Pleoapele lui Procne se închiseră aproape de tot, lăsând doar o mică tăietură la iveală.

— Vrei să spui de vremurile când acele nave zburau pe deasupra caselor noastre, nu? Şi pe deasupra casei tale, Feran.

Procne se roti şi se îndepărtă mândru, cu aripile strânse pe spate.

Feran îl privi o vreme apoi se uită, în sus, la Philomela.

— Am făcut ceva rău, Regină a Păsărilor?

Philomela îşi flutură aripile.

— Nu, micuţule, nu! Tovarăşul meu încă îşi aminteşte prea multe lucruri, deşi pe unele le-a uitat. Exact ca şi Căpitanul, continuă ea după o pauză.

Apoi îl bătu prieteneşte pe blana roşie şi moale dintre urechi şi îi dădu un mic săculeţ.

— Feran, în seara asta nu-l lăsa pe Căpitan să inspire prea mult din praful meu. Trimite-l la culcare cât mai devreme. Arată atât de… obosit.

Feran luă săculeţul şi dădu din cap că aşa va face. În sinea lui decise să nu-i spună nimic Căpitanului de felul cum arătase Philomela în momentul acela.

––– Entitatea Corporată Unită, Inc. –––
Proiectul de Cercetare Căutat

Data căutării: 02-06-2059

Solicitant: *Maior Weitz David R., Serviciile Speciale ale RPI*

Criterii de căutare – Planete: *Toate*

Divizia: *Pharmacorps*

Produsul căutat: *Strigătul*

Contextul căutării: *Operaţiuni de luptă*

Nivel de securitate necesar: *AAA*

Nivel dvs. de securitate: *AAA*

––– Acces permis. Rezultatele căutării –––

Strigătul imită câteva din clasele de psihotropi, inclusiv cele ale stimulanţilor psihomotori, antidepresivele şi analgezicele narcotice. Acţionează atât asupra neurotransmiţătorilor stimulatori cât şi ai celor inhibatori, dar evită efectele halucinogene, prin păstrarea echilibrului dintre neurotransmiţători. Sporeşte abilităţile senzoriale,

viteza de reacţie şi încetineşte răspunsurile nervoase la senzaţiile dureroase. Afectează toţi receptorii, inducând o stare de euforie puternică, fără ameţeala narcotică asociată de obicei cu aceasta.

Dependenţa fizică apare după patru până la şase doze, aşa cum sunt acestea prescrise în Operaţiuni de Luptă, cap. 2.21.7.1. Consumatorii prezintă o opoziţie foarte redusă la folosirea violenţei. Beneficiile secundare pentru operaţiunile de luptă mai includ: rezistenţă la oboseală, rezistenţă la privarea prelungită de somn şi capacităţi mentale sporite.

Efectele secundare negative includ tendinţe masochiste şi sadice incontrolabile, cum ar fi automutilarea sau atacurile asupra camarazilor de arme.

De aceea Strigătul nu va fi administrat decât după absolvirea programului de ascultare şi disciplină militară din taberele specializate. Complicaţiile pe termen lung includ psihoze paranoice şi depresie cu tendinţe suicidale. Sevrajul este caracterizat prin halucinaţii, delirium-tremens şi friguri şi poate conduce la atacuri cerebrale sau infarcturi.

Încercările de sinteză continuă, dar, în prezent, singura noastră sursă rămâne extragerea drogului de la femelele umanoizilor dominanţi de pe Lania II, *Xeno sapiens lania var. Angelus* (denumirea populară fiind aceea de Îngeri Strigători). Lichidul obţinut se cristalizează sub forma unei pulberi fine. De vreme ce drogul e legat de reproducere (vezi: *Xenobiologia*: Lania: Forme de Viaţă: 1275), asigurarea unei rezerve consistente presupune un inventar al perechilor gestante, cu datele de naştere.

––– Cerere de transfer a fişierului. Aprobată –––
Dosar Xenobiologia: Lania: Forme de Viaţă: 1275

Femela adult produce drogul tot timpul, la nivelul glandelor mamare, având o productivitate crescută în timpul ciclului reproductiv. Actul sexual apare atât la începutul, cât şi la sfârşitul ciclului. Primul act duce la impregnarea femelei. Sarcina se dezvoltă în ea timp de

treizeci de săptămâni, până la naştere, în ceea ce Jurnalul original al lui Teplosky a numit „forma larvară”, după care este transferată în marsupiul masculului, prin nişte orificii din cavitatea sa abdominală. Următoarele săptămâni, larvele se hrănesc de la mascul, care, la rândul lui, ingerează mari cantităţi de Strigăt de la femelă. Când larvele sunt pregătite să iasă din ouă, masculul iniţiază acuplarea finală.

* * *

Trelayne zăcea întins în modulul său spaţial, aşteptându-l pe Feran cu porţia de Strigăt, pe care i-o aducea regulat, în fiecare seară. Întâlnirea cu Weitz aruncase în aer barajul pe care îl pusese între el şi trecut, iar acum amintirile îl inundau, una după alta. Închise ochii, cu faţa scăldată în lacrimi delicioase. Deşi toate visele sale erau nişte coşmaruri, nu se temea de ele. Groaza devenise acum doar o altă formă a plăcerii. Iar somnul îl elibera, cel puţin, de tirania deciziilor.

Aveam douăzeci de ani din nou. Prima mea misiune de luptă. Îmi amintesc… Ce îmi amintesc? Mi-aş da sufletul să uit, dacă aş mai avea unul. Corpurile care cădeau unul după altul, din înaltul cerului cenuşiu…

Transportoarele RPI de pe Fandor IV erau uriaşe, aplatizate şi aveau o formă sferoidală, mai turtite şi mai largi în mijloc decât la capete. Trelayne şi ceilalţi aproape o sută de soldaţi RPI stăteau pe locurile pentru sărituri, faţă în faţă, aliniaţi pe coridorul principal, în timp ce ofiţerii ocupau locurile de lângă cabina piloţilor. Între ei, vreo sută de nativi de pe Fandor stăteau ghemuiţi pe podeaua de metal, cu ochii semi-închişi, dar care aruncau constant săgeţi la cei care îi capturaseră. Adulţii aveau aproape un metru şaptezeci înălţime şi erau humanoizi, dar părul lor facial, roşu şi moale şi nasurile şi urechile ascuţite le dădeau un aspect nepământesc. Copiii lor îi aminteau lui Trelayne de o jucărie pluşată pe care o avusese în copilărie.

Proaspăt ieşit din tabăra de pregătire, aceasta urma să fie prima lui misiune. Fandorienii proveneau dintr-un sat

aflat pe un depozit bogat de minerale, pe care Entitatea urma să le exploateze cât de curând. Aşa că indigenii trebuiau „relocaţi” pe o insulă de pe coasta de vest. Adăugase ghilimelele în urma unor suspiciuni crescânde, hrănite de glumele pe care le auzise prin preajma veteranilor RPI. De asemenea, îşi mai amintise şi de faptul că, atunci când sosise pe Fandor, scanase oceanul pentru a găsi baza RPI de pe coasta de vest.

Pe coasta de vest nu exista nicio insulă.

Ceilalţi soldaţi RPI se foiau şi se mişcau nervoşi, în aşteptarea primei doze din ziua aceea. Sistemul de oxigenare al costumelor de luptă elibera Strigătul direct în sânge, imediat ce computerele ataşate la costume primeau comanda, transmisă de liderul unităţii din cadrul Forţelor RPI. Dacă vroiai o doză, te îmbrăcai în costum şi urmai instrucţiunile. Şi, Doamne, cât îţi mai doreai o doză de Strigăt.

Unitatea sa începuse să se drogheze încă de la sfârşitul programului de pregătire din tabără. Trelayne ştia că devenise dependent. Mai ştia şi că RPI asta şi vroia: ca el şi toţi din unitatea sa să fie dependenţi de Strigăt. Nu ştia şi de ce se vroia acel lucru. Mai observase totodată că nimeni din unitatea sa nu avea familie. Aşa că nimeni nu le-ar fi dus dorul, la o adică. Ăsta era un alt motiv să urmezi ordinele.

La douăzeci de minute de zbor până la coastă, un maior îşi dezlegă centurile de siguranţă şi făcu un semn din cap căpitanului din dreapta sa. Fiecare soldat RPI urmări momentul când maiorul apăsă pe butonul aflat pe manşeta costumului.

Strigătul se propagă în sânge ca înţepătura unei răni mai vechi, ca un prieten pe care nu-l mai văzusei de ani buni şi cu care, o dată reunit, te întrebai de ce ţi-a luat atât timp să-l cauţi.

Vocea căpitanului lătră în căşti, ordonându-le să-şi scoată centurile de siguranţă. Trelayne se ridică odată cu ceilalţi camarazi, cu bastonul electric pregătit şi cu drogul răsucindu-se înăuntrul său, cu o groază ce creştea din ce în

ce mai tare, în anticiparea extazului. Fandorienii se strânseseră unii în alţii, în mijlocul coridorului.

Căpitanul apăsă un alt buton. Trelayne simţi puntea tremurându-i sub picioare când în centrul coridorului se deschise o trapă. Fandorienii săriră care încotro, ţinându-şi copiii strâns la piept şi încercând să se îndepărteze de hăul care se căsca sub picioarele lor. Dar în faţa şi în spatele lor se ridicau două ziduri de soldaţi RPI cu bastoanele electrice pregătite.

Unii dintre ei aleseră să se arunce singuri. Alţii fură împinşi chiar de compatrioţii lor, în panica creată. Cei mai mulţi muriră, străpunşi de curentul din bastoane, încolăciţi deasupra copiilor lor.

Trelayne trase unul dintre aceştia ce nu avea probabil mai mult de un an, de sub o femelă moartă. Ţinu copilul în braţe, aşteptând să-i vină rândul să-l arunce. Când ajunse la marginea trapei, Trelayne îl ridică pe micul extraterestru de pe umăr şi îl ţinu deasupra hăului ce se deschidea dedesubt. Copilul nu plângea, nu se zbătea, doar îl privea acuzator. Trelayne îi dădu drumul şi apoi se aplecă peste margine.

O pală de vânt sărată şi rece îl înţepă prin cască. Urmări căderea copilului spre marea cenuşie, aflată la două sute de metri dedesubtul lor. Cele mai multe dintre corpuri dispăruseră deja sub valuri. Copilul li se alătură şi el, la scurt timp după ce se zdrobi de apă.

Pe Trelayne îl apucă o stare de greaţă, pe care nici măcar Strigătul nu i-o putuse îndepărta. Se trase de pe marginea trapei şi îşi ridică vizorul căştii pentru a trage aer în piept. Soldatul din faţa lui se întoarse spre el şi, pentru o secundă, reuşi să-şi vadă propria reflecţie în vizorul lucios care-i acoperea faţa acestuia. Propria imagine îi ardea acum în amintire în vreme ce încerca să se obişnuiască cu groaza pe care i-o stârnise propriul rânjet de atunci…

Visa încă… cădea… apoi veni dragostea…

Trelayne ajunse căpitan după numai un an şi acesta era cel mai mare grad în care putea ajunge un RPI. Nu se mândrea cu asta. Când Strigătul îşi înceta efectul, vina se

ridica în el, neagră şi fără sfârşit. Dar dependenţa lui era acum totală. Renunţarea la Strigăt presupunea săptămâni de agonie şi apoi moartea. Entitatea era singura lui sursă. Făcea tot ceea ce i se cerea.

Soldaţii RPI ardeau repede în astfel de proiecte, aşa că Entitatea îi rotea o dată la şase luni, trimiţându-i în misiuni de transport, câte o lună, într-una dintre lumile „transformate”. Prima astfel de misiune a lui Trelayne, după ce devenise căpitan, fu pe Lania, Planeta Îngerilor, unde avea de aranjat un transport de Îngeri gestanţi către lumile aflate încă în proiect, împreună cu unitatea sa de RPI. Entitatea descoperise că, odată ce pe o astfel de planetă aduceai o pereche de Îngeri, grijile în ceea ce privea rezerva de Strigăt dispăreau.

Să faci sex cu un înger, spuneau veteranii, aceea era cea mai tare experienţă. Dar, când ajunse pe Lania, aceştia îi părură lui Trelayne prea diferiţi, prea străini şi prea slabi. Hotărî, în sinea lui, că reputaţia lor se datora, probabil, faptului că, în timpul unei partide de sex cu aceste frumuseţi eterice, puteai ingera Strigăt, în cantităţi nelimitate.

Dar apoi o văzu pe *ea*.

Era unul dintre cei o sută de Îngeri mânaţi într-un cargo ce avea să facă joncţiunea cu altă navă, de pe orbită. Îngerii treceau clătinându-se pe lângă Trelayne, cu ochii în jos. Tocmai se pregătea să plece când o văzu: mergea cu paşi mari şi siguri, privind gărzile în ochi. Când trecu pe lângă el, se întoarse. Ochii li se întâlniră.

Dădu ordin să fie scoasă de pe cargo. Aşa o cunoscuse. Ca invadator. Apoi ca eliberator şi apoi ca iubit.

Numele pământesc pe care şi-l alesese era Philomela. Numele ei de Înger nu putea fi rostit de coardele vocale omeneşti. Îi aducea bucurie şi durere. De fapt, nu fusese niciodată sigur ce anume îi dădea ea. I se oferise de bunăvoie, iar plăcerea pe care o arătase în timp ce făceau dragoste părea atât de sinceră, încât uneori îi venea să creadă că ea se agăţase de *el* în aceste momente şi nu de

speranţa disperată de libertate. Îi venea să creadă chiar că ea nu-l ura pentru tot ce-i făcuse el poporului ei.

Îi venea să creadă că îl iubea.

Dar apoi Strigătul îl trezea la realitate. Deşi nu mai lua doze de luptă, avea nevoie de drog pentru a-şi trata dependenţa fizică. În doze mici, depresia se aşternea deasupra vieţii lui ca o ceaţă cenuşie. Cum putea ea să-l iubească, dacă el însuşi nu era sigur pe sentimentele lui? Ce îl atrăgea la ea? Sexul? Faptul că avea propria lui sursă de Strigăt? Sau că astfel îşi mai spălase o parte din vină, salvând una dintre victime? În plus, între ei rămânea întotdeauna o barieră, un fapt de necontestat: erau specii diferite, care nu se puteau împreuna, cu adevărat.

Vestea ajunse la el într-una din rarele după-amiezi în care stăteau amândoi întinşi, în cabina lui. Aparatul de comunicaţie, care era agăţat pe peretele de deasupra patului, începu să bâzâie ca un bondar supărat. Îl trase şi citi mesajul pe care i-l trimisese Cioplitorul, medicul unităţii sale.

Ea îl privea cu atenţie.

— Jase, s-a întâmplat ceva?

Se obişnuise ca ea să-i citească gândurile. Habar nu avea cum reuşea, probabil că îi citea expresiile feţei sau îi simţea cumva stările. Aruncă aparatul de comunicaţie de parcă l-ar fi fript şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Mojo, unul din oamenii mei, un prieten. A *căzut*.

— E…?

— Nu, trăieşte. Nu a suferit nicio rană gravă.

De parcă asta ar mai fi contat.

— Crezi că a vrut să-şi ia viaţa?

— Nu, spuse, deşi drogul din el strigă contrariul.

— Mulţi o fac…

— Nu! Nu şi Mojo.

Dar ştia că ea avea dreptate. Sinuciderea era un lucru obişnuit printre Strigători şi *„Căderea”* era metoda lor favorită de a o duce la îndeplinire – o scufundare din care nu aveai cum să mai scapi. Entitatea îi pedepsea aspru pe supravieţuitori. Strigătorii erau uşor de înlocuit, dar

prăbuşirea unui jet LASh ar fi putut pune în pericol proiectele Entităţii.

— Şi acum urmează să fie judecat de oamenii tăi?

Întrebă ea.

— De Curtea Marţială. Peste două săptămâni.

Dacă îl găseau vinovat pe Mojo, acesta avea să fie lăsat la vatră. Nu avea să-şi mai poată procura Strigătul. Mai bine ar fi murit, se gândi el. Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

— Trebuie să părăsesc Lania şi să mă întorc la bază. Trebuie să-l ajut.

— Îl vor condamna oricum. Nu poţi schimba asta.

— Ştiu. Dar trebuie să încerc. Nu are pe nimeni altcineva care să-l ajute.

Se întoarse spre el.

— Nu mai avem decât câteva momente împreună.

Tremura şi el îşi dădu seama că plânge. O înţelese greşit.

— Mă întorc cât pot de repede. O să fie mai bine atunci.

Ea dădu din cap şi îşi ridică privirea spre el.

— Am vrut să zic că mai avem puţine momente *rămase*. Mi-a sosit vremea.

Stătea în picioare, privind-o fără să înţeleagă.

— Ce vrei să spui?

— Sunt la ovulaţie, îi răspunse şi se întoarse cu spatele.

— Vrei să spui că ai nevoie de un partener. De unul din specia ta.

— Îl cheamă Procne, îi zise, tot fără să-l privească.

Nu ştiu ce să-i răspundă sau ce să facă aşa că se îmbrăcă în continuare.

În cele din urmă, ea se întoarse spre el şi îi spuse, încet:

— Te iubesc.

El se opri. Ea aşteptă. El nu spuse nimic. Ea începu să suspine. El înghiţi în sec, în timp ce în minte i se înfiripa un gând, dădu să-i spună că o iubeşte şi el, când ea vorbi din nou:

— Şi cu mine ce se va întâmpla?

Toate dubiile pe care şi le făcuse în legătură cu ea năvăliră peste el, facându-l să-şi înghită cuvintele. Nu era decât singura ei cale de a scăpa. Nu-l iubea. Urma să se dăruiască unuia de-al ei. Era o extraterestră. Îngerii îi urau pe soldaţii RPI pentru ce le făcuseră. Şi ea îl ura.

Îşi trase geaca pe el şi plecă...

* * *

Procesul. Am încercat, Mojo – dar nimic nu ne mai poate scăpa atunci când cădem şi căderea începe de la prima doză de Strigăt...

A doua zi după procesul lui Mojo, Trelayne intră în baraca luptătorilor RPI. Cioplitorul şi alţi doi soldaţi stăteau pe bănci urmărindu-l pe Mojo, în timp ce-şi strângea într-un rucsac puţinele obiecte personale. Mojo era îmbrăcat în hainele civile, care acum îi erau cu cel puţin o mărime mai mici. Încă mai purta un plasture pe unul din braţe şi mergea şchiopătând.

Cei doi soldaţi săriră în poziţie de drepţi când îl văzură intrând. Cioplitorul dădu doar din cap. Trelayne le răspunse la salut şi apoi se îndreptă spre uşă. După câteva vorbe de încurajare şi o bătaie fără vlagă pe umerii lui Mojo, ceilalţi părăsiră încăperea, lăsându-i singuri.

Mojo se aşeză pe o bancă.

— Mulţumesc, Căpitane! A fost o încercare a dracului de frumoasă.

Se aşeză şi Trelayne, încercând, fără prea mare succes, să zâmbească.

— Ai uitat că am pierdut?

Mojo dădu din umeri.

— Nu am avut nici cea mai mică şansă, ştii asta. Nimeni nu are. E doar o chestiune de timp. Dacă nu te ucide Strigătul, te ucid ei. Nicio scăpare pentru cei de teapa noastră.

Trelayne privi atent faţa lată a camaradului său. Trebuie să încerc, îşi spuse în sinea lui. Altă şansă nu o să mai prindem.

— Ar mai fi o cale, începu el.

Îngustându-şi ochii, Mojo privi înspre uşă şi apoi spre căpitan. Era încordat.

— Sunt cu tine, Căpitane. Orice, oriunde, până la capăt.

Trelayne dădu din cap.

— Ne vor ucide, dacă ne vor prinde.

— Eu sunt deja mort. Cu toţii suntem.

Trelayne oftă şi începu să vorbească…

Şi aşa cei căzuţi au visat să se ridice la loc, nu, Mojo? Ce proşti am putut fi. Dar o vreme le-am dat ceva bătăi de cap, nu-i aşa?

Trelayne se întorsese pe Lania. În absenţa sa, Philomela şi-l luase ca partener pe Procne. Refuză să-l întâlnească. Îi puse pe ea şi pe Procne pe următorul cargo cu Îngeri care urmau să fie trimişi către lumile-proiect şi se numi pe sine însuşi căpitanul acelui transport.

Nu reuşi să o vadă decât după ce nava lor decolă. Philomela fu adusă în cabina Căpitanului, pentru a i se comunica spre ce planetă avea să fie trimisă.

Deveni foarte înţepată când îl văzu.

— Tu, îi strigă, cu reproş.

El dădu din cap şi nu zise nimic.

— Nu ţi-a fost de ajuns să ne faci sclavi, să fim mulşi ca nişte vaci, nu? Trebuia să vezi cu ochii tăi una ca asta, nu-i aşa, Jason?

Privi în jur.

— Unde e Căpitanul?

— Eu sunt Căpitanul acestui transport.

Ea păru zăpăcită.

— Dar tu nu participi niciodată la astfel de transporturi…

El oftă şi îi spuse:

— Ia loc, te rog! Am multe să-ţi povestesc…

De ce am riscat totul pentru ea? Din dragoste? Dintr-un sentiment de vină? Ca să mă autopedepsesc? Din speranţa că într-o bună zi se va întoarce la mine? Sau pentru că ştiam că sunt în cădere şi încercam să mă agăţ de orice, chiar dacă astfel i-aş fi tras şi pe cei care-i iubeam după mine?

De pe puntea de observaţie a navei, Trelayne şi Philomela urmăriră cum un modul spaţial se îndepărta, ducând un „transport” de douăzeci de perechi de îngeri către lumea-proiect de dedesubt.

— Ştii de ce mi-am ales un nume pământean? întrebă ea.

Vocea ei era lipsită de orice nuanţă, moartă, dar el simţi durerea pe care fiecare dintre aceste lumi o adusese asupra ei, căci, în timp ce tot mai mulţi din semenii ei erau transportaţi spre ele, ea rămânea în siguranţă.

— Nu, spune-mi!

— Există o legendă pe Pământ despre Philomela, o fată care a fost transformată în privighetoare de zeii voştri. Mi-a plăcut legenda asta şi aşa m-am considerat şi eu, aleasă de zei şi ridicată la Ceruri. Dar, mai târziu, am aflat că privighetoarea, pentru voi, înseamnă, de asemenea, şi vestitoarea morţii.

Trelayne dădu din cap:

— Phi, nu înseamnă…

— Nu, dar dă-mi te rog voie să fiu tristă şi să mă simt vinovată.

Vinovată de a fi salvată. De către el. Ea şi Procne, salvaţi doar pentru că un dependent de droguri şi un ucigaş, şi, foarte curând, un trădător, avea nevoie de sursa lor personală de drog. În fond, se gândi, la asta se reducea totul. Orice urmă de onoare sau de intenţie nobilă era ştearsă de râsetele pe care doza zilnică de Strigăt i le provoca.

— Sora mea e pe cargoul pe care tocmai l-ai trimis pe planeta aia, spuse Philomela, pe un ton scăzut.

Trelayne nu spuse nimic, căci nu era nimic de spus. Amândoi urmăriră modulul care se îndrepta cu viteză către planeta de dedesubt.

* * *

Pe fiecare planetă pe care am aterizat atunci, am adunat toţi rebelii, pe toţi cei nedoriţi, rămăşiţele a aproape douăsprezece rase, fără să-i mai pun la socoteală pe cei

Căzuţi. Şi, apoi, dintr-odată, nu a mai fost cale de întoarcere...

Următoarea în rang, după Trelayne, era o tânără locotenentă, pe nume Glandis. Ea fu prima care îl interpelă pe navă şi de data asta nu avea de gând să cedeze:

— Căpitane, trebuie să-ţi spun că sunt destul de îngrijorată de modul în care se desfăşoară această misiune.

Trelayne privi monitorul fără ca nimic să se poată citi pe faţa lui. Chiar atunci, Mojo şi alţi unsprezece foşti luptători RPI se îmbarcau pe navă. Peste două minute aveau să fie pe podul care făcea legătura dintre nave. Tastă un ordin, prin care dezactiva toate comunicaţiile interne şi toate sistemele de alarmă. Apoi, se întoarse spre Glandis.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la *cargoul* cu populaţiile indigene pe care le tot încărcăm…

— Oamenii aceia trebuie transportaţi la Centrul pentru Studierea Extratereştilor de pe Pământ, îi răspunse Trelayne.

Glandis îl privi dispreţuitoare:

— Ce să studieze la ei? Entitatea nu se ocupă de astfel de lucruri, spuse ea şi îşi deschise aparatul de comunicaţii. Nu se ocupă de cei de pe Mendlos…

— Adaptarea fizică la gravitaţiile mari, îi răspunse Trelayne.

— Cine? Un pitic Fandore? Cine? Ouăle de viperă?

— Da, e vorba de designul receptorului biologic aural şi otrava neuronică care duce la mutaţii genetice.

Încă un minut, se gândi el.

Glandis avu un moment de ezitare. Nu mai părea foarte sigură pe ea, acum.

— Da, dar în acelaşi timp, protejezi o anumită pereche de Îngeri. Şi, sincer, nu-mi dau seama de ce o faci.

— O fac pentru că aşa mi-a cerut Entitatea, spuse Trelayne pe un ton ridicat. E vorba de a obţine sintetizarea Strigătului.

— Bine, şi atunci de ce ne-am oprit acum? Asta nu era în plan.

— Pentru că am primit ordine de ultimă oră, de la Forţele RPI.

Mai avea nevoie de încă cincisprezece secunde.

— Mie nu mi s-a transmis nimic.

— Ei bine, astea sunt ordinele şi tocmai le-ai aflat.

Glandis se înroşi ca un rac.

— Şi la ce folosesc cei doisprezece foşti membri RPI?

Acum, se gândi Trelayne. Trapa podului coborî. Mojo şi alţi patru ex-luptători RPI săriră pe ea, cu puştile Tanzer încărcate şi îndreptate spre Glandis şi restul echipajului. Glandis se întoarse surprinsă spre Trelayne, dar îngheţă.

Trelayne avea şi el arma îndreptată spre ea.

— Uite la ce folosesc. Vă vor lua locul pe această navă.

Şi aşa cei Căzuţi se ridicaseră din nou, pe o scară atât de înaltă, că nu mai exista nicio cale de întoarcere, şi cu cât urcam mai sus, cu atât căderea avea să fie mai dureroasă…

* * *

După ce se despărţi de Regina Păsărilor, Feran trecu în fugă pe lângă cei care jucau alba-neagra şi pe lângă barăcile de dormit ale artiştilor. Micuţul extraterestru se mişca cu uşurinţă printre echipamentele şi frânghiile adunate în jurul circului, drumul fiindu-i luminat de torţele sfârâinde şi de câte un glob luminos care plutea în aer.

Când Feran se alăturase circului, în spectacol se foloseau doar câteva astfel de globuri. Căpitanul spusese că erau prea scumpe. Asta nu-l deranjase pe Feran, care nu avea nevoie de prea multă lumină pentru a vedea în întuneric. În plus, îi plăcea mai mult mirosul emanat de torţe şi felul în care trosneau din când în când.

După ce dădu colţul, Feran se opri ca trăsnit de fulger. Omul Nevăstuică stătea chiar în faţa modulului Căpitanului. Căpitanul îi spusese că pe bărbat îl chema Weitz, dar lui Feran îi amintea de animalele pe care le vâna în pădurile din jurul circului. Uşa se deschise şi Omul Nevăstuică intră.

Feran se furişă la fereastra deschisă a modulului. De acolo, putea auzi ce vorbeau cei doi. Începu să-l mănânce nasul. Urechile sale mari se loviră una de alta, apoi se

deschiseră larg, adaptându-se până când sunetele se auziră clar.

Trelayne zăcea pe patul din modul, tremurând din cauza sevrajului. În seara aceea, Feran întârziase să-i aducă drogul. Weitz se aşezase pe un scaun, privindu-l. Trecuseră cinci zile de la întâlnirea lor, de la închisoare.

— Unde ai fost până acum, Weitz, hârâi Trelayne.

— Am avut nişte aranjamente de făcut. Ai nevoie de o doză, nu?

— Trebuie să vină cât de curând, murmură Trelayne. Ce vrei?

Weitz ridică din umeri.

— Ţi-am mai zis. Îi vreau pe cei doi Îngeri.

— Dar nu ai de gând să-i dai pe mâna Entităţii. Ai fi făcut-o până acum, dacă era aşa.

Căci, dacă Weitz avea nevoie de Îngeri, i-ar fi luat deja. Avea proprii lui soldaţi şi o navă.

Weitz zâmbi.

— Ştii că pe Fandor IV există rebeli?

— Rebeli? Ce tot spui acolo? Unde era Feran, se întrebă în sinea lui.

— Rebeli, foşti soldaţi RPI, ca şi tine, sau, mai degrabă, aşa cum erai şi tu cândva.

Weitz se aplecă înainte.

— Eu sunt unul dintre ei.

Trelayne râse.

— Tu eşti un RPI SS.

— Da, dar eu lucrez *dinăuntru*. Îi aprovizionez cu Strigăt.

Trelayne îl privi lung pe Weitz. Omul ăsta era mult mai periculos decât se aşteptase.

— Ai reuşit să mă uimeşti, domnule Maior. De ce ţi-ai risca viaţa pentru o mână de rebeli?

Weitz dădu din umeri.

— Ţi-am spus că ai fost eroul meu. Omul care a sfidat un întreg imperiu. Nu vreau decât să particip şi eu la aşa ceva, nimic mai mult.

Trelayne râse dispreţuitor.

— O faci doar pentru că ai o inimă mare, nu-i aşa?

Weitz se înroşi.

— Nu-mi iese cine ştie ce, doar cât să-mi acopăr cheltuielile.

Sunt sigur, gândi Trelayne.

— De unde faci rost de Strigăt?

— Am… achiziţionat un depozit, în timp ce făceam un control SS pentru RPI.

— Adică l-ai furat. Un depozit? De când se ţine Strigătul în depozite?

Weitz zâmbi.

— E rezultatul unor cercetări intense, făcute din cauza dezertării tale. Atunci când ai fugit cu Îngerii, Entitatea şi-a dat seama de riscurile pe care le presupuneau transporturile de Îngeri gestanţi. Acum, aceştia sunt ţinuţi în locuri bine păzite de pe Lania şi alte două planete, producând Strigăt, care, apoi, este transportat către lumile-proiect de forţele RPI. Îngerii trăiesc şi mor acolo, nu mai e nevoie să fie transportaţi nicăieri.

Pe Trelayne îl trecură fiorii. Toate astea se întâmplau din cauza lui. Dar drogul din el era atât de slab acum, încât nu mai reuşi să găsească nicio plăcere în această nouă senzaţie de groază.

Tăcură amândoi. După o vreme, Weitz fu cel care redeschise discuţia.

— Deci? Ce s-a întâmplat până la urmă, Trelayne? Cu Marele Lider al Rebelilor? Cu omul care a înfruntat Entitatea de unul singur? Cum de s-a dus totul dracului?

— Strigătorii sunt deja în Iad. Noi am încercat doar să ieşim de acolo.

— Da, şi aţi ieşit într-o navă furată de la Entitate. Şi după aceea?

Tremurând violent, Trelayne se chinui să se ridice în şezut. Unde naiba era Feran?

— Ne-am dus pe o planetă pe care Entitatea o părăsise deja. O planetă de pe care nu era nimic de extras.

— Şi acolo v-aţi făcut o bază pentru atacurile de gherilă asupra Entităţii, nu?

— Nu, mai degrabă aş zice că am format o colonie. O casă pentru rasele rămase fără casă.

— Dar aţi atacat planete-proiect ale Entităţii, răspunse Weitz.

— Nu, am trimis mesaje. Nu am luptat niciodată în plan fizic.

— Dar viruşii informatici au infestat sistemele de comunicaţii de pe toate planetele.

— Am încercat doar să-i facem pe oameni conştienţi de lucrurile cu care se ocupă Entitatea. Era cât pe ce să reuşim.

Trelayne se luptă cu starea de sevraj, încercând să rămână atent la Weitz. Omul se temea de ceva? Dar nu-şi dădea seama de ce anume.

— Aşa e. Acţiunile tale i-au costat trilioane. Le-a luat ceva vreme să cureţe toate sistemele. Dar apoi ce s-a întâmplat? Rapoartele au dispărut.

— Entitatea încă mai are un dosar despre noi?

Lucrul acesta îi făcu plăcere lui Trelayne.

— Un dosar despre tine, îl corectă Weitz. Există o întreagă secţiune care îţi este dedicată numai ţie. Ai nevoie de o mulţime de parole ca să ajungi la dosarul tău. Ei bine?

Trelayne tăcu, amintindu-şi de ziua aceea, amintindu-şi de propria vinovăţie.

— Am devenit neglijenţi. Ne-au dat cumva de urmă, au găsit colonia şi au bombardat-o de pe orbită.

— Au distrus o întreagă planetă? Doamne-Dumnezeule! şopti Weitz.

— Au scăpat puţini dintre noi.

Dar nu şi copiii lui Phi, prima ei sarcină, se gândi Trelayne. Asta îl făcea să se simtă şi mai vinovat, deşi ea nu-l acuzase niciodată.

— Aţi scăpat pe o navă bine înarmată, cu un echipaj format din ex-luptători RPI.

Îl privi pe Weitz cu atenţie. *Asta* era. Chiar şi prin ceaţa care îi acoperea creierul din cauza sevrajului, îşi dădu seama că acesta era răspunsul corect: Weitz credea că el, Trelayne, dispunea încă de un grup de ex-luptători RPI,

criminali bine antrenaţi, cu experienţă de luptă, cu reflexe supraomeneşti şi cu propria lor rezervă de Strigăt. Un mic sentiment de speranţă se înfiripă în interiorul lui, încercând să lupte cu disperarea neagră provocată de lipsa drogului. Weitz va încerca, mai întâi, să negocieze.

— Şi ce-i cu toate astea? întrebă Weitz despre circ.

— După ce am pierdut baza, a trebuit să ne mutăm din loc în loc. Pentru a avea o acoperire, am format acest circ numai din extratereştri. Apoi banii s-au terminat şi a trebuit să o fac pe bune.

— Dar dacă te-ar fi recunoscut cineva? Sau dacă ar fi aflat de Îngeri?

Trelayne se chinui să răspundă.

— Am evitat orice planetă pe care s-ar fi putut afla forţe ale Entităţii, ne-am ferit de rutele principale. Începu să tremure din nou. Dar ce nevoie ai de Îngeri din moment ce dispui de un întreg depozit?

— Rezervele mele sunt pe terminate şi nu cred că pot să mai fur altele.

Trelayne îl privi fix pe Weitz:

— Deci, ce propunere ai pentru mine?

Weitz zâmbi:

— De ce nu crezi că pot să-i iau pur şi simplu?

— Ai de gând să lupţi cu un grup de ex-luptători, drogaţi cu Strigăt?

Lui Weitz îi pieri zâmbetul. Îl studie, la rândul lui, pe Trelayne.

— Ok, spuse el. Hai să vedem în ce poziţie te afli. Unu: voi anunţa forţele aeriene care patrulează deasupra acestei planete că eşti aici. Dacă vei încerca să fugi, te vor prinde.

Trelayne nu spuse nimic.

— Doi: dacă vei fi prins, amicii tăi extratereştri vor fi trimişi înapoi pe planetele lor. Şi ştii exact ce înseamnă asta.

Trelayne continuă să tacă, dar fiori de gheaţă începură să-i străbată trupul.

— Trei: tu, medicul şi Mojo veţi fi executaţi pentru înaltă trădare.

— Te mai întreb o dată: care e propunerea ta?

Weitz îl privi din nou pe Trelayne şi, în cele din urmă, spuse:

— Vreau amândoi Îngerii la schimb cu depozitul meu de Strigăt. Asta înseamnă o rezervă de drog pe viaţă, pentru tine şi oamenii tăi. Apoi te las să pleci cu tot cu circul tău. Viaţa ta merge mai departe, cu Strigăt, dar fără Îngeri.

Viaţa ta, dacă asta se putea numi viaţă, merge mai departe. O cantitate aşa de mare de Strigăt valora o avere. Dar nici nu se compara cu o pereche de Îngeri gestanţi.

Deci aici ajunsese. Să-şi trădeze iubita sau să moară. Ce altă alegere ar mai fi avut? Dacă ar fi refuzat, Weitz l-ar fi dat pe mâna Entităţii şi ar muri cu toţii. Dacă ar fi fugit, ar fi fost prinşi sau ucişi de flota planetară. Aşa putea să-i predea pe Phi şi pe Procne şi ceilalţi ar fi scăpat cu viaţă. În plus, ea îl părăsise, îşi alesese unul de al ei. Se folosise de el doar ca să scape, de la bun început. Era o extraterestră şi îl urâse întotdeauna pentru ce le făcuse alor ei.

Nu îl iubise cu adevărat.

Tot ce stătea împotriva acestui plan erau rămăşiţele dragostei lui pentru ea şi amintirea vagă a bărbatului care fusese cândva.

* * *

Afară, Feran aştepta răspunsul Căpitanului la propunerea Omului Nevăstuică. Nu ştia ce avea Căpitanul de gând să facă, dar era sigur că nu putea fi decât un act curajos şi nobil. Feran aşteptă să-l audă pe Căpitan sărind din pat şi punându-l la pământ pe Omul Nevăstuică. Dar nu auzi decât vocea slăbită şi răguşită a acestuia.

— În regulă, fu tot ce spuse Căpitanul.

— Deci eşti de acord?

Acum vorbise Omul Nevăstuică. Feran nu auzi niciun răspuns.

— Rămâne pe mâine dimineaţă, atunci.

Cuvintele erau tot ale Omului Nevăstuică. Uşa se deschise şi Feran se ascunse sub modul. Omul Nevăstuică ieşi afară rânjind. Feran văzuse şerpi de nisip pe Fandor,

chiar înainte să-ţi scuipe veninul în ochi. Aveau acelaşi rânjet ca Omul Nevăstuică.

În timp ce-l privea pe maior îndepărtându-se, ceva înăuntrul lui Feran se frânse. Rămase aşa, privind aiurea în întuneric o bună bucată de vreme, apoi se întoarse şi intră în modul. Căpitanul era întins pe pat şi nu păru să-l observe pe Feran. Micuţul extraterestru puse săculeţul de la Regina Păsărilor pe masă, după care plecă, fără să spună o vorbă. Căpitanul nu-l chemă înapoi.

Nu ştia cât timp rătăcise prin împrejurimi. Dar, după o vreme, îi găsi pe Mojo şi pe Cioplitor, în faţa unui foc care ardea pe un vechi panou de încălzire de pe navă.

— L-ai văzut pe Căpitan, Feran? îl întrebă Mojo.

Dădu din cap că da.

— I-ai dus drogul? E pregătit de somn? întrebă şi Cioplitorul.

Feran dădu din nou din cap, în timp ce Mojo se încruntă la Cioplitor.

După aia, nimeni nu mai spuse nimic o vreme.

— Doare când pierzi pe cineva drag? întrebă Feran, ruşinat de spaima care i se putea citi în glas, de frica pe care o simţea când se gândea că avea să o piardă pe Philomela.

Îi răspunse Cioplitorul.

— Doare şi mai mult atunci când îi pierzi încetul cu încetul, bucată cu bucată, până nu mai rămâne nimic din ei.

Feran ştiu că Cioplitorul se referea la Căpitan.

— Taci din gură, Cioplitorule, se răsti Mojo. Tu nu ai fost niciodată acolo. Numai un Strigător ştie ce înseamnă să trăieşti cu aşa ceva.

Apoi, îl mângâie pe Feran pe cap.

— Nu-ţi fă griji, puştiule.

Cioplitorul dădu din cap, dar nu mai zise nimic. Feran se ridică şi se îndepărtă de ei, începând să rătăcească din nou prin jurul circului. De data asta, însă, luă o hotărâre aşa că, atunci când se trezi în faţa modulului în care dormeau Îngerii, interpretă acest lucru ca pe un semn că planul lui era bun.

Regina Păsărilor era singură. Vorbi puţin când el îi povesti totul, adresându-i doar câte o întrebare, din când în când, atunci când cuvintele lui erau prea sărace. Apoi îi mulţumi şi rămase cu ochii ei ciudaţi privind afară, pe micuţa fereastră rotundă a modulului.

Atunci Feran o părăsi, neştiind dacă a făcut bine sau rău, dar conştient că lumea, aşa cum o cunoscuse până acum o oră, se schimbase substanţial.

––– Continuarea rezultatelor căutării –––
Dosarul Xenobiologie: Lania: Forme de Viaţă: 1275

Când masculul simte că e vremea să-şi elibereze puii, iniţiază actul sexual final. Aceasta duce la producerea, de către femelă, a drogului Strigăt, de o concentraţie mai mare. Strigătul este singura modalitate de a-şi hrăni puii şi, în plus, micşorează durerile masculului, după eliminarea puilor din marsupiu. Femela trebuie să primească puii în câteva ore de la actul sexual, altfel existând riscul de a muri, din cauza nivelului ridicat de Strigăt din sânge, pe care puii trebuie să îl primească de la ea.

Avantajul evoluţionar al acestei metode de reproducere vine din gradul ridicat de şanse de supravieţuire a sarcinii, atunci când aceasta e dusă de un mascul puternic şi de faptul că ambii părinţi sunt implicaţi în naşterea puilor. Deşi Teplosky face o paralelă cu Thendotae de pe Thendos IV, considerăm că…

* * *

Neputând să doarmă, Feran se trezi devreme a doua zi. Cerul cenuşiu era acoperit de o ceaţă groasă şi rece. Timp de oră, rătăci pe lângă domul principal, neştiind cum să-l înştiinţeze pe Căpitan de ceea ce făcuse în noaptea precedentă. Se opri. În faţa lui venea chiar Căpitanul, cu paşi mari, însoţit de Mojo. Amândoi purtau nişte mantale vechi, negre, iar de picioare aveau legate arme. Metalul din care erau făcute strălucea rece şi albastru, la fel ca şi privirea Căpitanului.

Feran simţi cum toate temerile pe care le avusese cu o noapte înainte dispărură pe loc. Căpitanul avea să *lupte*. Avea să-l înfrângă pe Omul Nevăstuică şi totul va fi bine din nou.

Cioplitorul ieşi din dom, chiar în momentul când cei doi ajunseră în dreptul lui Feran. Căpitanul se aplecă să-l mângâie pe capul îmblănit, apoi privi înspre Dom:

— Suntem gata? întrebă el.

Cioplitorul dădu din cap că da.

— Trimite-l înăuntru, arătă apoi spre Feran.

Un strigăt îi făcu să se întoarcă. Procne venea fugind spre ei, împiedicându-se de marsupiul care acum era mai umflat decât de obicei.

— A plecat! A plecat!

Se prăbuşi plângând în braţele Cioplitorului. Feran simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

Cutia vorbitoare de la centura Căpitanului scoase un beep prelung. El o ridică să citească ecranul.

— E un mesaj de la Phi. Mi l-a trimis azi noapte.

Aşteptară cu toţii, în timp ce îl citea. Când, în cele din urmă, vorbi, vocea îi era scrâşnită, ca atunci când se droga prea tare.

— S-a predat lui Weitz. Ştie că nu voi renunţa la ea şi la Procne fără luptă. Nu vrea să murim cu toţii.

Aruncă aparatul de comunicaţie în ţărână.

— Mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu, se pare.

— Puii noştri…, începu Procne.

— Spune că preferă să-i moară copiii decât să trăiască precum sclavii şi să-i hrănească cu drog pe monştrii care i-au distrus rasa.

— Nu! Aseară am avut ultimul act sexual! Se nasc puii!

Procne îşi puse mâna pe marsupiu.

— Drogul cu care trebuie să se hrănească e în sângele ei. Dacă nu va fi aici când vor ieşi puii, vor muri. Dacă vor muri fără să-i absoarbă drogul din sânge…

— Va muri şi ea, completă Căpitanul. Ştia lucrul acesta.

Mojo se încruntă.

— De unde ştia ea de Weitz? Nu ne-ai spus decât mie şi Cioplitorului şi asta abia azi dimineaţă.

Căpitanul dădu din cap. Cioplitorul ridică din umeri.

Feran se simţi de parcă şi-ar fi părăsit trupul şi ar fi privit toată scena de undeva de sus, incapabil să reacţioneze în vreun fel. Dar, cu toatea acestea, se auzi spunând, deşi parcă nu era vocea lui:

— Eu i-am spus.

Îşi dădu seama de asta abia când ceilalţi se întoarseră uimiţi spre el.

Apoi se lăsă tăcerea. Căpitanul îngenunche lângă el şi toate cuvintele pe care Feran nu le găsise până atunci începură să se reverse afară. Îşi întoarse capul, oferindu-i gâtul Căpitanului, oferindu-i viaţa sa. Dar nu simţi decât nişte braţe calde, înconjurându-l şi ţinându-l strâns. Feran ştia că asta era o „îmbrăţişare” şi i se păru foarte liniştitoare. Căpitanul îi şopti „Doamne, Feran” şi el începu să plângă.

— Şi acum ce facem? se răsti Cioplitorul.

Aşteptară cu toţii. Când, în cele din urmă, Căpitanul vorbi, vocea lui era la fel de calmă ca atunci când îi spunea o poveste lui Feran.

— Acelaşi plan, cu o singură schimbare. Trebuie să-l luăm şi pe Pro cu noi.

Se întoarse spre Pro şi Feran simţi o încordare în aer, ca atunci când doi masculi alfa se pregăteau de luptă.

— Noi doi nu am rezolvat niciodată lucrurile aşa cum ar fi trebuit, spuse Căpitanul. Ştiam doar că ea are, cumva, nevoie de amândoi. Nu m-ai iertat niciodată, nu ai avut niciodată încredere în mine. Aşa era şi firesc şi nu te învinovăţesc pentru asta. Ei bine, acum îţi cer să ai încredere în mine. Măcar şi pentru faptul că ştii că nu aş putea face ceva care să o rănească.

Procne îl privi pe Căpitan preţ de câteva bătăi de inimă ale lui Feran, apoi dădu din cap afirmativ. Căpitanul se întoarse spre Cioplitor.

— Du-l pe Pro înăuntru. Fă să pară că are mâinile legate.

Apoi le vorbi lor.

— Nu face nimeni nicio mişcare până nu dau semnalul. Iar eu voi da semnalul doar după ce aflu unde a dus-o pe Phi. Şi ţineţi minte: avem nevoie de Weitz viu.

Murmurând printre dinţi, Cioplitorul îl trase pe Pro în dom. Feran privi înapoi. Căpitanul şi Mojo mergeau grăbiţi către intrarea principală, cu mantalele închise acum, ascunzându-şi armele şi ferindu-se de ploaia care începuse să cadă, rece şi puternic.

* * *

Înăuntru, Feran îl văzu pe Guppert stând lângă două Păpuşi de Piatră. Se duse spre ei, fericit să plece de lângă morocănosul de Cioplitor, apoi se opri. Nişte arme erau legate într-o parte a bestiilor de cremene, partea care nu se vedea dinspre uşă. Păpuşile erau întinse pe pământ, iar pe spatele lor se putea vedea umărul lui Guppert.

Acesta rânji şi trase un pumn în spinarea de piatră a celui mai apropiat monstru.

— Guppert crede că păpuşile astea sunt bune ca ziduri de apărare.

Arătă înspre pământ.

— Acolo trebuie să te arunci, micuţule, când îţi dau semnalul.

Se întoarse pe partea cealaltă a Păpuşilor, unde erau nişte găleţi cu apă şi nişte perii.

— Acum trebuie să ne prefacem că nu suntem periculoşi.

Amândoi începură să frece cu periile cremenea de pe spatele bestiilor. Cioplitorul stătea cu Procne între ei şi uşa de la intrare. Procne avea ambele mâini la spate.

Feran fu primul care îi auzi venind.

— Au ajuns, şopti el.

Cioplitorul dădu din cap. După câteva secunde, doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma RPI SS intrară, cu armele la vedere. Priviră în jur, după care unul dintre ei strigă pentru cei de afară:

— Totul e în regulă.

Atunci intrară, pe rând, Omul Nevăstuică, Mojo, Căpitanul şi alţi bărbaţi, în uniformele Serviciilor Secrete. Feran îi numără, iar speranţele lui începură să se împuţineze. Zece plus încă doi şi Omul Nevăstuică. Patru dintre ei purtau o cutie de metal şi toţi aveau armele la vedere.

— Treipsrezece, la dracu', urăsc numărul ăsta, murmură Cioplitorul, părăsindu-l pe Procne şi îndreptându-se spre una dintre Păpuşi.

Continuând să-i frece pe spate, Guppert se mută către partea sigură a bestiilor. Feran făcu şi el acelaşi lucru.

Omul Nevăstuică privi în jur.

— Unde e restul echipajului tău?

Căpitanul ridică din umeri:

— Au murit sau au dezertat.

Omul Nevăstuică ridică o sprânceană şi îşi privi oamenii. Căpitanul făcu un semn către cutia de fier.

— Acolo e marfa noastră? întrebă el, ridicându-şi mâneca şi dând la iveală un bandaj Medistim.

Apoi apăsă un buton de pe acesta. Feran îşi dădu seama că tocmai îşi injectase o doză. Mojo făcu şi el acelaşi lucru.

Omul Nevăstuică se încruntă.

— Va fi.

Căpitanul zâmbi.

— Dar ţi-ai reconsiderat oferta…

— Păi deja avem femela, răspunse Omul Nevăstuică.

— Numele ei e Philomela, spuse Căpitanul.

— Şi, în plus, sunteţi puţini la număr, continuă Weisz.

Căpitanul îl aprobă.

— Aşa e, suntem doar un grup de ruine.

— Aşa că, în condiţiile date, mă gândesc că o să-l iau şi pe ăsta.

— Numele lui e Procne.

Căpitanul lovi butonul de pe braţ din nou. La fel făcu şi Mojo.

Feran nu-l văzuse niciodată pe Căpitan luând două doze la rând.

— Deci vrei să ne laşi, pe mine şi pe Mojo, să murim încet?

Omul Nevăstuică se foi. Feran îi mirosi frica. Bărbatul arătă spre cutie.

— Asta valorează o avere…

— Şi tu trebuie să-ţi acoperi cheltuielile, nu? Unde e Philomela? întrebă Căpitanul, făcându-şi o a treia doză.

— Pe nava mea, care zboară chiar deasupra noastră, aşteptând mesajul meu, răspunse Omul Nevăstuică, bătând cu mâna în aparatul de comunicaţie. Acum, ce-ar fi să…

Fiind el însuşi un prădător, Feran fu primul, după Căpitan, care ştiu că sosise momentul. Momentul luptei. Şi, tot atunci, Feran mai realiză un lucru.

Căpitanul era şi el un prădător.

Mişcându-se mai repede decât toţi oamenii pe care îi văzuse Feran până atunci, Căpitanul şi Mojo îşi dădură mantalele la o parte şi îşi scoaseră armele. Căpitanul îl împuşcă de două ori pe Omul Nevăstuică, o dată cu arma din mână şi o dată cu cea de pe picior. Aerul sfârâi când Mojo trase şi el, ucigând trei dintre soldaţi, înainte ca aceştia să-şi poată scoate măcar armele. Căpitanul mai împuşcă şi el alţi trei soldaţi, înainte ca Omul Nevăstuică să atingă pământul, urlând. Feran îşi strânse urechile, să nu mai audă urletele; nasul începu să-l mănânce de la mirosul de carne arsă. Cioplitorul şi Guppert împuşcară şi ei câte un soldat, din spatele Păpuşilor. Ultimii patru muriră şi ei, înainte de a apuca să-şi scoată armele.

În timp ce privea toate acestea, Feran se simţi înfricoşat. Nu de morţii de acolo, căci şi el ştia ce înseamnă moartea, ci de expresia de pe faţa Căpitanului. Expresia unui animal de pradă.

Căpitanul sări peste cadavre şi se duse spre locul în care zăcea Omul Nevăstuică, prins ca într-o capcană. Îi puse pistolul la cap şi îi zise:

— Cheamă-ţi nava! Spune-le să aterizeze lângă dom, ca să-l ridice şi pe celălalt Înger.

Omul Nevăstuică scuipă sânge.

— Du-te dracului! fu tot ce spuse.

Căpitanul îşi lipi arma de fruntea lui. Bărbatul înghiţi în sec, dar dădu din cap că nu.

— Nu poţi ucide un om neînarmat, cu sânge rece, Trelayne. Nu eşti capabil de aşa ceva.

În afară de faptul că clipea, Căpitanul părea cioplit în piatră. Apoi începu să râdă. Râse şi râse, până când lui Feran i se făcu frică din nou – frică, pentru că-şi dădea seama că nu-l cunoştea deloc pe Căpitan. Brusc, Căpitanul se aplecă şi îl ridică în aer, de gulerul mantalei, pe Omul Nevăstuică. Feran rămase fără cuvinte când văzu privirea Căpitanului din acea clipă, în timp ce vorbele sale răsunau asurzitor, în interiorul domului:

— AM SMULS COPII DIN BRAŢELE MAMELOR LOR. AM UCIS MII DE COPII ŞI AM RÂS CÂND FĂCEAM ASTA. AM DISTRUS RASE ÎNTREGI. MICUŢULE, SUNT CAPABIL DE LUCRURI PE CARE TU NICI MĂCAR NU ŢI LE POŢI IMAGINA!

Apoi Căpitanul îl aruncă pe bărbat la pământ şi Feran auzi tristeţea din glasul său, când şopti:

— Sunt capabil de *orice*.

Omul Nevăstuică zăcea, sufocându-se în praful de pe jos. Apoi, când privi în sus, Feran înţelese că victoria era de partea Căpitanului. Omul Nevăstuică scoase, cu mâna tremurândă, de la brâu, aparatul vorbitor şi spuse ceva. Feran nu auzi cuvintele, dar Căpitanul le făcu semn cu capul celorlalţi.

Feran se relaxă. Guppert şi Cioplitorul se băteau unul pe altul pe spate. Mojo stătea trântit pe pământ, plângând, cu capul între picioare, dar nu părea rănit.

Un strigăt sfâşie aerul. Feran se întoarse, cu dinţii dezgoliţi. Deasupra lui, Procne zbura, dând din aripi, cu capul dat pe spate şi faţa contorsionată de durere. Marsupiul se deschise şi un nor de aripi însângerate ieşi de acolo, căzând înspre ei.

Se născuseră puii.

* * *

Trelayne nu mai luase doze de luptă de vreo doi ani. Moartea celor pe care îi ucisese îi provocase plăcere şi îl

tulburase. Acum, când puii coborau însângeraţi din înaltul domului, simţi cum pierde contactul cu realitatea. Ştiind că puii trebuie să trăiască astfel încât Phi să nu moară, încercă să vadă ce făceau, dar Strigătul îl făcea să privească spre cadavrele soldaţilor. Atunci îşi dădu seama că şi puii erau atraşi de acestea.

Nişte creaturi cu aripi, cu feţe umanoide, subţiri şi cenuşii, puii se îndreptară spre cadavre, înfigând un fel de ac lung, care le ieşea din abdomen, în fiecare rană deschisă. Dar nu rămâneau decât o secundă astfel, şi, cu fiecare astfel de mişcare, deveneau din ce în ce mai agitaţi. Strigăt, se gândi el, au nevoie de sânge cu Strigăt.

— Trelayne!

Urletul îl făcu să se întoarcă. Weitz, care se ridicase în genunchi, îşi ţinea arma îndreptată spre el. Avea un braţ şi un picior pline de sânge şi la fel îi era şi fruntea.

Unul dintre pui îl atacă pe Weitz înainte să tragă, vârându-şi acul în fiecare rană şi chiar şi în ochi, căci aceştia fuseseră şi ei acoperiţi de sângele care îi curgea din frunte. Urlând, Weitz încercă să se opună dar, imediat, înţepeni şi căzu la pământ.

Puii săriră de pe cadavre şi se ridicară, formând un cerc însângerat, deasupra ringului. Se mişcau din ce în ce mai încet. Mureau. Aveau nevoie de sânge şi de Strigăt, sânge şi Strigăt.

Îşi rupse cămaşa. Scoase un cuţit de la centură şi se tăie pe piept şi pe braţe. Apoi aruncă cuţitul la pământ şi deschise, larg, braţele, cu sângele curgându-i abundent, aşteptând ca mirosul de sânge şi de Strigăt să ajungă la pui.

Aceştia coborâră deasupra lui, ca un roi de albine, înfigându-şi acele în fiecare rană pe care şi-o provocase. Căpitanul simţi cum totul se întunecă şi căzu la pământ.

* * *

Trelayne se trezi, întins pe spate, cu lumina de un verde palid căzându-i pe faţă. Greutatea corpului îl ţinea lipit de

pat. Apoi auzi şi zgomotul motoarelor şi îşi dădu seama că se afla pe o navă, în plină acceleraţie.

Ceva nu era în regulă. De fapt, ceva era în regulă. În sfârşit, se simţea bine. Se simţea bine. Se simţea ca un om. Simţea…

Durere. Durere adevărată. O durere care nu-i provoca plăcere. Încercă să se ridice.

— Căpitanul s-a întors printre noi. Era vocea lui Feran.

— În mai multe feluri decât îţi poţi tu imagina, vulpiţo, în mai multe feluri.

Văzu faţa Cioplitorului aplecându-se deasupra lui.

— Stai nemişcat, ce naiba. Ai să-ţi redeschizi rănile.

Trelayne se lăsă, oftând, pe spate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am învins. I-am luat nava lui Weitz.

— Mojo? Procne? Phi? Unde e Phi? hârâi el.

Auzi vocea ei, din cealaltă parte a încăperii.

— Toată familia ta e în siguranţă, Guppert, Păpuşile, sunt cu toţii aici.

Trelayne îşi întoarse capul spre ea. Stătea pe un alt pat, cu Procne, care dormea lângă ea.

— Nu am ştiut că am familie, şopti el, de abia auzit.

— Noi am ştiut, Jason Trelayne. Am ştiut tot timpul că noi suntem familia ta.

Cioplitorul se dădu la o parte şi Trelayne putu să vadă puii, agăţaţi de ea. Ea îi zâmbi.

— Da, mi-ai salvat copiii.

— Nu am mai văzut demult zâmbetul ăsta, Phi.

— Nu am avut multă vreme niciun motiv să zâmbesc.

— Mă simt… mă simt…

— Simţi durerea adevărată. Şi te întrebi de ce. Privirea ei căzu pe ceva de lângă el.

Abia atunci Trelayne realiză că unul dintre pui stătea întins lângă el şi că micuţa creatură încă avea acul înfipt în el. Încercă să se mişte din nou.

— Stai liniştit, pentru numele lui Dumnezeu! îi strigă Cioplitorul. Urâţenia asta de aspirator nu a terminat încă de făcut curăţenie.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Cioplitorul se uită pe un monitor de deasupra patului.

— Puiul care se hrăneşte acum din tine ţi-a redus nivelul de Strigăt din sânge până aproape de zero. Iar marele bonus e faptul că nu ai simptomele asociate, de obicei, cu starea de sevraj. Ţii minte că ai vrut să te laşi o dată, atunci când am început colonia?

Trelayne dădu din cap, înfiorat de amintirea acelui moment.

Cioplitorul îşi frecă bărbia.

— Probabil că vampirii ăştia mici lasă ceva în urma lor, o substanţă care îţi ajută corpul să se adapteze la nivele din ce în ce mai scăzute de Strigăt. Îngerii au nevoie şi ei de substanţa aceea atunci când îşi hrănesc puii.

Îl privi pe Trelayne.

— Tocmai ai dat o nouă viaţă fiecărui Strigător pe care Entitatea l-a făcut dependent.

În timp ce Trelayne încerca să înţeleagă implicaţiile ce decurgeau de aici, Mojo apăru în uşă.

— Suntem aproape de punctul de intrare pe orbită. Încotro, Căpitane?

Se lăsă tăcerea şi Trelayne îşi dădu seama că toţi aşteptau, încordaţi, răspunsul lui. Îşi aminti de ce-i spusese Weitz şi un zâmbet îi lumină faţa.

— Am auzit că pe Fandor IV s-ar găsi nişte rebeli…

Mojo rânji şi dispăru, împreună cu Cioplitorul, din încăpere. Trelayne se întoarse spre Feran. Acesta se dădu la o parte. Zâmbetul lui Trelayne dispăru în timp ce privea mică arătare. Îi vorbi, apoi, aproape în şoaptă.

— Feran, Căpitanul Trelayne pe care l-ai văzut azi în dom a murit, a murit odată cu toţi ceilalţi. Înţelegi ce vreau să spun?

Trecu o eternitate. Apoi Feran veni în fugă spre el şi îl îmbrăţişă aşa de strâns, că îl duru. Toate rănile îl dureau. Puiul din dreapta lui îl durea. Doamne, îl durea tot corpul şi era minunat că acum îşi dorea ca durerea să dispară.

Mai târziu, când nava intră pe orbită, apăru fenomenul de levitaţie. Dar, pentru Trelayne, de data asta senzaţia nu

mai fu una de cădere. Nu, acum simţea cum se ridică deasupra a ceva care rămăsese în urma lui, pentru totdeauna.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Scream Angel” by Douglas Smith

Ziua vântuirii

Liviu Braicu

E bucureştean de baştină, născut în 1969. A absolvit Facultatea de Automatizări şi Calculatoare în 1993 şi de atunci lucrează în domeniul computerelor, actualmente în domeniul asigurării calităţii programelor software. E de părere că imaginaţia trebuie ţinută la mare cinste şi este un cititor ahtiat de science fiction. Până de curând nu şi-a pus problema de a publica ceva, chiar dacă a „comis” de-a lungul vremii mai multe povestiri. Dar aflând de cenaclul online AtelierKult, s-a hotărât să-şi încerce puterile după arhicunoscutul principiu „de ce n-ar putea şi inginerii să scrie?”

În cele ce urmează e vorba de agricultură cu copyright, o idee nu chiar departe de ce se întâmplă în zilele noastre, iar consecinţele sunt şi ele foarte apropiate de realitate.

————————————

„Hai, mă! Dă pasă, mă!”

Jucau fotbal în colbul drumului, cu o minge din pungi de plastic făcute cocoloş, şi cu tot atât avânt ca orice junior de la vreun mare club. Nu erau pe vreun teren de antrenament adevărat, nici măcar nu erau înconjuraţi de blocurile gri de periferie care să indice un oraş cât de amărât. În jurul lor, doar câmpia întinsă, dealurile molcome cu satele răsfirate pe ele şi, în depărtare, munţii.

Bătură mingea vreo jumătate de ceas până când Năică, prichindelul, întors cu spatele la joc, arătă cu degetul spre trâmba de praf din zare:

— Ute, ute, soldaţii! Io fug acasă, mă, io fug acasă, că aşa mi-a zis frati-miu îl mare, mă!

— Bă Năică, ne laşi aci, bă? Să jucăm trei la doi?

Dar puştiul fugea de-i sfârâiau călcâiele, cum nu fugise niciodată în timpul jocului, gâfâind, împleticindu-se din când în când şi lovindu-se de pietrele ascunse sub smocurile de iarbă răsărite ici şi colo pe drum.

Taică-său nu era acasă, doar maică-sa şi cu bunicul trebăluiau de zor prin gospodărie, dar Năică ştia prea bine unde să-l găsească: la birtul popular din faţa Primăriei, locul neoficial de întrunire obştească.

— Unde fugi, bă, ţâcă?!?

— Diadea Ioşca, bine că te-am găsit şi pe matale! Hai că veniră soldaţii, bre! Azi-mâine e ziua vântuirii, bre!

— Ce zici, mă? Bărbatul duse la ochi binoclul atârnat de gât. Ia uite, mă! Bine zici! Cum dracu ai ajuns aşa iute în sat, bă Nică?

— Năică, nu Nică, bre diadea Ioşca! Nică-i al doilea frate al meu. Păi am ajuns iute, că io înghit pământul când alerg, şi când o să fiu mare o să fiu vârf de atac în naţională, bre!

— Zău? Bine, mă, hai la crâşmă să-i dai vestea şi lu' tac-tu. Hai cu mine!

Pe tatăl său îl chema Nicolae, bătea spre şaizeci de ani şi, parte din lipsă de imaginaţie, parte din mândrie personală, îşi botezase cei patru copii cu acelaşi prenume. Taica Nicu, după cum îl ştia lumea, stătea la o masă schiloadă, cu faţa de masă în culori dubioase, şi bea vârtos dimpreună cu fiul cel mare, Niculea, care era şi cel mai umblat prin lume din toată familia, ba chiar din tot satul, că doar slujise ani buni în armată încă de la vremea majoratului, şi câştigase bani la fel de buni umblând prin toate colţurile lumii, prin coclauri uitate de Dumnezeu unde stăpânirea zicea că e nevoie de ostaşii români. Noroc cu noua armată de profesionişti, că altfel ce nădejde de mai bine putea să tragă un băiat simplu de la ţară? Dar aşa, Niculea se întorsese în sat cu o mică avere şi cumpărase pământ bun la un preţ bun şi se apucase temeinic de agricultură. De aici porniseră de fapt şi necazurile.

Deşi abia trecuse miezul zilei, cârciuma se umpluse deja. Muncile câmpului nu începuseră încă – mai precis,

sătenii aveau să aştepte rezultatul celor trei-patru zile următoare. Cine ştie, poate nu va mai fi nevoie de muncă… Bătrânii satului se mirau mereu de această stare de lucruri, dar ei erau doar atât, bătrâni, incapabili să se adapteze la noile condiţii în care satul lor – şi nu numai satul lor – era nevoit să practice agricultura.

Tocmai de aceea hărmălaia domnea în încăperea largă şi scundă, şi protagoniştii erau înţelepţii satului, înţelepţi autoproclamaţi al căror sfat nu era cerut de nimeni dar care, potenţaţi de câteva păhărele de tărie, îşi expuneau gratis părerile oricui vroia să-i asculte – şi erau destui dornici de spectacol gratis.

— Uti, uti, iar au venit nenorociţii! Să ne sufle iară vânt cu microbi să ne prăpădească tot ce-am semănat! Arză-i-ar focu’ pe ei şi pe copăritu lor!

— Se zice copirait, moş Axente! Copirait!

— Ce, mă?!? Ce tot…

Niculea nu se putuse niciodată abţine să nu-l tachineze pe moş Axente, poate în amintirea bătăilor încasate când, copil fiind, fura caise din livada lui, sau poate a încrâncenării cu care bătrânul refuzase să-i vândă pământul – mănos pământ! — sau să se asocieze cu el în întreprinderea agricolă. Şi acuma terenul acela zăcea pârloagă, moş Axente susţinând sus şi tare că nu-şi iroseşte el banii şi munca numai ca să aibă vântuitorii ce strica.

Din păcate, în mare parte avea dreptate.

— Copirait! Cî, o, pî, igrec, rî, i, gî, haş, tî! Şi se pronunţă copirait!

— Pe dracu! Ce mă freci la cap? Copărit, fumărit, vinărit, văcărit, tot nişte nenorocite de dări sunt, cum şi zicea străbunelu meu, Dumnezeu să-l ierte… tu îl ştii, măi neamţule, este?!?

Neamţul, de-o vârstă cu Axente, era poreclit aşa fiindcă avusese norocul să se umble o vreme prin fosta Germanie Democrată într-un schimb de experienţă agricolă pe vremea când România încă nu se închisese în sine, ba chiar stătea cu coada pe sus în interiorul lagărului socialist. Politrucii est-germani avuseseră grijă să-i inoculeze pe veci

o sfântă ură faţă de capitalism, în special capitalismul vest-german, aşa că ideea de copyright îi provoca repulsie organică, şi se grăbi să-i ţină hangul prietenului său.

— Dar cum de nu!

— Da, da, străbunelu meu... să fi ştiut el că grâul nostru şi porumbul şi toate cele ce cresc pe la noi şi care sunt date de la Domnul-Dumnezeu, în vecii-vecilor, şi sunt crescute de la sine... Gâfâi şi tuşi, speriat de propria incoerenţă. Da! Creşteţi şi vă înmulţiţi, zice Sfânta Scriptură, şi grânele creşteau şi se înmulţeau, şi după aia vine un cercetător din ăştia şi zice, nu! şi grâul şi orzul şi celelalte sunt făcute de mine, prin invenţia aia drăcească, arz-o-ar focul...

— Inginerie genetică! psalmodie Neamţul; se vedea de la o poştă că repetase îndelung aceste cuvinte cvasi-magice pentru el.

Dar deja taica Nicu se enervase.

— Dar mai tăceţi, măi, odată! Behăiţi aci toată ziua şi vă beţi minţile ca nişte tâmpiţi! Axente Tâmpu, că aşa îţi zicea pe vremuri. Numa tâmpenii scoţi din tine, în loc să vii să ne-ajuţi să-ntindem prelata aia, sau să-l trimiţi pe pacostea de fi-tu, dacă tu nu mai eşti în puteri.

— Fi-miu e-n bună regulă, băăăă! N-are de ce să se înhăiteze cu voi! A cumpărat seminţe dân grâu d-ăla bun, cu copăritu pe el, băăă! Ce ştiţi voi! Fi-miu e om cu carte şi cu frică de lege, el ştie ce să cumpere şi când şi cât, nu ca alde voi!

— A cumpărat pe dracu! Tot seminţe de-alea proaste a luat, decât că a dat o căruţă de bani pe ele. O să le ia şi pe ele molima. Dacă nu ne întovărăşim, murim cu zile acia.

Neamţul făcu un semn spre cârciumar să mai aducă un rând.

— Lasă-mă, bre, că am văzut cum e cu întovărăşitul ăsta. Au făcut asta sârbii, acolo în Sârbia lor, şi s-a dus dracului toată recolta cinci ani unul după altul, că au venit jăndarii lor şi le-a prăpădit tot-tot-tot, că deh! i-a plătitără bine oamenii lu injinerii ăia genetici, şi n-a fost unul cinstit să cumpere grâu din ăsta nou, că aşa sunt ei, căpoşi. Şi nici la noi n-a scăpat multă lume să se vadă cu sacii-n căruţă,

era să murim de foame, ce, vă faceţi că nu mai ştiţi? Scuipă lat pe jos. Ne-am îndatorat pe zece ani înainte, şi cum draci bălţaţi o să plătim datoria, că se duce şi anul ăsta şi tot ne prigonesc…

— Spui numai prostii, moşule! Diadea Ioşca dădu din mână a lehamite spre Axinte şi spre Neamţ, chit că în sinea lui le dădea dreptate. Se întoarse spre taica Nicu – care tocmai îl expedia acasă pe Năică – şi spre Niculea.

— Sunteţi gata? că deja i-am văzut pe soldaţi cum îşi pregătesc tabăra. Azi e prea târziu ca să înceapă vântuirea, dar mâine la prima geană de lumină o să-i dea drumul. Au şi un elicopter cu ei. Şi sunt cam mulţi…

— Zi-i tu, Niculeo, cum facem? că tu le ştii tipicul la soldaţii ăştia?

Măgulit, Niculea îşi cântări cu grijă cuvintele. Satul lor era departe de a fi unul patriarhal, în care cuvântul bătrânilor să fie lege, dar chiar şi aşa invitaţia de a-şi da cu părerea nestingherit şi de a concepe planuri îl ungea pe suflet.

— Păi ce să facem? Ştiţi ca şi mine că la noi pe tarla avem numai grâu vechi şi ceva porumb, dar tot vechi. Nu-s aşa rezistente şi nu dau aşa producţie ca cerealele astea noi, cu copyright-ul lor, dar dacă n-avem bani să facem rost de aşa minunăţii, asta e! Trei ani la rând au venit oamenii stăpânirii să facă vântuirea şi ştiţi cu toţii ce am crezut noi, că o să vină cu secerătoare, coase şi tractoare să smulgă din rădăcini tot ce-am însămânţat de cu toamnă şi i-am aşteptat şi noi ca la nouăsuteşapte, tot satul, cu ce topoare şi furci am mai avut. Decât că ei au venit cu elicopterele şi au împrăştiat vânt peste noi şi peste încă şapte sate, cu microbi din ăia care ştiu să deosebească între grâul lor şi grâul nostru şi să usuce numai ce nu e cu copyright. Şi noi am rămas ca proştii, fluierând a pagubă, cu topoarele în mână, în vreme ce recolta se veştejea sub ochii noştri.

— Ştim asta, măi Niculeo. Cum facem să scăpăm de data asta de *mnicrobii* ăia?

— Păi io am gândit aşa: că ei trebuie să ţină microbii ăia într-o sticlă, ceva, la loc sigur, înainte să-l toarne din

elicopter peste tot ţinutul. Sau în mai multe sticle. Noi trebuie să ne strecurăm nevăzuţi în tabăra lor, să găsim şi să luăm sticlele şi să le punem în loc sticle cu aer obişnuit. Că doar n-or să stea să vadă ce-i în ele înainte să le arunce peste noi!

— Păi cum? N-o să se mire că tot satul are grâu bun, când trei ani la rând nimeni n-a avut?

— Să se mire! Dacă-ntreabă, avem acte doveditoare. Facturi pentru sământă de cereale cu copyright. Şi dacă vor să ia mlădiţe să le cerceteze mai cu de-a măruntul, noi nu-i lăsăm şi gata!

— Şi cum ne strecurăm? Şi de unde ştim ce sticle d-alea să luăm cu noi ca să le schimbăm, că nu cred că are vreunul habar cum şi în ce fel?

— Lasă, bre diadeo, că ne-om descurca noi, văzând şi făcând. Luăm sticle d-alea de doi litri. Numai să nu ne-audă careva şi să ciripească să ne dea în gât. Dacă se-ntâmplă aşa, ştiu doar că nu ne-a fi uşor…

Până să pună la cale planul şi să discute toate amănuntele, reprezentantul prefectului adunase deja oamenii în piaţa mare ca să le citească decizia guvernamentală, devenită în ultimii ani o parte tradiţională, ritualică, sinistră, a începutului muncilor agricole de primăvară. Individul privea în gol în timp ce citea, de parcă ştia pe dinafară textul şi în plus îi păsa prea puţin de dezastrele pe cale să se abată asupra comunităţii. Şi, la drept vorbind, chiar îi păsa prea puţin. În dreapta sa, dar puţin mai în spate, stătea omul-cheie, reprezentantul companiei deţinătoare a patentului cerealelor, companie a cărei contribuţie discretă la bugetul judeţean şi la bugetul său personal îl sensibilizaseră corespunzător pe reprezentantul prefectului. La fel ca şi pe prefect. La fel ca şi pe primul-ministru, de altfel.

„… este o măsură preventivă care permite agricultorilor cinstiţi, cumpărători ai seminţelor de cereale supuse regimului de copyright, să beneficieze din plin de avantajele cultivării unor soiuri rezistente la dăunători şi mai ales la secetă, cu productivitate ridicată. Ca atare,

Guvernul României, în conformitate cu normele Uniunii Europene şi ale Fondului Naţiunilor Unite pentru Alimentaţie şi Agricultură, în vederea combaterii pirateriei agro-biologice, hotărăşte: în perioada 15 martie – 1 mai anul curent se vor executa operaţiuni de combatere a cultivării plantelor, de orice natură ar fi ele, care contravin reglementărilor în vigoare referitoare la proprietatea intelectuală.” Reprezentantul îşi drese glasul şi vocea lui, odată încheiată citirea actului oficial, deveni aproape omenească. *„Acţiunea de vântuire va fi executată mâine, începând cu orele zece dimineaţa. Contravenienţii vor fi amendaţi. Asta-i tot.”*

Şi apoi veni înserarea.

Din fericire, luna era doar o seceră subţire, în noaptea precedentă fusese lună nouă. Cei trei conspiratori se despărţiră la marginea satului, diadea Ioşca pornind pe calea sa.

— Auzi? Ce bâzăie acolo-şa? şopti taica Nicu.

Nu era la drept vorbind un bâzâit, nu se ducea atât de sus în spectrul audibil; dimpotrivă, sunetul era profund, aproape de infrasunete, nu de ultrasunete, genul de fenomen care irită şi înfricoşează. Odată intraţi în raza sa de acţiune, zgomotul părea să vină de peste tot şi de niciunde, dar când trecură de prima linie a santinelelor – chiar dacă „santinele” era prea mult spus – şi ajunseră în tufişurile dese ale povârnişului, ţinta lor, el dispăru cu totul.

Vântul bătea uşurel, cât să agite rămurişul şi să mascheze strecuratul mai degrabă neîndemânatic al tatălui şi al fiului. Ajunseră nedetectaţi până la liziera arbuştilor.

— Ei, cum facem, măi Niculeo? şopti ăl bătrân. Vezi santinelele cum s-au aşezat?

— Văd, taică! Nu-s ele chiar santinele adevărate, că-s jandarmi, nu soldaţi cu plată. Şi văd că nu-s înarmaţi, care va să zică sunt mai mult plantoane. Uite acolo, în stânga. Elicopterul. Şi, puţin mai în dreapta, cortul căpeteniilor.

— Văd! Ce elicopter uriaş! Niciodată n-au adus unul aşa mare. Oare ce-au pus la cale, că aici nu-i lucru curat?

— Hm! Nu ştiu. Dar maşinăria de împrăştiat microbii, vânturătorul, trebuie să fie deja montată acolo. O să-ncerc să mă strecor nevăzut până sub burtă şi să găsesc sticlele alea cu microbi. P-ormă oi vedea cum mă descurc cu ele. Matale, taică, ar trebui să ajungi la cort, să-ncerci să afli câte ceva de la grangurele ăla cu bani.

— Care, belcuigatul care stătea mai în spate acolo la tribună?

— Ăla, ăla! El e omul care reprezintă firma a mare, ştii matale, care a pus copyright-ul pe grâu şi pe celelalte. Stă cu ochii pe oamenii trimişi de guvern, n-are încredere în ei, că-şi închipuie că ar putea cădea la pace cu noi…

— Şi n-are dreptate?!? Auzeam că mai spre părţile muntoase chiar aşa s-a-ntâmplat, soldaţii au vântuit cu vânt şi atât, şi muntenii de pe-acolo au scăpat cu faţa curată şi recolta nedijmuită.

— Ba n-au scăpat pe de-a-ntregul cu faţa curată, i-au cinstit pe soldaţi şi pe mai marele lor, nici vorbă! Dar au scăpat ieftin şi, dacă puteam făceam şi noi la fel. Decât că anul ăsta ăştia-s mai răi ca de obicei, şi au şi fiara aia cu ei.

— Fiara de la firmă, zici? Păi oare degeaba am luat eu cu mine brişca asta?!?

— Stai, taică, ce, ai căpiat? Doamne iartă-mă! Cum să-l omori?!? Păi atunci nici Ăl de Sus nici Ăl de Jos nu ne mai scapă, matale înfunzi ocna şi peste sat vine urgia, acum şi-n vecii vecilor. Doar află de la el cum e cu bidoanele sau sticlele alea, dacă oi putea. Hai! Fiecare să meargă pe drumul lui. Şi dup-aia să-l vedem şi pe diadea Ioşca pe unde-o fi şi ce-a izbutit…

Pe diadea Ioşca îl prinseră primul. Fusese puţin băut când plecase la atac şi nu găsise altă metodă mai de Doamne-ajută decât să se ducă ţintă la unul din jandarmi şi să-i ceară voie să-l caute pe nepotu-său, care se pierduse de când cu miuţa copiilor, şi poate se ascunsese de frică în tabără. Santinelele râseseră cu poftă, îi arseseră câteva centuri pe spinare, aşa, ca să-i ţină minte, şi-l legaseră fedeleş într-un cort, sub pază.

Niculea avu ghinion, pur şi simplu, de necontestat. Se strecurase destul de adânc înăuntrul perimetrului de pază, se holba la aparatul de zbor aflat la câţiva metri, şi tocmai începuse o serie de salturi care să-l aducă lângă fuselaj; chiar atunci unul dintre jandarmi îi prinse cu coada ochiului mişcarea, puse fasciculul lanternei pe el, şi asta fu tot.

De fapt, nu chiar tot, pentru că împotrivirea sa zadarnică şi caraghioasă, cu sticla goală de răcoritoare în mână, ridică în picioare întreaga tabără şi taica Nicu fu la rândul său descoperit.

Îi legară şi pe ei, dar îi puseră în corturi diferite. Comandantul se uită la ei ca la nişte animale curioase, rânji, pe urmă anunţă vesel că Niculea va fi pedepsit aspru în dimineaţa următoare, ca pildă pentru cei care se împotrivesc legii.

Vântuirea putea de-acum începe fără nicio oprelişte.

Dimineaţa îi dezlegară pe toţi trei şi pe tânăr îl băgară cu de-a sila într-o cuşcă strâmtă ca o carceră, în care nu avea loc nici să stea în picioare nici să se întindă. Crezuse întâi că-l vor dezbrăca şi-l vor biciui, chit că nicio structură militară sau paramilitară românească nu mai folosea pedepsele fizice şi umilirea, cel puţin nu în văzul lumii. Clar, avea să urmeze ceva mai subtil.

Când comandantul făcu semnul, elicopterul hurui din străfundurile sale metalice şi smuci funiile groase de oţel împletit care susţineau închisoarea sa. Închisoarea deveni într-o clipită zburătoare, şi Niculea, pradă agorafobiei datorate înălţimii mari, închise ochii şi-şi încleştă degetele pe zăbrelele reci, reci, tot mai reci. Acum îşi explica de ce îi lăsaseră hainele, urcaseră sus de tot, mult mai sus decât celelalte elicoptere din ceilalţi ani, şi era foarte frig, şi Niculea se rugă ca asta să-i fie singura pedeapsă, să degere un pic şi apoi să-l lase liber să se ducă să întindă prelata cât mai bine, să apere grâul acela nenorocos, ieşit de sub protecţia copăritului, cum ar fi zis cineva din sat, cineva ale cărui trăsături nu şi le mai putea readuce în minte cu niciun chip, şi nici măcar dacă faţa aia era netedă sau ridată. Începu să-şi frece extremităţile ca să se încălzească, atent

totuşi să nu zguduie prea tare cuşca – dacă legăturile alea, oricât de oţelite, erau deja şubrezite, o cădere de la aproape o mie de metri ar fi fost cu adevărat bomboana pe colivă pentru seria de întâmplări în care se băgase de bunăvoie.

Deasupra sa, o trapă se deschise şi suflantele porniră vârtejul năprasnic de aer. Vântuirea începuse. Rămâneau să intre în scenă actorii principali, agenţii de descurajare a cultivatorilor de plante-pirat ilegale: microorganismele modificate genetic, capabile să discearnă între grâu bun şi grâu rău şi să-l îmbolnăvească şi să-l ucidă doar pe acesta din urmă.

Pentru prima dată din seara precedentă încoace, Niculea respiră uşurat. Microorganismele nu aveau niciun efect advers asupra oamenilor – fireşte, altfel Guvernul nu s-ar fi încumetat să le arunce deasupra zonelor locuite – de fapt deasupra oricăror zone.

La atât se rezuma pedeapsa – o plimbare incomodă la mare altitudine, într-un frig ca de Bobotează.

Şi atunci, bâzâitul acela profund care îi nedumerise şi pe el şi pe tatăl său apăru iar, mai puternic, mai profund, mai terifiant. Un nor negru clocotitor pornit chiar din burta elicopterului coborî asupra lui şi-l învălui, îl inundă din cap până-n picioare, milioane de insecte de mărimea unui purice, şi mii dintre ele îi acoperiră faţa, ochii, îi intrară pe sub haine, îl muşcară până la sânge ca nişte piranha aerieni minusculi. Nu putea urla de groază, căci gângăniile i-ar fi pătruns în gură, dădea din mâini disperat încercând să le măture de pe corp, dar nu avea loc nici să-şi smulgă hainele, nici să se scarpine, nici să-şi acopere nasul şi urechile, se zbătea doar neîncetat incapabil să scape de invadatori – apoi norul negru se făcu alb, toată lumea se făcu albă, şi trupul lui Niculea atârnă fără vlagă în cuşca lui, câtă vreme giganticul roi de insecte coborî în cea mai mare viteză spre sol, spre căldură, spre holdele în devenire pe care trebuia să le distrugă sau să le cruţe.

Când cuşca ajunse înapoi pe pământ, taica Nicu vru să se repeadă la trupul fără vlagă, dar comandantul îl prinse de braţ.

— N-are nimic! Zvârli două flacoane spre bătrân. Cu ăsta să-l ungeţi, din ăsta să bea. O să-i treacă repede. E tânăr. Cred că a învăţat lecţia.

— O să… o să povestim la toată lumea ce aţi făcut aici. Barbarilor!

— Foarte bine, povestiţi! Să le fie pildă la toţi, să nu mai încerce ce-aţi încercat voi.

— O să ajungem până la Bucureşti, dacă e nevoie, sau şi la Brucsel. O să ne facem dreptate!

— Sigur că da! Sunteţi invitaţii mei! Veniţi la Bucureşti. Colonel Moroşanu, Ministerul de Interne, etaj 3, camera nu v-o pot spune că se tot schimbă. Râse sinistru. Vedeţi să nu vă rătăciţi!

Niculea fusese pişcat zdravăn, dar mulţumită leacurilor în jumătate de oră fu înapoi pe picioarele sale. Se scărpina în disperare, de-i dăduse sângele, dar insistă să meargă la câmp să vadă cu ochii săi calamitatea.

Prelata odată scoasă, insectele îşi făceau de cap în voie.

Niculea căzu în genunchi şi porni să le storcească cu palmele goale, înroşite.

Stătu mult pe câmp.

Reveni spre seară, clătinându-se ca beat şi poposi în cârciumă. Discuţiile încetară, ochii se întoarseră ca la comandă spre el.

Bău cu sete o cinzeacă chiar la tejghea, apoi se întoarse spre auditoriul său.

— Da. E tare uşor să scăpăm de prădătorii ăştia. Prindeţi nişte gângănii d-astea. Cu cât mai multe cu atât mai bine şi puneţi-le să vă ciupească. Asta nu-i greu, uite ce mi-au făcut mie fără să le zgândăr deloc. D-apoi dacă le zădărăşti olecuţă… Aşa. Pe urmă vă luaţi sânge din vreo vână şi stropiţi la rădăcina grâului.

— Na, da de unde atâta sânge în noi ca să udăm toată recolta, bre Niculeo?!? întrebă bătrânul Coleaşă.

— Îndoiţi-l cu apă, că merge şi-aşa! Patru-cinci picături de sânge la un chil de apă. Merge, am probat io.

— O fi mergând, măi băiete, dar de unde timp să udăm atâta amar de pământ? Acu trebuie să scoatem şi amărâta aia de prelată, că n-are cum să fie bună la ceva, aşa găurită şi peticită cum e. De unde timp?

— O să fie timp dacă începem de pe-acum. Haideţi, nu vă mai codiţi! Să prindem cât de multe gâze d-astea. Hai, diadea Ioşca, hai, tată, hai, vecine Vasile, şi voi, copii, haideţi la treabă! Că altfel, la cât de înfometate sunt, o să radă tot!

— Mda! Taica Nicu îşi mângâie gânditor barba nerasă de trei zile. O să stropim. Dar vedeţi voi… anul trecut şi acu doi ani ne-au prăpădit de tot grânele; anul ăsta se poate să scăpăm dacă stropim cu sânge pământul, aşa cum zicea bunicul bunicului c-am făcut de atâtea ori. Eu cred că era un pic dus cu capul, dar cine ştie? Se poate să fi avut dreptate. Dar la ce ne-a folosit? Şi lor şi nouă? Uite unde suntem acuma! Prinse una din insecte, rătăcită prin gulerul cămăşii, şi o storci cu sete pe faţa de masa murdară. Şi dacă azi ne-om ajuta vărsându-ne sângele, oare mâine ce-or să mai născocească?

————————————

Persoana a II-a, timpul prezent

Daryl Gregory

Locuieşte în State College, Pennsylvania, împreună cu soţia – psiholog şi profesor universitar – şi cei doi copii. Este scriitor cu normă întreagă, deşi jumătate din timp scrie linii de cod pentru o companie de software. A absolvit Clarion în 1988. A publicat două povestiri în anii ’90, alte două în 2004, una în 2005 şi alte câteva în 2006. În august 2008 va apărea primul său roman, „Pandemonium”, o proză ştiinţifico-fantastică despre posedarea demonică şi perioada de glorie a benzilor desenate. Povestirile sale au apărut în Asimov’s Science Fiction Magazine, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Amazing Stories şi altele. În numărul 7 al Sci-Fi Magazin a fost publicată una din cele mai bune povestiri ale sale, Damasc.

Aici Gregory vorbeşte despre un drog care poate distruge integritatea sinelui. O adolescentă a luat o supradoză, iar neurologul ei a avut grijă de alter ego-ul ei timp de câţiva ani. Acum ea trebuie să se întoarcă la familia care i-a format personalitatea originală, dar pe care nu o recunoaşte.

————————————

Dacă tu gândeşti, „eu respir”, „eu” este în plus. Nu există niciun tu care spune „eu”. Ceea ce numim noi „eu” este doar o uşă care se balansează atunci când inspirăm sau când expirăm.

Shun Ryu Suzuki

Obişnuiam să cred că cel mai important organ din corp este creierul, până când am realizat cine îmi spunea asta.

Intru în cabinet, iar dr. S se sprijină de birou, vorbind cu toată convingerea cu părinţii fetei moarte. Nu este fericit, dar când îşi ridică privirile spre mine, faţa îi zâmbeşte.

— Şi iat-o! spune ca o gazdă a unui spectacol de divertisment care dezvăluie marele premiu. Cei doi oameni se întorc pe scaunele lor, în timp ce dr. Subramaniam îmi face cu ochiul într-un mod încurajator.

Mai întâi se ridică în picioare tatăl, un bărbat cu faţa pătrată, plină de pete şi cu o burtă strânsă, pe care o poartă ca pe o minge de baschet. Ca şi în vizitele anterioare, se încruntă, luptându-se să exprime ce simte. Mama, pe de altă parte, a plâns deja, iar faţa ei e ca o carte deschisă în care se citeşte bucurie, teamă, speranţă, uşurare.

— Oh, Therese! spune ea. Eşti pregătită să vii acasă?

Fiica lor se numea Therese. A murit din cauza unei supradoze cu aproape doi ani în urmă, şi de atunci Mitch şi Alice Klass au vizitat acest spital de zeci de ori, căutându-şi fata. Îşi doresc cu disperare ca eu să fiu fiica lor, aşa că, în mintea lor, sunt deja.

Mâna mea este încă pe clanţa uşii.

— Am de ales?

Am doar 17 ani în acte. Nu am niciun ban, nici cărţi de credit, slujbă sau maşină. Am doar o mână de haine. Iar Robierto, cel mai solid paznic din pavilion, stă pe coridor în spatele meu, blocându-mi fuga.

Mama Theresei pare că a încetat, pentru o clipă, să mai respire. Este o femeie suplă, cu oase subţiri, care pare înaltă până când se ridică în picioare lângă altcineva. Mitch îşi pune o mână pe umărul ei, apoi o lasă în jos.

Ca de obicei, de câte ori vin în vizită Alice şi Mitch, eu mă simt ca şi cum aş intra în mijlocul unei telenovele, fără ca cineva să-mi dea replicile. Mă uit direct la dr. S, căruia i s-a întipărit pe faţă un zâmbet profesional. Anul trecut i-a convins pe părinţi de câteva ori să mă lase să stau mai mult, dar ei nu îl mai ascultă acum. Sunt tutorii mei legali şi

au Alte Planuri. Dr. S se fereşte să se uite la mine şi se freacă la nas.

— Aşa mă gândeam şi eu, continui.

Tatăl se încruntă. Mama izbucneşte în lacrimi proaspete şi plânge tot drumul până iese din clădire. Din uşă, dr. Subramaniam ne priveşte cu mâinile în buzunare în timp ce ne îndepărtăm spre maşină. În viaţa mea nu am fost mai furioasă pe el, în niciunul din cei doi ani ai mei.

* * *

Drogul se numeşte Zen sau Zombi sau simplu Z. Datorită lui dr. S, ştiu destul de bine cum a omorât-o drogul pe Therese.

— Uită-te spre stânga, mi-a spus el într-o după-amiază! Acum priveşte spre dreapta! Ai văzut camera în ceaţă atunci când îţi mişcai ochii?

A aşteptat până când am repetat mişcarea.

— Nicio ceaţă. Nimeni nu o vede.

Genul ăsta de lucruri îi face pe doctori să se simtă stânjeniţi. Nu numai că nimeni nu putea să vadă ceaţa, dar creierul o elimina complet. Sărea peste ea – imaginea din stânga, apoi cea din dreapta, fără nimic între ele – după care se juca cu noţiunea de timp a persoanei, aşa încât nici măcar nu părea că lipseşte.

Cercetătorii au ajuns la concluzia că mintea elimina tot timpul prostii de acest fel. Ei au fixat nişte fire pe pacienţi şi le-au spus să ridice un deget şi să-l mişte oricând doreau. De fiecare dată, creierul a declanşat semnalul care se transmite la deget cu până la 120 de milisecunde *înainte* ca pacientul să decidă în mod conştient să-l mişte. Dr. S spunea că se poate vedea creierul cum se încălzeşte, chiar înainte de a conştientiza pacientul mişcarea.

E ciudat, dar devine şi mai ciudat cu cât te gândeşti mai mult la acest lucru. Iar eu m-am gândit foarte mult la asta. Mintea conştientă – acel „eu” care gândeşte: „hei, mi-e sete, voi lua acea cană cu apă rece” – nu a decis cu adevărat nimic. Semnalul de a începe să îţi mişti mâna a ajuns deja la jumătatea drumului până la braţ, până să-ţi

dai *tu* seama că ţi-e sete. *Gândul* este ceva ulterior. A propos, spune creierul, am decis să îţi mişti braţul, aşa că te rog să ai şi tu gândul de a-l mişca.

Intervalul de timp e, în mod normal, de 120 de milisecunde, maximum. Zen îl extinde la nivel de minute. Ore.

Dacă dai peste cineva care ia Zen, nu vei observa mare lucru. Creierul persoanei ia încă decizii, iar corpul încă urmează comenzile. Poţi vorbi cu el, iar el poate vorbi cu tine. Vă puteţi spune unul altuia glume, puteţi să ieşiţi la un hamburger, să faceţi temele sau să faceţi sex.

Dar persoana respectivă nu este conştientă. Nu există niciun „eu”. Ai putea, foarte bine, să vorbeşti unui computer. Şi *doi* oameni care iau Zen – „tu” şi „eu” – sunt doar marionete vorbind altor marionete.

* * *

Sunt în camera unei fetiţe ce trece spre adolescenţă. Animale de pluş sunt îngrămădite pe rafturi şi pervazul ferestrelor, alături de grămezi de CD-uri cu muzică rock creştină, perii de păr şi sticluţe cu ojă. Poze decupate din revista „Teen People” sunt lipite pe perete, lângă un avizier plin de panglicile medaliilor de la fotbal şi gimnastică, primite încă din clasa a doua. Deasupra biroului, se află o placă intitulată „Eu Promit...” recomandând tineretului creştin să se abţină de la sex înainte de căsătorie. Şi pe toţi pereţii sunt prinse sau lipite fotografii: Therese în tabăra religioasă, Therese balansându-se pe bârnă, Therese cu braţele în jurul prietenilor ei. În fiecare dimineaţă îşi deschidea ochii în faţa a o mie de lucruri care îi aminteau de ceea ce este ea, ce fusese, ce trebuia să devină.

Am ridicat marele urs panda ce ocupă locul de onoare pe pat. Pare mai bătrân decât mine, iar blana de pe faţă este aşa roasă, încât se vede vatelina. Ochii îi atârnă de un fir de aţă – au mai fost cusuţi şi înainte, poate de mai multe ori.

Tatăl Theresei lasă jos micul bagaj cu tot ce am luat de la spital: lucruri pentru igiena personală, vreo două schimburi de haine şi cinci cărţi de-ale dr. S.

— Văd că bătrânul Boo Bear te aştepta, zice el.

— Boo W. Bear.

— Da, Boo W.

Îi face plăcere că ştiu despre asta. De parcă ar însemna ceva.

— Ştii, mama ta ştergea praful în camera asta în fiecare săptămână. Nu s-a îndoit niciodată că te vei întoarce acasă.

Eu nu am fost niciodată aici, şi *ea* nu se mai întoarce, dar deja am obosit să corectez pronumele.

— Ei, bine, foarte drăguţ din partea ei.

— I-a fost greu o perioadă. Ştia că oamenii vorbesc, probabil o găseau pe ea responsabilă – pe amândoi, de fapt. Şi era îngrijorată, pentru că spuneau multe lucruri despre tine. Nu putea suporta că ei te considerau o fată sălbatică.

— Ei?

El clipeşte.

— Biserica.

A, *Biserica*. Pentru Therese, termenul păstra atât de multe sentimente şi conotaţii, încât, cu multe luni în urmă, am renunţat să le mai triez. Biserica era clădirea cu cărămizi roşii ce aparţinea de Biserica Creştină din Davenport, cu şiruri de ferestre înalte, strălucitoare, în formă de pietre funerare, prin care se strecurau razele de lumină. Biserica reprezenta Dumnezeu şi Sfântul Spirit (nu Iisus, El era separat, într-un fel). Totuşi, reprezenta, de fapt, congregaţia, zeci de oameni care o cunoşteau încă înainte de a se naşte. Ei o iubeau, aveau grijă de ea, şi o evaluau la fiecare pas pe care îl făcea. Era ca şi cum ai avea o sută de părinţi prea protectivi.

Aproape că îmi vine să râd:

— Biserica o considera pe Therese sălbatică?

El se încruntă, ori pentru că am insultat Biserica, ori pentru că mă refer la fiica lui folosindu-i numele, nu sunt sigură.

— Bineînţeles că nu. Doar că ai cauzat o mulţime de griji.

Vocea sa are tonalităţi sobre şi probabil întotdeauna reuşea să-şi înspăimânte fiica.

— Ştii, continuă el, Biserica se ruga pentru tine în fiecare săptămână.

— Da?

O cunoşteam pe Therese destul de bine ca să fiu sigură că asta ar fi umilit-o. Ea ţinea predici, nu i se ţineau predici.

Tatăl Theresei căuta pe faţa mea o umbră de ruşine, poate şi câteva lacrimi. De la pocăinţă la confesiune ar fi fost un pas mic. E greu pentru mine să iau toate astea în serios.

Mă aşez pe pat şi mă cufund adânc în saltea. Nu va funcţiona. Patul dublu ocupă cea mai mare parte a camerei, lăsând doar foarte puţin spaţiu în jurul lui. Unde voi medita eu?

— Ei, bine, cred că vrei să te schimbi, zice tatăl Theresei cu vocea mai blândă, crezând poate că a câştigat.

Se duce spre uşă, dar nu pleacă. Stau în picioare lângă fereastră şi îi simt prezenţa acolo, aşteptând. Până la urmă, ciudăţenia situaţiei mă face să mă întorc.

Îşi ţine o mână după cap şi fixează cu privirea duşumeaua. E posibil ca Therese să fi fost capabilă să-i intuiască starea de spirit, dar pe mine mă depăşea.

— Noi vrem să te ajutăm, Therese. Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţelegem. Cine ţi-a dat droguri, de ce ai plecat cu băiatul acela, de ce ai… Îşi mişcă mâinile ca şi când ar înăbuşi un sentiment de furie sau poate doar frustrare. E pur şi simplu… greu.

— Ştiu, şi eu simt la fel.

Închide uşa când pleacă, iar eu dau jos ursul panda de pe pat şi mă trântesc pe spate, răsuflând uşurată. Sărmanul domn Klass. El vrea doar să ştie dacă fiica lui a căzut în dizgraţie sau dacă a fost împinsă.

* * *

Când vreau să fiu într-o stare de surescitare, „eu” mă gândesc la „mine” gândindu-mă să am un „eu”. Singurul lucru mai idiot decât marionetele care vorbesc cu marionete este o marionetă care vorbeşte cu ea însăşi.

Dr. S spune că nimeni nu ştie ce este mintea, sau cum o generează creierul, şi nimeni nu ştie *cu adevărat* ce este conştiinţa. Vorbeam aproape în fiecare zi atunci când eram în spital, şi după ce a văzut că mă interesau astfel de lucruri – cum să *nu* mă intereseze? – mi-a dat cărţi şi discutam despre creier şi despre cum pregăteşte gândurile şi ia deciziile.

— Cum să explic? începe el, apoi încearcă metaforele la care lucrează pentru carte. Preferatele mele sunt Parlamentul, Pajul şi Regina.

— Creierul nu reprezintă un singur lucru, desigur, îmi spunea, ci milioane de celule care alcătuiesc sute de zone active. La fel e şi cu mintea. Există zeci de noduri în minte, fiecare încercând să le anuleze pe celelalte. Pentru orice decizie, mintea erupe cu zgomot, iar asta atrage după sine… cum să explic eu asta… Ai văzut vreodată Parlamentul Britanic pe postul C-SPAN?

Bineînţeles că am văzut: în spital, televizorul este un companion permanent.

— Aceşti membri ai parlamentului minţii strigă toţi prin elemente chimice şi încărcături electrice, până când suficient de multe voci strigă la unison. Ding! Acesta e un „gând”, o „decizie”. Parlamentul trimite imediat un semnal către corp ca să acţioneze conform deciziei, şi în acelaşi timp, spune Pajului să preia vestea…

— Stai puţin, cine e Pajul?

El dă din mână:

— Nu este important asta, acum.

(Câteva săptămâni mai târziu, într-o altă discuţie, dr. S va explica faptul că Pajul nu e un singur lucru, ci o cascadă de evenimente neuronice din zona temporală a sistemului, care face legătura dintre harta neurală a noului gând şi cea existentă deja – dar, până atunci, ştiu că „harta neurală” este o altă metaforă pentru alt lucru sau proces complex, şi

mai ştiu că aşa nu o voi mai scoate niciodată la capăt. Dr. S a spus să nu îmi fac griji, pentru că *nimeni* nu o scoate la capăt.)

— Pajul preia vestea despre decizie şi o duce Reginei.

— Bine, atunci, cine e Regina? Conştiinţa?

— Exact! Sinele însuşi.

Se uită zâmbind la mine, elevul lui atent. Când vorbeşte despre astfel de chestii, dr. S se aprinde mai tare ca oricând şi nu îşi dă seama de modul în care îmi las gulerul să se desfacă, atunci când mă întind pe canapea. De-aş fi putut să-mi bag cele două emisfere ale creierului într-un sutien de dantelă!

— Pajul, zice în continuare, trimite mesajul Maiestăţii Sale, spunându-i ce a hotărât Parlamentul. Nu e nevoie ca Regina să ştie despre toate celelalte discuţii care au avut loc sau posibilităţile care au fost excluse. Ea trebuie să ştie doar ce să-i anunţe pe supuşii ei. Regina spune părţilor corpului să acţioneze conform deciziei luate.

— Stai, eu credeam că Parlamentul a trimis deja semnalul. Ai spus mai devreme că poţi vedea creierul cum se încălzeşte înainte ca sinele să ştie măcar.

— Asta-i toată şmecheria. Regina anunţă decizia şi crede că supuşii săi îi îndeplinesc ordinele, dar în realitate, lor li s-a spus deja ce să facă. Ei se întind deja după paharele cu apă.

* * *

Cobor în bucătărie în picioarele goale, purtând treningul Theresei şi un tricou care îmi e cam strâmt; Therese, campioană de nivel olimpic la diete şi la folosit purgative, era un pic mai mică decât mine.

Alice, îmbrăcată deja, se află la masă, cu o carte deschisă în faţă.

— Ei, ai dormit bine dimineaţa asta, spune cu seninătate.

E machiată şi are părul aranjat cu fixativ. Ceaşca de cafea de lângă carte e goală. Aşteaptă de câteva ore.

M-am uitat în jur după un ceas şi am găsit unul deasupra uşii. Arată ora nouă doar. La spital dormeam întotdeauna mai mult de atât.

— Mor de foame, zic eu.

Există un frigider, un aragaz şi zeci de dulăpioare.

Niciodată nu mi-am pregătit singură micul dejun. Nici prânzul sau cina. Toată viaţa mea, mesele mele au fost servite pe tăvi de cantină cu autoservire.

— Ai ouă omletă?

Ea clipeşte.

— Ouă? Tu nu… Se ridică brusc în picioare. Sigur. Ia loc, Therese, şi îţi pregătesc eu.

— Spune-mi Teny, bine?

Alice se opreşte, se gândeşte să spună ceva – aproape că aud zăngănitul roţilor dinţate şi angrenajelor – când, deodată, se îndreaptă cu paşi mari spre dulap, se ghemuieşte şi scoate o tigaie de teflon.

Încerc să ghicesc în ce dulap ţine cănile de cafea, nimeresc, apoi scurg ultimele picături de cafea din ibric.

— Nu trebuie să mergi la serviciu?

Alice lucrează ceva la o companie de aprovizionare a restaurantelor; Therese a fost întotdeauna rezervată în legătură cu aceste detalii.

— Mi-am luat liber.

Sparge un ou de marginea tigăii, face ceva subtil cu cojile în timp ce gălbenuşul se scurge şi cade în tigaie, apoi pune jumătăţile de coajă una în alta. Totul cu o singură mână.

— De ce?

Zâmbeşte.

— Nu puteam să te abandonăm pur şi simplu după ce ai ajuns acasă. Am crezut că putem sta puţin împreună. În timpul acestei perioade de acomodare.

— Deci, când trebuie să mă duc la doctorul terapeut? Cum l-o fi chemând.

Călăul meu.

— Este o doctoriţă. Dr. Mehldau, e în Baltimore, aşa că vom merge cu maşina mâine.

Acesta e marele lor plan. Dr. Subramaniam nu a putut să o aducă pe Therese înapoi, iar ei aleargă la oricine spune că poate să facă acest lucru.

— Ştii, a avut multe succese cu oameni în aceeaşi situaţie ca a ta. Asta e cartea ei, zice arătând spre masă.

— Şi ce? Şi dr. Subramaniam scrie una.

Ridic cartea. „Drumul spre casă: Cum să găseşti copiii rătăciţi din cauza drogului Zen."

— Şi dacă nu sunt de acord?

Nu spune nimic, amestecă ouăle. Voi avea 18 ani peste patru luni. Dr. S a spus că va fi mult mai greu pentru ei să mă ia atunci. Ticăitul ceasului îmi sună în cap fără întrerupere şi sunt sigură că e destul de tare ca să-l audă şi Alice cu Mitch.

— Hai să încercăm mai întâi să vorbeşti cu dr. Mehldau.

— Mai întâi? Şi după aia?

Nu răspunde. Îmi trece prin cap o imagine cu mine legată de pat, iar un preot face semnul crucii peste corpul meu chircit. E o închipuire, nu o amintire a Theresei – pot să fac diferenţa. În plus, dacă asta i s-a întâmplat deja Theresei, nu ar mai fi fost şi un preot acolo.

— Bine, atunci, spun eu. Dar dacă fug?

— Dacă te transformi într-un peşte, zice ea liniştită, eu mă voi transforma în pescar şi te voi pescui.

— Ce? încep să râd. Nu o auzisem pe Alice să rostească decât propoziţii serioase, directe. Zâmbetul ei e trist.

— Nu-ţi aduci aminte?

— Ah, ba da. „Iepurele fugar"[1]. Îi plăcea ei asta?

* * *

Cartea dr. S se referă la mine. Ei, bine, la cei care iau în general Zen, dar suntem doar vreo două mii. Z nu este un drog foarte cunoscut, nici în SUA, nici în altă parte. Nu este un halucinogen. Nici euforic sau sedativ. Nu accelerezi, nu te înmoi şi nu te ameţeşti în adevăratul sens al cuvântului.

---

[1] Runaway Bunny, carte ilustrată scrisă în 1942 de Margaret Wise Brown în care un iepuraş vrea să fugă de acasă iar mama lui îi spune că, dacă fuge, ea va fugi după el (n.trad.)

E greu să-ţi dai seama care este atracţia. Sincer, *eu* am dificultăţi în a vedea asta.

Dr. S spune că majoritatea drogurilor nu te fac să te simţi bine, ci te fac să nu simţi absolut nimic. Ele ţin de amorţeală, de evadare. Iar Zen este un fel de poartă de evadare. Zen dezactivează Pajul, îl încuie în cameră, astfel încât să nu poată transmite mesajul Reginei. Harta neurală nu este reactualizată, iar Regina nu mai aude ce pune la cale Parlamentul. Fără ordine pe care să le dea, ea devine tăcută. Tocmai după această tăcere tânjesc oameni precum Therese.

Dar adevărata plăcere – tot pentru oameni ca Therese – este supradoza. Înghite mult Zen şi Pajul nu mai poate ieşi la suprafaţă săptămâni de-a rândul. Când, într-un sfârşit, iese, nu-şi mai aduce aminte drumul spre castelul Reginei. Întregul proces de reactualizare a sinelui, care durează de ani de zile, este brusc deraiat. Tăcuta Regină nu poate fi găsită.

Pajul, sărmanul, face singurul lucru pe care poate să-l facă. Merge şi transmite decretele primei fete pe care o vede.

Regina e moartă! Trăiască Regina!

* * *

— Bună, Terry. Eu sunt dr. Mehldau.

E o femeie scundă şi îndesată, cu o faţă rotundă plăcută şi păr negru scurt, puţin grizonat. Îmi întinde mâna. Are degetele subţiri şi reci.

— Mi-ai zis Terry.

— Mi s-a spus că aşa preferi tu. Vrei să îţi spun altfel?

— Nu… Mă aşteptam să mă determini să repet la nesfârşit numele de Therese.

Râde şi se aşează pe un scaun din piele roşie care pare moale şi rezistent.

— Nu cred că ar fi de prea mare ajutor, nu-i aşa? Nu te pot determina să faci nimic din ce nu vrei să faci, Terry.

— Deci sunt liberă să plec.

— N-am să te opresc. Dar trebuie să le spun părinţilor tăi cum decurge întâlnirea noastră.

Părinţii mei.

Ea ridică din umeri.

— Asta e slujba mea. Ce-ar fi să iei un loc şi să vorbim despre motivul pentru care te afli aici?

Scaunul din faţa ei este acoperit cu stofă, nu cu piele, dar tot e mai drăguţ decât orice altceva din cabinetul dr. Subramaniam. Întregul cabinet este mai frumos decât cel al dr. S. Are narcise galbene în ferestrele albe, mari şi îngrijite, ce strălucesc în spatele draperiilor, tot albe, dar cu desene viu colorate.

Nu mă aşez.

— Slujba ta e să mă transformi în fiica lui Mitch şi a lui Alice. Nu am de gând să fac asta. Aşa că tot timpul pe care îl petrecem vorbind nu e decât rahat.

— Terry, nimeni nu te poate transforma în ceva ce nu eşti.

— Ei, atunci ne-am terminat treaba aici.

Traversez camera – ca într-o plimbare – şi iau din bibliotecă o păpuşă africană din lemn. Rafturile sunt decorate cu suficiente cărţi ca să pară serioase, dar sunt şi spaţii mari, deschise, pentru aranjamentele artistice din lumânări şi evantaie şi plăci japoneze care fac reclamă la premii şi aprecieri. Rafturile dr. S sunt pentru susţinerea cărţilor care se adunau unele peste altele. Rafturile dr. Mehldau erau făcute să vândă ideea de dr. Mehldau.

— Şi ce eşti tu, psihiatru sau psiholog, sau ce?

În spital am întâlnit tot felul de doctori. Psihiatrii sunt medici, precum dr. S, şi pot da medicamente. Nu îmi dau seama la ce sunt buni psihologii.

— Niciuna, nici alta, răspunde ea. Sunt consilier.

— Şi eşti „doctor” în ce?

— Educaţie.

Nu i s-a schimbat vocea, dar am impresia că întrebarea a deranjat-o. Asta mă face ciudat de fericită.

— OK, dr. Consilier, despre ce trebuie să mă consiliezi? Nu sunt nebună. Ştiu cine a fost Therese, ştiu ce a făcut, ştiu că obişnuia să se plimbe folosindu-mi corpul.

Aşez păpuşa la locul ei lângă un cub de sticlă ce ar putea fi un suport pentru hârtii.

— Dar nu sunt ea. Acesta e corpul meu şi nu am de gând să mă sinucid doar ca Alice şi Mitch să-şi poată lua înapoi fetiţa.

— Terry, nimeni nu îţi cere să te sinucizi. Nici măcar nu te poate transforma în ceea ce ai fost înainte.

— Nu? Atunci, ei pentru ce te plătesc?

— Lasă-mă să încerc să-ţi explic. Te rog, stai jos! Te rog!

Mă uit în jurul meu după un ceas şi găsesc în sfârşit unul sus, pe un raft. Îmi fixez mental cronometrul la cinci minute şi mă aşez în faţa ei, cu mâinile pe genunchi.

— Dă-i drumul!

— Părinţii tăi m-au rugat să stau de vorbă cu tine pentru că am ajutat şi alţi oameni în situaţia ta, oameni care au luat o supradoză de Z.

— Cu ce îi ajuţi? Să pretindă a fi ceva ce nu sunt?

— Îi ajut să revină la ceea ce *sunt*. Experienţa ta despre lume îţi spune că Therese era o altă persoană. Nimeni nu neagă acest lucru. Dar tu eşti într-o situaţie în care, din punct de vedere biologic şi legal, eşti Therese Klass. Ai vreun plan pentru a face faţă acestui lucru?

De fapt, chiar am, şi implică faptul de a ieşi dracului de aici cât de curând posibil.

— Voi face faţă, spun eu.

— Dar Alice şi Mitch?

Dau din umeri.

— Ce-i cu ei?

— Sunt încă părinţii tăi, iar tu eşti încă fiica lor. Supradoza te-a convins că eşti o persoană nouă, dar asta nu schimbă cu nimic cine sunt ei. Răspund încă şi au grijă de tine.

— Nu prea am ce să fac în legătură cu asta.

— Ai dreptate. Este un fapt din viaţa ta. Ai doi oameni care te iubesc şi veţi fi împreună tot restul vieţii. Va trebui

să îţi dai seama cum să relaţionaţi. Se poate ca Zen să-ţi fi întrerupt legătura dintre tine şi trecutul tău, dar tu poţi reface această legătură.

— Eu nu *vreau* să refac legătura. Uite, Alice şi Mitch par oameni simpatici, dar dacă aş fi în căutare de părinţi, aş alege pe altcineva.

Dr. Mehldau zâmbeşte.

— Nimeni nu îşi alege părinţii, Terry.

Eu nu am chef de râs. Arăt spre ceas.

— E o pierdere de timp.

Ea se apleacă înainte. Cred că intenţionează să încerce să mă atingă, dar nu o face.

— Terry, nu vei dispărea dacă vorbim despre ce ţi s-a întâmplat. Tot aici vei fi. Singura diferenţă e că vei recunoaşte acele amintiri ca fiind ale tale proprii. Poţi să recuperezi vechea ta viaţă *şi* să o alegi pe cea nouă.

Sigur, e foarte uşor. Ajung să-mi vând sufletul şi să mi-l păstrez în acelaşi timp.

* * *

Nu îmi amintesc de primele săptămâni din spital, deşi dr. S spune că eram trează. La un moment dat, mi-am dat seama că timpul trece sau mai degrabă, că era un eu care trecea prin timp. *Eu* am mâncat lasagna ieri la cină, *eu* mănânc friptură azi. *Eu* sunt fata asta din pat. Cred că mi-am dat seama de asta şi am uitat-o de câteva ori, înainte de a mi se fixa în minte.

Fiecare zi era extenuantă din punct de vedere mental, deoarece totul era implacabil de *nou*. Mă uitam ţintă la telecomandă vreo jumătate de oră, având pe vârful limbii numele ei, dar numai când asistenta o lua şi-mi deschidea televizorul, eu gândeam: *Telecomandă.* Uneori, urma o mulţime de alte idei: *Televizor. Canal. Spectacol.*

Oamenii erau mai răi. Mi se adresau cu un nume ciudat şi aşteptau anumite lucruri de la mine. Dar pentru mine, fiecare vizitator, de la asistenta din schimbul de noapte la omul de serviciu, la Alice şi Mitch Klass, părea la fel de important – adică, deloc important.

Cu excepţia dr. S. El era acolo de la început, aşa că îmi era familiar înainte de a-l cunoaşte. Îmi aparţinea ca şi propriul meu corp.

Dar restul lumii – numele, detaliile, *faptele* – au trebuit să fie cărate în lumina soarelui, rând pe rând. Creierul meu era ca o mansardă, ticsită cu lucruri vechi şi interesante, amestecate haotic.

Treptat, am înţeles că cineva a avut această casă înaintea mea. Şi atunci mi-am dat seama că era bântuită.

* * *

După slujba de duminică, sunt prinsă într-un şuvoi de lume. Se apleacă peste stranele din biserică să-i îmbrăţişeze pe Alice şi Mitch, apoi pe mine. Mă mângâie pe spate, mă strâng de braţe, mă sărută pe obraji. Ştiu din scurtele incursiuni în amintirile Theresei că mulţi dintre aceşti oameni sunt la fel de apropiaţi emoţional ca unchii şi mătuşile. Şi oricare dintre ei, dacă Therese ar avea vreodată probleme, ar lua-o, ar hrăni-o şi i-ar da un pat în care să doarmă.

Toate acestea sunt foarte frumoase, dar alintările neîncetate mă fac să urlu.

Ţot ce vreau să fac este să mă întorc acasă şi să-mi dau jos această rochie. Nu am avut de ales şi a trebuit să port haine de-ale Theresei. Dulapul ei era plin de haine extravagante, dar am găsit ceva care mi se potrivea, chiar dacă nu era confortabil. Îi plăceau mult aceste rochii. Avea şi jachete cu imprimeuri florale. Cine putea să pună la îndoială puritatea unei fete care se îmbrăca într-o rochie Laura Ashley închisă pe gât?

Ne îndreptăm spre vestibul, apoi spre trotuar şi parcare, fiind asaltaţi tot drumul. Nu mai încerc să asociez feţele celorlalţi cu amintirile Theresei.

În dreptul maşinii noastre, un grup de adolescenţi fac cu rândul pentru ca fetele să mă îmbrăţişeze strâns, iar băieţii să se aplece spre mine cu jumătate de îmbrăţişare: cu umerii apropiaţi, dar pelvisurile depărtate. Una dintre fete,

pistruiată şi cu bucle roşcate căzându-i pe umeri, stă puţin retrasă, apoi deodată mă prinde şi îmi şopteşte în ureche:

— Sunt atât de fericită că eşti OK, Miss T.

Vocea ei e intensă, de parcă ar transmite un mesaj secret.

Un bărbat se mişcă în mulţime, cu braţele deschise şi cu un zâmbet larg. Are în jur de treizeci de ani, cu pârul tuns asimetric, dat cu gel, într-un stil cu zece ani prea tânăr pentru el. Poartă uniformă kaki, un pulover albastru suflecat până la antebraţe, o cravată în carouri lăsată lejer la gât.

Mă sufocă într-o îmbrăţişare, apa de colonie acţionând ca o altă pereche de braţe. E uşor de găsit în amintirile Theresei: este Jared, Pastorul Tinerilor. El era persoana cea mai vibrantă din punct de vedere spiritual pe care o cunoştea Therese şi obiectul pasiunii ei.

— Ce bine e să te avem iarăşi printre noi, Therese! zice apăsându-şi obrazul de al meu. Ne-a fost dor de tine.

Cu câteva luni înainte de a lua supradoza, grupul de tineri se întorcea dintr-o vacanţă de un weekend cu autobuzul şcolii. În timpul excursiei, aproape de miezul nopţii, Jared s-a aşezat lângă ea, iar ea a adormit sprijinită de el, respirând aceeaşi colonie.

— Simt convinsă, spun eu. Ai grijă la mâini, Jared.

El păstrează acelaşi zâmbet, mâinile şi le ţine tot pe umerii mei.

— Cum?

— O, te rog, m-ai auzit foarte bine.

Ia mâinile de pe mine şi se uită întrebător la tatăl meu. Exprimă destul de bine sinceritatea.

— Nu înţeleg, Therese, dar…

I-am aruncat o privire care îl face să se dea un pas înapoi. În excursie, la un moment dat, Therese s-a trezit tot lângă Jared, care stătea tolănit pe scaun, cu ochii închişi şi gura deschisă. Braţul lui se odihnea între coapsele ei, iar degetul mare atingea genunchiul fetei. Ea purta pantaloni scurţi, şi simţea carnea lui fierbinte lipită de a ei. Antebraţul lui era la câţiva centimetri de locul cald dintre picioarele ei.

Therese credea că el dormea. Credea, de asemenea, că din cauza zgomotului făcut de autobuzul şcolii, braţul lui Jared şi-a schimbat poziţia ajungând în contact cu pliul de la pantalonii ei. Therese îngheţă, îmbujorată de jenă.

— Încerc să mă descurc, Jared, spun şi intru în maşină.

* * *

Întrebarea la care te pot ajuta să găseşti un răspuns, zice dr. S, este de ce există conştiinţă. Sau, întorcându-ne la metafora mea preferată, dacă Parlamentul ia toate deciziile, de ce să mai ai o Regină, la urma urmei?

El are multe teorii, desigur. Crede că Regina are legătură cu poveştile. Creierul are nevoie de o poveste care să dea tuturor acestor decizii un scop, un sens al continuităţii, ca să le poată ţină minte şi să le folosească la luarea deciziilor viitoare. Creierul nu poate urmări trilioanele de *alte* decizii posibile pe care le ia în fiecare clipă; el are nevoie de o decizie, de un cine şi un de ce. Creierul aşează amintirile, iar conştiinţa le marchează cu o identitate: *eu* am făcut asta, *eu* am făcut aia. Amintirile acestea devin înregistrări oficiale, adică precedentul pe care Parlamentul îl foloseşte ca să ia deciziile viitoare.

— Regina, vezi tu, este o personalitate, spuse dr. S. Ea reprezintă regatul, dar nu este regatul însuşi, nici măcar nu îl controlează ea.

— Eu nu mă simt ca o personalitate, am zis.

Dr. S râse.

— Nici eu. Nimeni nu se simte.

* * *

Terapia dr. Mehldau implică uneori şedinţe împreună cu Alice şi Mitch, când citeşte cu voce tare din vechile jurnale ale Theresei sau înregistrări video. În filmul video de azi este prezentată pre-adolescenta Therese înfăşurată în cearşafuri, înconjurată de copii în halate de baie, uitându-se fix la o păpuşă într-o iesle.

Dr. Mehldau mă întreabă la ce se gândea Therese atunci. O amuza să joace rolul Mariei? îi plăcea să fie pe scenă?

— De unde să ştiu eu?

— Imaginează-ţi, atunci. Ce *crezi* tu că gândea Therese?

Îmi spune de multe ori să fac asta. Imaginează-ţi ce gândeşte ea. Pune-te în locul ei. În cartea sa, numeşte acest lucru „recuperare”. Ea inventează mulţi termeni, apoi îi defineşte după cum doreşte, fără să se bazeze pe cercetări. În comparaţie cu textele despre neurologie pe care mi le-a împrumutat dr. S, cărţulia dr. Mehldau este o comedie cu note de subsol.

— Ştii ceva, Therese era o bună creştină, aşa că probabil i-a plăcut.

— Eşti sigură?

Magii vin pe scenă, de fapt trei băieţi mai mici. Ei scapă repede de darurile şi de replicile lor, iar privirea de pe faţa Theresei e circumspectă. Urmează replica ei.

Theresei îi era groază să nu o dea în bară. Toţi se uitau la ea. Aproape că pot să văd enoriaşii în întuneric, în spatele luminilor. Alice şi Mitch sunt undeva acolo şi aşteaptă fiecare replică. Simt o strânsoare în piept şi îmi dau seama că îmi ţin respiraţia.

Ochii dr. Mehldau aţintiţi asupra mea vor să pară nepăsători.

— Ştii ceva?

Nu am nici cea mai mică idee despre ce voi vorbi în continuare. Încerc să trag puţin de timp. Mi-am schimbat poziţia pe scaunul mare şi bej şi îmi pun un picior sub mine.

— Ceea ce-mi place la budism este că budiştii înţeleg că au fost traşi pe sfoară de un întreg şir de euri anterioare. Eu nu am nimic de-a face cu deciziile luate de Therese, cu karma bună sau rea pe care a căpătat-o.

Asta e fraza la care m-am gândit în dormitorul Theresei.

— Vezi tu, Therese era creştină, deci probabil credea că luând o supradoză va renaşte, iar toate păcatele ei vor fi iertate. E drogul perfect pentru ea: sinucidere fără cadavru.

— Se gândea la sinucidere în noaptea aia?

— *Nu ştiu.* Aş putea să cercetez două săptămâni amintirile Theresei, dar sincer, nu mă interesează. Orice ar fi gândit, ea nu a renăscut. Eu sunt aici, şi sunt încă împovărată de bagajele ei. Sunt măgarul Theresei. Sunt un măgar cu karma.

Dr. Mehldau dă din cap.

— Dr. Subramaniam e budist, nu-i aşa?

— Da, dar ce...?

Mi se aprinde becul. Îmi dau ochii peste cap. Dr. S şi cu mine am vorbit despre transfer afectiv, şi ştiu că pasiunea mea pentru el a fost reciprocă. Şi e adevărat că am petrecut mult timp – totuşi – gândindu-mă să fac sex cu el. Dar asta nu înseamnă că nu am dreptate.

— Acest lucru nu are nicio legătură, spun eu. M-am gândit singură la asta.

Nu mă contrazice.

— Un budist nu ar spune că tu şi Therese împărţiţi acelaşi suflet? Eul e o iluzie. Aşa că nu e nimeni răspunzător, nimeni măgar. Nu eşti decât *tu*.

— Las-o baltă.

— Hai să vedem, Terry. Nu simţi că ai o responsabilitate pentru vechiul tău eu? Pentru părinţii vechiului tău sine, pentru vechii tăi prieteni? Poate că *ai* karma.

— Şi tu cui dai socoteală, Dr. Mehldau? Cine e pacientul tău? Therese sau eu?

Nu spune nimic câteva clipe, apoi:

— Îţi dau socoteală ţie.

* * *

Tu.

Tu înghiţi, surprinsă că pastilele au gust de scorţişoară. La început, efectul drogului este intermitent. Realizezi că te afli pe bancheta din spate a unei maşini, cu celularul în mână, iar prietenii râd în jurul tău. Tu vorbeşti cu mama ta. Dacă te concentrezi, îţi aminteşti când răspunzi la telefon şi că îi spui în casa cărui prieten vei sta la noapte. Înainte să spui la revedere, ieşi din maşină. Maşina e parcată, telefonul tău e departe – iar tu îţi aminteşti cum spui

noapte bună mamei tale şi mai conduci jumătate de oră înainte de a găsi acest garaj. Joelly îşi mişcă buclele roşii şi te trage spre casa scării: *Haide, Miss T!*

Apoi îţi ridici privirea şi constaţi că te afli pe trotuarul din faţa unui club pentru toate vârstele, că ţii o bancnotă de zece dolari, gata să i-o dai namilei de la intrare. Muzica te asurzeşte de fiecare dată când se deschide uşa. Te întorci spre Joelly şi...

Te afli în altă maşină. Pe autostradă. Şoferul e un băiat pe care l-ai întâlnit în urmă cu câteva ore, îl cheamă Rush, dar nu ai întrebat dacă e numele sau prenumele lui. În club v-aţi rezemat unul de celălalt şi aţi vorbit despre părinţi şi mâncare şi despre diferenţa dintre gustul unei ţigări proaspete şi mirosul stătut al fumului. Apoi îţi dai seama că ai în gură o ţigară pe care ai luat-o singură din pachetul lui Rush, iar ţie nu-ţi plac ţigările. Acum îţi plac? Nu ştii. Să o scoţi din gură sau să continui să o fumezi? Îţi scormoneşti amintirile, dar nu descoperi niciun motiv pentru care te-ai hotărât să aprinzi ţigara sau de ce ai intrat în maşină cu acest băiat. Începi să-ţi spui o poveste: el trebuie să fie o persoană de încredere, altfel nu te-ai fi urcat în maşină. Ai luat o singură ţigară ca să nu răneşti sentimentele băiatului.

Nu te simţi în apele tale în această noapte. Şi îţi place. Tragi alt fum de ţigară. Te gândeşti la ultimele ore şi te minunezi de toate lucrurile pe care le-ai făcut, fără apăsarea aceea a auto-reflectării: griji, anticipare, regret imediat. Fără vocea interioară care te critică neîncetat.

Acum băiatul nu poartă decât boxeri şi se întinde spre un raft să ia o cutie de cereale şi are un spate frumos. E o lumină ceţoasă dincolo de mica fereastră de bucătărie. El îţi toarnă nişte cereale Froot Loops într-un castron, râde încet, deoarece mama lui doarme în camera alăturată. Se uită la faţa ta şi se încruntă. Te întreabă ce s-a întâmplat. Tu priveşti în jos şi vezi că eşti complet îmbrăcată. Te gândeşti bine şi îţi dai seama că te afli în apartamentul acestui băiat de câteva ore. V-aţi giugiulit în dormitorul lui, el şi-a scos hainele, tu l-ai sărutat pe piept şi ţi-ai plimbat mâinile pe

picioarele lui. L-ai lăsat să-şi pună mâna sub bluza ta şi să-ţi cuprindă sânii, dar nu aţi mers mai departe. De ce nu aţi făcut sex? El nu te interesează? Nu, erai umedă. Erai excitată. Te-ai simţit vinovată? Ţi-era ruşine?

La ce te gândeai?

Când ajungi acasă va fi iadul pe pământ. Părinţii tăi vor fi furioşi, şi, mai rău, se vor ruga pentru tine. Toată biserica se va ruga pentru tine. Toată lumea va *şti*. Şi nimeni nu se va mai uita la tine în acelaşi fel.

Acum ai în gură un gust de scorţişoară şi stai din nou în maşina băiatului, în faţa unui magazin. E după-amiază. Îţi sună celularul. Îl închizi şi îl pui înapoi în poşetă. Înghiţi, iar gâtul ţi-e uscat. Băiatul acela – Rush – îţi cumpără o altă sticlă cu apă. Ce ai înghiţit? Ah, da. Te gândeşti şi îţi aminteşti cum ai pus toate acele mici pastile în gură. De ce ai luat atât de multe? De ce ai mai luat încă una? Ah, da.

* * *

Se aud voci din bucătărie. Nu e încă ora 6 dimineaţă, iar eu vreau să merg la baie şi să mă culc la loc, dar atunci realizez că se vorbeşte despre mine.

— Nici măcar nu mai *merge* la fel. Felul în care se poartă, felul în care vorbeşte…

— Din cauza cărţilor pe care i le-a dat dr. Subramaniam. Stă trează până după ora unu în fiecare noapte. Therese niciodată nu citea aşa, nu ceva *ştiinţific*.

— Nu, nu-i vorba doar de cuvinte, ci cum *vorbeşte* ea. Vocea aceea joasă… O, dragă, nu ştiam că va fi aşa. De parcă ar avea dreptate, de parcă nu ar fi deloc vina ei.

El nu spune nimic. Alice plânge din ce în ce mai tare. Se aude zăngănitul farfuriilor din chiuvetă. Fac un pas înapoi şi Mitch începe din nou să vorbească.

— Poate ar trebui să încercăm în tabără, spune el.

— Nu, nu, nu! Nu încă. Dr. Mehldau spune că face progrese. Noi trebuie să…

— Bineînţeles că asta va spune.

— Ai zis că vei încerca, ai zis că îi vei acorda o şansă.

Furia o întrerupe din plâns, iar Mitch murmură ceva ca o scuză. Mă strecor spre dormitorul meu, dar tot trebuie să merg la baie, aşa că încep să fac mai mult zgomot. Alice vine în dreptul scărilor.

— Te simţi bine, scumpa mea?

Mă prefac adormită şi mă duc la baie. Închid uşa şi mă aşez în întuneric pe scaunul de toaletă.

Care tabăra naibii?

* * *

— Să încercăm din nou, a spus dr. Mehldau. Ceva plăcut şi plin de viaţă.

Mie mi-e greu să mă concentrez. Broşura este ca o bombă în buzunarul meu. Nu a fost greu să o găsesc, odată ce m-am hotărât să o caut. Vreau să o întreb pe dr. Mehldau despre tabără, dar ştiu că odată ce deschid subiectul, voi produce o demascare între ea şi cei doi Klass, la mijloc fiind eu.

— Ţine ochii închişi, spune ea. Gândeşte-te la Therese când a împlinit zece ani. În jurnalul ei, scria că a fost cea mai frumoasă zi de naştere pe care a avut-o vreodată. Îţi aminteşti de Sea World?

— Vag.

Vedeam delfinii sărind – câte doi, apoi trei deodată. Fusese o vreme caldă şi însorită. Devenea din ce în ce mai uşor pentru mine, la fiecare şedinţă, să pătrund în amintirile Theresei. Viaţa ei era pe DVD, iar telecomanda era la mine.

— Îţi aduci aminte că te-ai udat la spectacolul lui Namu şi Shamu?

Am râs.

— Aşa cred.

Puteam să văd băncile de metal, peretele de sticlă chiar în faţa mea, acele forme imense din apa verde-albăstruie.

— Au pus balenele să-şi fluture înotătoarele de la coadă. Ne-am udat leoarcă.

— Poţi să vizualizezi cine era cu tine? Unde sunt părinţii tăi?

Era o fată de vârsta mea, nu-mi aduc aminte cum o cheamă. Valurile de apă veneau spre noi, iar noi ţipam şi râdeam. După aceea părinţii mei ne ştergeau cu prosoape. Probabil că ei stăteau mai sus, departe de zona cu stropi. Alice arăta mult mai tânără: mai fericită şi puţin mai mare. Avea şoldurile mai late. Asta se întâmpla înainte să înceapă ea cura de slăbire şi exerciţiile fizice, când era mare ca o mamă. Am deschis ochii.

— O, doamne!

— Te simţi bine?

— Da, doar că... e aşa cum ai spus. Plin de viaţă.

Încă mai simt acea imagine din tinereţe a lui Alice. Pentru prima dată, îmi dau seama de cât de *tristă* este acum.

— Aş vrea să facem o şedinţă împreună cu ei data viitoare, spun eu.

— Adevărat? Bine. Voi vorbi cu Alice şi Mitch. Vrei să vorbeşti despre ceva anume?

— Da. Trebuie să vorbim despre Therese.

* * *

Dr. S zice că toată lumea vrea să ştie dacă harta neurală originală, vechea Regină, se poate reîntoarce. Odată ce harta este pierdută, poţi să o mai găseşti? Şi dacă da, ce se întâmplă cu noua hartă neurală, noua Regină?

— Un bun budist ţi-ar spune acum că această întrebare este lipsită de importanţă. La urma urmei, ciclul existenţei nu e doar între vieţi. Fiecare moment e *Samsara*. Sinele moare încontinuu şi se recreează singur.

— Tu eşti un bun budist? l-am întrebat.

A zâmbit.

— Doar duminicile dimineaţa.

— Mergi la biserică?

— Merg la golf.

* * *

Se aude o bătaie în uşă şi deschid ochii. Alice păşeşte în camera mea, ducând un teanc de lenjerie împăturită.

— O!

Eu am reamenajat camera, împingând patul în colţ ca să îmi fac câţiva metri pătraţi de spaţiu. Faţa ei suferă mai multe schimbări.

— Presupun că nu te rogi.

— Nu.

Oftează, dar e un oftat în bătaie de joc.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Mă înconjoară şi aşează lenjeria pe pat. Ridică o carte, „Pătrunzând în flux”.

— Dr. Subramaniam ţi-a dat asta?

Se uită la un pasaj pe care l-am subliniat. „Dar bunătatea iubirii faţă de noi înşine nu înseamnă să scapi de toate. Ideea e să nu încercăm să ne schimbăm. Practica meditării nu are legătură cu încercarea de a renunţa la noi şi a deveni mai buni. Este vorba despre a ocroti ceea ce suntem deja.”

— Bine.

Aşează cartea jos, atentă să o lase deschisă la aceeaşi pagină.

— Asta aduce a dr. Mehldau.

Râd.

— Da, aşa e. Ţi-a spus că vreau ca tu şi cu Mitch să participaţi la următoarea şedinţă?

— Vom fi acolo.

Îşi face de lucru prin cameră, strângând tricouri şi chiloţi. Mă ridic şi îi fac loc. Reuşeşte să stea dreaptă când se mişcă – ridicând cărţi care au căzut, aşezându-l pe Boo W. Bear la locul lui pe pat, măturând o pungă goală de chips-uri – aşa că, atunci când îmi adună rufele murdare, face curăţenie în toată camera.

— Alice, la ultima şedinţă mi-am adus aminte când am fost la Sea World, dar era şi o fată lângă mine. Lângă Therese.

— Sea World? Ah, era fata familiei Hammel, Marcy. În acel an, te-ai dus cu ei în vacanţă la Ohio.

— Cu cine?

— Cu familia Hammel. Ai fost plecată toată săptămâna. Tot ce ai vrut de ziua ta a fost să ai bani de cheltuială pentru acea excursie.

— Voi nu aţi fost?

Ea ridică de jos blugii pe care i-am lăsat la marginea patului.

— Întotdeauna ne-am gândit să mergem la Sea World, dar tatăl tău şi cu mine n-am fost niciodată acolo.

* * *

— Aceasta e ultima noastră şedinţă, zic eu.

Alice, Mitch, Dr. Mehldau; mi se acordă întreaga lor atenţie.

Dr. Mehldau, desigur, e prima care îşi revine.

— Se pare că vrei să ne spui ceva.

— O, da.

Alice pare o stană de piatră, Mitch îşi masează ceafa, privind covorul.

— Nu am de gând să mai continui cu asta.

Fac un gest vag şi spun mai departe:

— Cu toate acestea: exerciţiile de memorie, să-mi tot imaginez ce simţea Therese. În sfârşit, mi-am dat seama. Pentru voi nu contează dacă sunt Therese sau nu. Voi doar vreţi ca eu să cred că sunt ea. Nu mai sunt de acord cu aceste manipulări.

Mitch dă din cap.

— Scumpo, ai luat *droguri*.

Se uită la mine, apoi îşi priveşte din nou picioarele.

— Dacă ai luat LSD şi L-ai văzut pe Dumnezeu, nu înseamnă că L-ai văzut cu adevărat. Nimeni nu încearcă să te manipuleze, noi încercăm să *desfacem* această manipulare.

— Prostii, Mitch. Toţi vă purtaţi de parcă aş fi schizofrenică, sau că nu ştiu ce e real şi ce nu. Ei bine, problema e cu cât vorbesc mai mult cu dr. Mehldau aici de faţă, cu atât sunt mai în ceaţă.

Alice suspină adânc.

Dr. Mehldau întinde o mână spre ea ca să o liniştească, dar are ochii aţintiţi asupra mea.

— Terry, tatăl tău încearcă să spună că chiar dacă te simţi o nouă persoană, există acea *tu* care a fost şi înainte de droguri. Aceea este acum.

— Da? Ştii toţi acei *foşti eu* din cartea ta care spun că s-au recuperat? Poate că ei doar *simt* ca vechiul lor eu.

— E *posibil*, spune ea. Dar cred că nu se amăgesc ei singuri. Au ajuns să accepte părţile din ei pe care le-au rătăcit, membrii familiei pe care i-au lăsat în urmă. Ei sunt oameni ca tine.

Se uită la mine cu acea privire plină de preocupare pe care doctorii o obţin odată cu diploma.

— Chiar vrei să te simţi ca un orfan toată viaţa? continuă ea.

— Cum?

De nicăieri, lacrimi încep să-mi inunde ochii. Tuşesc pentru a-mi curăţa gâtlejul, iar lacrimile continuă să vină, până când le şterg cu mâna. Mă simt ca lovită.

— Hei, uite, Alice! La fel ca tine, spun eu.

— Este normal, spune dr. Mehldau. Când te-ai trezit în spital, te-ai simţit complet singură. Te-ai simţit ca o persoană nouă, fără familie, fără prieteni. Şi încă mai eşti pe acest drum. Din multe puncte de vedere, tu nu ai nici măcar doi ani.

— La naiba, te pricepi, zic eu. Nici nu mi-am imaginat că o să spui asta.

— Te rog, nu pleca. Hai să…

— Fii fără grijă, nu plec încă.

Sunt la uşă şi îmi trag rucsacul din cuiul de pe uşă. Caut în buzunar şi scot broşura.

— Ştii ceva despre asta?

Alice vorbeşte pentru prima dată:

— O, scumpa mea, nu…

Dr. Mehldau se încruntă şi îmi ia broşura din mână. Pe copertă e o poză drăguţă cu un băiat adolescent zâmbitor care îşi îmbrăţişează părinţii. Se uită apoi la Alice şi Mitch.

— Te referi la asta?

— Este marea lor dilemă, dr. Mehldau. Dacă tu nu poţi să o scoţi la capăt, sau eu să scap din această situaţie, atunci bum. Ştii ce se întâmplă aici?

Deschide paginile, se uită la pozele cu căsuţe, la cursa cu obstacole, la cabana aceea mare unde copii ca mine sunt prinşi în „şedinţe intense de grup cu consilieri pregătiţi” unde pot „să-şi recupereze adevăratele lor identităţi”. Ea dă din cap şi spune:

— Abordarea lor e diferită de a mea…

— Nu ştiu, dr. Mehldau. Abordarea lor seamănă foarte mult cu o recuperare. A trebuit să mă dau bătută, m-ai păcălit pentru o clipă. Exerciţiile acelea de vizualizare? Devenisem atât de bună, încât puteam chiar să vizualizez lucruri care nu au avut loc niciodată. Pun pariu că mă puteai vizualiza în mintea Theresei.

Mă întorc spre Alice şi Mitch.

— Trebuie să luaţi o hotărâre. Programul dr. Mehldau este un eşec total. Deci, mă trimiteţi în tabăra de spălare a creierului sau nu?

Mitch îşi ţine braţul în jurul soţiei lui. Alice, în mod surprinzător, are ochii uscaţi. Ochii săi sunt larg deschişi şi mă fixează cu o privire de străin.

* * *

Plouă tot drumul la întoarcerea de la Baltimore, plouă şi când oprim în faţa casei. Alice şi cu mine alergăm, în lumina farurilor, spre verandă. Mitch aşteaptă până când Alice descuie uşa şi noi intrăm înăuntru, apoi porneşte iar maşina.

— Face des acest lucru?

— Îi place să conducă atunci când e supărat.

— A!

Alice trece prin camere, aprinzând luminile. O urmez în bucătărie.

— Fii fără grijă, îşi va reveni.

Deschide frigiderul şi se apleacă.

— Doar că nu ştie cum să procedeze cu tine.

— Vrea să mă trimită în tabără, atunci.

— Oh, nu-i asta. Nu a avut niciodată o fată care să-i răspundă până acum.

Duce o caserolă de tort la masă.

— Am făcut tort de morcovi. Poţi să aduci farfuriile?

E o femeie atât de mică. Dacă stăm faţă în faţă, îmi ajunge doar până la bărbie. Părul din vârful capului este subţire, devenit mai subţire din cauza ploii, iar pielea capului este roz.

— Eu nu sunt Therese. Niciodată nu voi fi Therese.

— Ah ştiu asta spune, aproape suspinând.

Şi chiar ştie; se poate citi pe faţa ei.

— Dar semeni atât de mult cu ea.

Râd.

— Pot să-mi vopsesc părul. Poate chiar să-mi fac o operaţie la nas.

— Nu ar avea niciun efect, tot te-aş recunoaşte.

Desface capacul şi îl pune deoparte. Tortul este circular şi are o glazură groasă de câţiva centimetri. Pe margine sunt aşezate ornamente sub formă de morcovi în miniatură.

— Ai făcut tortul înainte de a pleca? De ce?

Alice ridică din umeri şi taie desertul. Întoarce cuţitul orizontal şi foloseşte lama ca să pună o imensă felie triunghiulară pe farfuria mea.

— Am crezut că o să avem nevoie de ceva bun, într-un fel sau altul.

Aşează farfuria în faţa mea şi îmi atinge uşor braţul.

— Ştiu că vrei să te muţi de aici. Ştiu că poate nu te vei mai întoarce niciodată.

— Nu, dar…

— Noi nu te vom opri. Dar oriunde vei merge, tu vei rămâne fiica mea, fie că-ţi place sau nu. Nu hotărăşti tu cine te iubeşte.

— Alice…

— Şşş. Mănâncă-ţi tortul!

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc

„Second Person, Present Tense" by Daryl Gregory

Elefanţii de pe Neptun

Mike Resnick

Născut în 1942 în Chicago, este unul din cei mai prolifici şi populari scriitori americani. Soţia sa Carol şi fiica Laura sunt şi ele autoare de science fiction. A scris într-o varietate de domenii, dar este cunoscut ca scriitor de sf. E şi un editor cunoscut, din 1988 a editat peste 40 de antologii de science fiction. A obţinut cinci premii Hugo şi, din 2007, este scriitorul care a obţinut cele mai multe premii Locus pentru short fiction şi al patrulea la premii Locus obţinute pentru science fiction. Unele din povestirile sale au fost premiate cu mai multe premii în acelaşi an, cum este nuvela sa „Seven Views of Olduvai Gorge" care a obţinut în 1995 şi 1994 premiile Hugo, respectiv Nebula. Ultimele sale romane sunt: World Behind the Door: „An Encounter with Salvador Dali" (2007) şi „The Other Teddy Roosevelts" (2008).

Povestirea care urmează poate fi privită şi ca o povestire amuzantă. Dar e vorba de un râs în întuneric, pentru că avem de-a face cu oameni şi cu faptele lor.

————————————

Elefanţii de pe Neptun duceau o viaţă idilică. Niciunul nu a suferit vreodată de foame sau de vreo boală. Nu existau animale de pradă. Nu au luptat niciodată într-un război. Nu aveau prejudecăţi. Rata natalităţii era egală cu rata mortalităţii. Nu aveau paraziţi pe piele sau în intestine. Turma se deplasa cu o viteză care se adapta la membrii cei mai tineri şi la cei mai slabi. Niciun elefant bolnav sau infirm nu a fost lăsat vreodată în urmă.

Erau o rasă remarcabilă, elefanţii de pe Neptun. Îşi trăiau viaţa în pace şi linişte, nu se certau niciodată între ei, cei bătrâni erau întotdeauna drăguţi cu cei tineri. Când se năştea un nou membru, întreaga turmă se aduna pentru a sărbători. Când murea unul, întreaga turmă îl jelea. Nu existau animozităţi, gelozii meschine sau neînţelegeri nerezolvate.

Un singur lucru o împiedica să fie Utopia. Faptul că un elefant nu uită niciodată.

Niciodată. Oricât de mult ar încerca.

Când oamenii au aterizat în sfârşit pe Neptun în anul 2473 a.d., elefanţii erau foarte temători. Totuşi, s-au apropiat de nava spaţială prietenoşi şi binevoitori.

Oamenii erau şi ei un pic temători. Toate cercetările asupra planetei Neptun arătau că era un uriaş din gaze şi totuşi ei aterizaseră pe teren solid. Şi dacă cercetările lor erau greşite, cine ştie ce altceva mai era greşit?

Un bărbat înalt păşi pe suprafaţa îngheţată. Apoi altul. Apoi al treilea. Când în sfârşit ieşiră toţi, erau aproape la fel de mulţi oameni cât elefanţi.

— Măi, să fiu al naibii! spuse comandantul oamenilor. Voi sunteţi elefanţi!

— Şi voi sunteţi oameni, spuseră elefanţii iritaţi.

— Exact, răspunseră oamenii. Pretindem această planetă în numele Federaţiei Unite a Pământului.

— Sunteţi uniţi acum? întrebară elefanţii, simţindu-se uşuraţi.

— Ei bine, cei care au supravieţuit sunt.

— Purtaţi nişte arme periculoase, spuseră elefanţii, simţindu-se incomod.

— Fac parte din uniformă, au zis oamenii. Nu vă faceţi griji. De ce să vrem să vă facem rău? A existat dintotdeauna o legătură puternică între oameni şi elefanţi.

Nu era chiar ceea ce îşi aminteau elefanţii.

* * *

326 î.c.

Alexandru cel Mare l-a întâlnit pe Porus, regele statului Punjab din India, în lupta de la râul Jhelum. Porus avea primii elefanţi soldaţi pe care i-a văzut vreodată Alexandru. El a studiat situaţia, apoi şi-a trimis oamenii în timpul nopţii să tragă mii de săgeţi în torsurile şi partea de dedesubt a burţilor elefanţilor care erau foarte sensibile. Elefanţii au înnebunit de durere şi au început să-i ucidă pe cei mai apropiaţi oameni pe care i-au găsit, care s-au nimerit a fi îngrijitorii şi dresorii lor. După această mare victorie, Alexandru a măcelărit elefanţii supravieţuitori, ca să nu-i mai întâlnească vreodată în luptă.

217 î.c.

Prima ciocnire între două specii de elefanţi. Ptolemeu al IV-lea şi-a condus elefanţii săi africani împotriva elefanţilor indieni ai lui Antiochus cel Mare. Elefanţii de pe Neptun nu erau siguri cine a câştigat războiul, dar ştiau cine a pierdut. Niciun elefant, din niciuna din tabere, nu a supravieţuit.

Mai târziu, în acelaşi an 217 î.c.

În timp ce Ptolemeu se lupta în Siria, Hannibal a condus treizeci şi şapte de elefanţi peste Alpi pentru a se lupta cu romanii. Paisprezece dintre ei au murit îngheţaţi, iar restul au supravieţuit destul de mult pentru a încasa loviturile de suliţă ale inamicului, în timp ce Hannibal câştiga Bătălia de la Cannae.

* * *

— Avem lucruri importante de discutat, spuseră oamenii. De exemplu, atmosfera de pe Neptun este singura care nu are oxigen. Voi cum respiraţi?

— Cu nasul, spuseră elefanţii.

— A fost o întrebare serioasă, spuseră oamenii, pipăindu-şi armele ameninţător.

— Noi suntem incapabili de a fi altfel *decât* serioşi, explicară elefanţii. Umorul cere ca cineva să fie ţinta glumei, iar noi considerăm acest lucru prea crud pentru a-l lua în considerare.

— În ordine, spuseră oamenii, care erau vag nemulţumiţi de răspuns, poate pentru că nu îl înţeleseră. Să încercăm altă întrebare. Care este mecanismul prin care comunicăm? Voi nu purtaţi transmiţătoare radio şi, din cauza căştilor, noi nu auzim alte sunete decât cele de la radiourile noastre.

— Comunicăm printr-o legătură mentală, explicară elefanţii.

— Nu e un răspuns prea ştiinţific, spuseră oamenii dezaprobator. Sunteţi siguri că nu vă referiţi la o legătură telepatică?

— Nu, deşi se ajunge la acelaşi lucru în final, răspunseră elefanţii. Ştim că vouă vi se pare că noi vorbim în engleză, cu excepţia omului din stânga care crede că vorbim în ebraică.

— Şi voi cum ne auziţi pe noi? întrebară oamenii.

— Vă auzim ca şi cum aţi face sunete fine huruite în stomacurile şi intestinele voastre.

— E fascinant, spuseră oamenii, care gândeau în particular că era mai mult dezgustător decât fascinant.

— Ştiţi ce e *cu adevărat* fascinant? răspunseră elefanţii. Faptul că aveţi un evreu cu voi. Văzură că oamenii nu au înţeles, aşa că adăugară:

— Întotdeauna am simţit că suntem la întrecere cu evreii pentru a vedea care dintre noi vor fi exterminaţi primii. Obişnuiam să ne numim evreii regatului animal.

Se întoarseră pentru a-l privi pe cosmonautul evreu.

— S-au gândit şi evreii la ei faţă de regatul oamenilor, aşa cum au gândit elefanţii?

— Nu până ce tocmai aţi menţionat acest lucru, spuse cosmonautul evreu, care, dintr-odată, era de acord cu ei.

* * *

42 î.c.

Romanii au adunat prizonierii evrei în arena din Alexandria, apoi au eliberat elefanţii înnebuniţi de frică asupra lor. Spectatorii au început să sară în sus şi-n jos şi să ceară vărsare de sânge, iar elefanţii, fiind fiinţe

contradictorii, au atacat spectatorii în locul evreilor, dovedind o dată pentru totdeauna că nu poţi avea încredere într-un pachiderm.

(Când praful s-a aşezat, evreii au simţit că evenimentele acelei zile erau o confirmare a afirmaţiei lor că erau poporul preferat al lui Dumnezeu. Totuşi, nu erau şi poporul preferat al romanilor. După ce soldaţii au omorât elefanţii, au măcelărit şi toţi evreii.)

* * *

— Nu e vina lui că este evreu, cum nu este nici vina voastră că sunteţi elefanţi, spuseră restul oamenilor. Noi nu vă facem vină din asta.

— Găsim acest lucru greu de crezut, spuseră elefanţii.

— Adevărat? spuseră oamenii. Atunci consideraţi asta: indienii – adică indienii buni, cei din India, nu indienii răi din America – venerau pe Ganesh, un zeu cu cap de elefant.

— Nu ştiam asta, admiseră elefanţii, care erau mai impresionaţi decât lăsau să se vadă. Indienii încă îl mai venerează pe Ganesh?

— Ei bine, cred că ar face-o, dacă nu i-am fi omorât pe toţi în timp ce apăram Raj-ul, spuseră oamenii. Elefanţii nu mai făceau parte din armată atunci, adăugară ei. Ăsta e un lucru pentru care merită să fii recunoscător.

* * *

Ultima lor bătălie a fost când Tamerlan cel Mare a pornit la război împotriva sultanului Mahmoud. Tamerlan a câştigat legând crengi de copac de coarnele bivolilor, dându-le foc şi apoi împingând turma bivolilor în elefanţii lui Mahmoud, mişcare ce a pus capăt carierei de maşini de război a elefanţilor, bivolii fiind mai puţin costisitori şi mai uşor de hrănit.

Toţi elefanţii domesticiţi rămaşi au fost apoi antrenaţi să fie elefanţi de luptă. Semăna exact cu luptele de cocoşi, dar la o scară mai mare. Mult mai mare. A devenit un sport

foarte popular timp de treizeci sau patruzeci de ani, până când au rămas fără participanţi.

* * *

— Nu numai că v-am venerat, continuară oamenii, ci chiar am şi numit o ţară după voi – Coasta de Fildeş. *Asta* ar trebui să dovedească bunele noastre intenţii.

— Nu aţi numit-o după *noi*, spuseră elefanţii. Aţi numit-o după părţile din corpurile noastre pentru care aţi continuat să ne omorâţi.

— Sunteţi prea critici, spuseră oamenii. Puteam s-o numim după vreun politician local al cărui nume nu conţinea nicio vocală.

— Că veni vorba de Coasta de Fildeş, spuseră elefanţii, ştiaţi că primii extratereştri care au vizitat Pământul au aterizat acolo în 1883?

— Cum arătau?

— Aveau exo-schelete de fildeş, răspunseră elefanţii. Au privit o singură dată spre carnagiu şi au plecat.

— Sunteţi siguri că nu inventaţi toate astea acum? întrebară oamenii.

— De ce v-am minţi tocmai acum?

— Poate aşa este firea voastră, sugerară oamenii.

— Oh, nu, spuseră elefanţii. Firea noastră ne îndeamnă să spunem întotdeauna adevărul. Tragedia noastră este să ne amintim acest lucru întotdeauna.

Oamenii deciseră că era timpul să se despartă pentru cină, să răspundă la chemarea naturii şi să ia legătura cu Turnul de control, pentru a raporta ce au găsit. S-au întors toţi pe navă, cu excepţia unui om, care a mai zăbovit în urmă.

Şi elefanţii plecară toţi, cu excepţia unui exemplar singuratic.

— Am intuit că ai o întrebare.

— Da, răspunse omul. Aveţi un simţ al mirosului foarte dezvoltat, cum poate cineva să se furişeze până la voi în timpul vânătorii?

— Cei mai mari vânători de elefanţi făceau parte din tribul Wanderobo din Kenya şi Uganda. Îşi ungeau corpurile cu balega noastră, pentru a-şi ascunde propriul miros, apoi se puteau apropia de noi liniştiţi.

— Ah, spuse omul, dând din cap. Aşa se explică totul.

— Poate, admise elefantul. Apoi adăugă cu toată demnitatea pe care o putu strânge. Dar dacă situaţia ar fi invers, aş prefera să mor decât să mă acopăr cu murdăria *voastră*.

Se întoarse şi plecă să se alăture camarazilor lui.

* * *

Planeta Neptun este unică printre toate lumile din galaxie. Recunoaşte singură truismul că schimbarea este inevitabilă şi acţionează în consecinţă, în moduri care par desprinse din magie.

Din motive pe care elefanţii nu le puteau înţelege sau pătrunde, Neptun încuraja metamorfoza. Nu doar adaptarea la mediu, deşi nimeni nu putea nega că ei se adaptaseră la atmosfera, climatul, şi la suprafaţa schimbătoare a planetei, şi la lipsa salcâmilor – ci chiar *metamorfoză*. Elefanţii înţeleseră în sinea lor că Neptun a împărţit cu ei cumva abilitatea de a evolua după plac, deşi ei fuseseră întotdeauna atenţi să nu abuzeze de această facilitate.

Şi pentru că erau elefanţi, şi prin urmare incapabili de a ţine duşmănie, s-au gândit că era păcat că oamenii nu puteau evolua până în punctul în care să poată lăsa deoparte costumele lor spaţiale voluminoase şi căştile ciudate, şi să se plimbe în voie, nestânjeniţi de-a lungul acestei planete perfecte.

Elefanţii aşteptau când oamenii ieşiră din nava lor şi păşiră pe suprafaţa Neptunului să-i întâlnească.

— E curios, spuse comandantul.

— Ce e? întrebară elefanţii.

Comandantul se uită fix la ei, ameninţător.

— Păreţi mai mici.

— Tocmai vroiam să vă spunem că păreţi mai mari, replicară elefanţii.

— E la fel de stupid ca şi conversaţia pe care tocmai am avut-o cu Turnul de control, spuse comandantul. Ei spun că nu există elefanţi pe Neptun.

— Şi ce cred că suntem noi? întrebară elefanţii.

— Halucinaţii sau monştri din spaţiu, răspunse comandantul. Dacă sunteţi halucinaţii, ar trebui să vă ignorăm.

Părea că aşteaptă ca elefanţii să întrebe ce ar trebui să facă oamenii în cazul în care erau monştri din spaţiu, dar elefanţii pot fi la fel de încăpăţânaţi ca şi oamenii atunci când vor, şi asta era o întrebare pe care nu aveau intenţia să o pună.

Oamenii se uitară la elefanţi în linişte timp de aproape cinci minute. Elefanţii se uitară şi ei.

Într-un târziu, comandantul vorbi din nou.

— Puteţi să mă scuzaţi o clipă? Dintr-odată am poftă să mănânc ceva verde.

Se întoarse şi merse înapoi la navă, fără să mai spună un cuvânt.

Restul oamenilor se mişcară de pe un picior pe altul pentru alte câteva secunde.

— S-a întâmplat ceva? întrebară elefanţii.

— Creştem noi sau vă micşoraţi voi? replicară oamenii.

— Da, răspunseră elefanţii.

— Mă simt mai bine acum, spuse comandantul, alăturându-se colegilor lui.

— Arăţi mai bine, fură de acord elefanţii. Mai chipeş, cumva.

— Chiar crezi asta? întrebă comandantul, evident flatat.

— Eşti cel mai frumos specimen din rasa ta pe care l-am văzut vreodată, spuseră elefanţii pe drept. Ne plac în mod special urechile tale.

— Da? întrebă el, fluturându-le uşor. Nimeni nu le-a mai observat.

— Evident e vorba de o omisiune din partea lor, spuseră elefanţii.

— Vorbind de urechi, spuse comandantul, sunteţi elefanţi africani sau indieni? Dimineaţă credeam că sunteţi africani – ei au urechile mai mari, nu? — dar acum nu mai sunt sigur.

— Suntem elefanţi neptunieni, răspunseră ei.

— Oh.

Au mai schimbat glume timp de încă o oră, apoi oamenii se uitară la cer.

— Unde a dispărut soarele? întrebară ei.

— E noapte, explicară elefanţii. Ziua noastră are numai paisprezece ore. Avem şapte ore de lumină şi şapte ore de noapte.

— Oricum, soarele nu era chiar aşa de luminos, spuse un om cu o ridicare din umeri care îi făcu urechile să fluture tare.

— Noi nu vedem prea bine, aşa că abia observăm, spuseră elefanţii. Ne bazăm pe simţurile noastre de miros şi auz.

Oamenii păreau foarte agitaţi. Într-un târziu se întoarseră spre comandantul lor.

— Ne puteţi scuza câteva momente, domnule? întrebară ei.

— De ce?

— Dintr-odată ne e foarte foame, spuseră oamenii.

— Şi eu trebuie să folosesc toaleta, spuse unul dintre ei.

— La fel şi eu, spuse al doilea.

— Şi eu, se auzi ca într-un ecou altul.

— Vă simţiţi bine? întrebă comandantul, iar nasul lui enorm se încreţi de grijă.

— Mă simt grozav, spuse cel mai apropiat om. Aş putea mânca un cal!

Ceilalţi oameni îl dezaprobară.

— În orice caz, o pădure mică, concluzionă el.

— Se aprobă, spuse comandantul. Oamenii începură să meargă rapid înapoi la navă. Şi aduceţi-mi şi mie câteva salate verzi, şi poate un măr sau două, strigă el.

— Poţi să mergi şi tu dacă vrei, spuseră elefanţii, care concluzionară că a mânca un cal nu era o idee atât de dezgustătoare cum credeau că ar fi.

— Nu, misiunea mea e să stabilesc un contact cu extratereştrii, explică comandantul. Deşi, dacă mă gândesc bine, nu sunteţi chiar atât de diferiţi cum ne aşteptam.

— În schimb voi sunteţi exact aşa cum *ne* aşteptam, replicară elefanţii.

— O să iau asta ca pe un mare compliment. Dar nici nu mă aşteptam la ceva mai puţin din partea unor prieteni tradiţionali aşa ca voi.

— Prieteni tradiţionali? repetară elefanţii, care credeau că nimic din ce ar putea spune un om nu i-ar mai putea surprinde.

— Cu siguranţă. Chiar şi după ce aţi încetat să mai fiţi partenerii noştri în război, am avut întotdeauna o relaţie specială cu voi.

— Adevărat?

— Desigur. Un exemplu este felul în care P.T. Barnum a făcut din originalul Jumbo un star internaţional. Animalul acela a trăit ca un rege — până când a fost călcat accidental de o locomotivă.

— Nu vrem să părem cinici, spuseră elefanţii, dar cum calci *accidental* un animal de şapte tone?

— Se poate, spuse comandantul, cu faţa strălucind de mândrie, inventând în primul rând o locomotivă. Oricum am fi, trebuie să admiteţi că noi suntem o rasă care se poate mândri cu realizări magnifice: motorul cu combustie internă, divizarea atomului, zborul în spaţiu, tratarea cancerului. Se opri. Nu vreau să vă denigrez, dar sincer, cu ce puteţi egala toate astea?

— Noi ne trăim viaţa fără păcate, răspunseră elefanţii simplu. Respectăm credinţele celuilalt, nu facem rău mediului înconjurător şi niciodată nu ne-am luptat cu alţi elefanţi.

— Şi vrei să compari astea cu transplantul de inimă, cipul de silicon şi ecranul TV tridimensional? întrebă comandantul cu doar un strop de amabilitate.

— Aspiraţiile noastre sunt diferite de ale voastre, spuseră elefanţii. Dar suntem la fel de mândri de eroii noştri ca şi voi de ai voştri.

— Aveţi eroi? întrebă comandantul, incapabil să-şi ascundă surprinderea.

— Desigur. Elefanţii înşirară lista celor căzuţi în război: Elefantul de pe Kilimanjaro. Selemundi, Mohamed din Marsabit. Şi cei şapte magnifici din Parcul Krueger: Mafunyane, Shingwedzi, Kambaki, Joao, Dzombo, Ndlulamithi şi Phelwane.

— Sunt aici pe Neptun? întrebă comandantul, pe când oamenii lui începură să se întoarcă de pe navă.

— Nu, spuseră elefanţii. I-aţi omorât pe toţi.

— Trebuie să fi avut un motiv, insistară oamenii.

— Erau acolo, spuseră elefanţii. Şi aveau nişte fildeşi magnifici.

— Vezi? spuseră oamenii. *Ştiam* că am avut un motiv.

Elefanţilor nu le prea plăcu răspunsul, dar erau prea politicoşi să o spună, şi cele două specii continuară să facă schimb de impresii şi minciuni nevinovate pe durata întregii nopţi scurte de pe Neptun. Când soarele răsări din nou, oamenii îşi exprimară surpriza.

— Ia priveşte! spuseră ei. Ce se întâmplă?

— Ne-am săturat să mergem pe patru picioare, spuseră elefanţii. Am decis că e mai confortabil să stai drept.

— Şi unde sunt trupurile voastre? întrebară oamenii.

— Ne incomodau.

— Ei bine, dacă nu este cel mai afurisit lucru! Spuseră oamenii. Şi ei se uitară unul la altul. Dacă stau să mă gândesc, *ăsta* e cel mai afurisit lucru! Aproape că ieşim din căştile noastre!

— Şi urechile noastre flutură, spuse comandantul.

— Şi nasurile noastre cresc, spuse alt om.

— E foarte confuz, spuse comandantul. Tăcu. Pe de altă parte, nu simt aceeaşi animozitate împotriva voastră pe care am simţit-o ieri. Mă întreb de ce.

— Nu ştim, spuseră elefanţii, care deveneau enervaţi de sunetul de învingător din vocea lui.

— Totuşi, e adevărat, continuă comandantul. Astăzi simt că fiecare elefant din univers este prietenul meu.

— Păcat că n-aţi simţit la fel atunci când ar fi contat, spuseră elefanţii cu iritare. Ştiai că aţi omorât şaisprezece milioane de elefanţi numai în secolul douăzeci?

— Dar am şi compensat, precizară oamenii. Am amenajat parcuri de joacă pentru a vă proteja.

— Adevărat, recunoscură elefanţii. Dar pe parcurs ne-aţi luat aproape tot habitatul. Apoi aţi decis să ne selectaţi pentru sacrificare, ca să nu terminăm rezerva de hrană a parcului. Tăcură dramatic. Asta a fost când Pământul a primit a doua vizită a extratereştrilor. Extratereştrii au examinat teoria prezervării prin selectare pentru sacrificare şi au decis că Pământul era un adăpost nesănătos şi au făcut pregătiri să-şi trimită toţi bolnavii incurabili în viitor.

Lacrimi străbătură obrajii mari ai oamenilor.

— Ne simţim groaznic în privinţa asta, plânseră ei. Câţiva se şterseră la ochi cu degete scurte şi butucănoase, care păreau să crească unite.

— Poate ar trebui să ne întoarcem la navă şi să ne gândim la toate astea, spuse comandantul oamenilor, uitându-se în jur în zadar după ceva destul de mare în care să-şi sufle nasul. În plus, trebuie să folosesc toaleta.

— Sună bine pentru mine, spuse unul dintre oameni. Am poftă de varză.

— Băieţi? spuse altul. Ştiu că sună stupid, dar e mai confortabil să mergi pe patru picioare.

Elefanţii aşteptară până când oamenii urcară toţi pe navă şi apoi plecară să-şi vadă de treabă, ceea ce li se păru ciudat, pentru că înainte de venirea oamenilor nu *aveau* nicio treabă de făcut.

— Ştiţi, spuse unul din elefanţi, dintr-odată mi-e poftă de un hamburger.

— Eu vreau o bere, spuse al doilea. Apoi: Mă întreb dacă se transmite vreo partidă de fotbal la radioul subspaţial.

— E într-adevăr curios, remarcă al treilea. Am această pornire de a-mi înşela nevasta – şi nici măcar nu sunt însurat.

Vag deranjaţi fără să ştie de ce, curând căzură într-un somn neodihnitor, fără vise.

* * *

Sherlock Holmes a spus cândva că după ce se elimină ceea ce e imposibil, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar fi, trebuie să fie adevărul.

Joseph Conrad a spus că adevărul este o floare care face să vestejească totul în jur.

Walt Whitman a sugerat că adevărul este cel care satisface cu adevărat sufletul.

Neptun i-ar fi înnebunit pe toţi trei de furie.

„Adevărul este un vis, cu excepţia cazului în care visul meu este adevărat”, a spus George Santayana.

El era destul de nebun pentru a supravieţui pe Neptun.

* * *

— Ne întrebam, spuseră oamenii când cele două grupuri se întâlniră a doua zi dimineaţă. Ce s-a întâmplat cu ultimul elefant de pe Pământ?

— Numele lui era Jamal, răspunseră elefanţii. Cineva l-a împuşcat.

— Este expus undeva?

— Urechea lui dreaptă, ce seamănă cu forma continentului Africa, are pictată pe ea o hartă şi se află în Clădirea prezidenţială din Kenia. I-au luat urechea stângă – aţi fi surprinşi cât de multe urechi stângi au fost aruncate de-a lungul secolelor, înainte ca cineva să se gândească să le dea o utilizare – şi pe ea a fost desenată altă hartă, care acum atârnă într-un muzeu din Bombay. Picioarele i-au fost transformate în taburete asortate de bar şi în prezent împodobesc salonul Aces High Show Lounge din Dallas, Texas. Scrotul lui foloseşte drept chisea pentru tutun pentru politicienii scoţieni bătrâni. Un colţ de fildeş este expus la Muzeul Britanic. Celălalt susţine o sculptură din fildeş şi este expus într-o vitrină din Beijing. Coada i-a fost

transformată în plici de muşte şi este proprietatea unuia dintre ultimii *vaqueros* din Argentina.

— Nu ştiam asta, spuseră oamenii, sincer îngroziţi.

— Ultimele cuvinte ale lui Jamal înainte de a muri au fost *Te iert*, continuară elefanţii. El a fost ridicat imediat la un nivel înalt, la care oamenii nici măcar nu pot aspira.

Oamenii priviră în sus şi studiară cerul.

— Putem să-l vedem de aici? întrebară ei.

— Ne îndoim.

Oamenii priviră înapoi spre elefanţi – doar că ei evoluaseră din nou. De fapt, eliminaseră orice caracteristică fizică pentru care fuseseră vânaţi înainte. Colţi de fildeş, urechi, picioare, cozi, chiar scroturi, toate suferiseră schimbări majore. Elefanţii arătau exact ca fiinţele umane, până la costume spaţiale şi căşti.

Oamenii, pe de altă parte, ieşiseră din costumele lor spaţiale (care le căzuseră în fâşii şi zdrenţe), începură să le crească colţi şi conversau prin sunete huruite formate în burtă.

— E foarte enervant, spuseră oamenii care nu mai erau oameni. Acum când se pare că am devenit elefanţi, continuară ei, poate ne puteţi spune ce *fac* elefanţii?

— Ei bine, spuseră elefanţii care nu mai erau elefanţi, în timpul nostru liber creăm noi sisteme etice bazate pe altruism, iertare şi valori familiale. Şi încercăm să sintetizăm operele lui Kant, Descartes, Spinoza, Thoma D'Aquino şi episcopul Berkeley în ceva mult mai sofisticat şi logic, încercând să nu uităm să încorporăm valorile emoţionale şi estetice în fiecare etapă.

— Ei bine, presupunem că asta e destul de interesant, spuseră noii elefanţi fără prea mult entuziasm. Putem face şi altceva?

— Oh, da, îi asigurară noii cosmonauţi, scoţându-şi armele lor Nitro Express 550 şi Holland & Holland 475 Magnum şi ochindu-i. Puteţi muri.

— Asta nu se poate întâmpla! Voi înşivă aţi fost elefanţi ieri!

— Adevărat. Dar acum suntem oameni.

— Dar de ce ne omorâţi? întrebară elefanţii.

— Din obişnuinţă, spuseră oamenii în timp ce apăsau pe trăgaci.

Apoi, pentru că nu mai aveau nimic de ucis, oamenii care au fost elefanţi se îmbarcară în nava lor şi plecară în spaţiu, căutând cu curaj noi forme de viaţă.

* * *

Neptun a văzut multe specii venind şi plecând. De-a lungul anilor, de nouă ori s-au generat spontan microbi. A fost vizitat de extratereştri de treizeci şi şapte de ori. A văzut patruzeci şi trei de războaie, cinci dintre ele atomice, şi a asistat la crearea a 1.026 de religii, niciuna dintre ele neposedând vreun adevăr universal. Pe suprafaţa prevestitoare de rău de pe Neptun s-au desfăşurat mai multe episoade din istoria galactică decât pe oricare altă lume din sistemul solar.

Planetele nu pot să-şi spună părerea, desigur, dar dacă ar putea, Neptun ar spune cu siguranţă că cele mai interesante creaturi pe care le-a găzduit vreodată au fost elefanţii, ale căror metode blânde şi perspective unice au rămas proaspete şi clare în memoria sa. Jeleşte faptul că au murit de mâna lor. Într-un fel.

Problema apare în momentul în care întrebi dacă Neptun se referă la elefanţii cei noi care şi-au început viaţa ca şi criminali, sau la cei vechi care şi-au încheiat viaţa ca şi criminali.

Neptun pur şi simplu urăşte astfel de întrebări.

————————————

Traducere: Cristina Olariu
„The Elephants on Neptune” by Mike Resnick

Ziua încarnării

Walter Jon Williams

Născut în 1953, a absolvit University of New Mexico în 1975 şi este scriitor sf cu normă întreagă. A explorat diverse stiluri, de la post-cyberpunk space opera la istorie alternativă şi military science fiction. Primul său roman „Ambasador of Progress” apărut în 1984, a fost urmat de „Harwired” (1986), publicat şi la noi de editura Nemira cu titlul „Supercablat”, „Aristoi”, „Metropolitan”, „City on Fire”. Pentru „City on Fire” (1997) a câştigat premiul Hugo şi a fost nominalizat la Nebula. Cele mai recente romane din cele 26 scrise sunt „The Sundering” şi „Conventions of War” în 2005. Este, însă, considerat, datorită talentului său, un maestru al short fiction şi chiar unul dintre cei mai prolifici autori ai genului. A câştigat două premii Nebula pentru „Daddy’s World” şi „The Green Leopard Plague” (publicată în numărul 2 al Sci-Fi Magazin), iar pentru alte două povestiri a obţinut încă două premii Hugo. A mai fost nominalizat de 14 ori la Hugo sau Nebula pentru romanele sau povestirile sale. În acest an apare şi ultimul său roman „Implied Spaces”.

În povestirea care urmează, apărută în 2005, e vorba despre copii. Care sunt la fel de neascultători şi teribilişti, chiar dacă o bună parte a vieţii lor sunt doar programe de computer.

———————————

Ceea ce mă face să vorbesc cu tine, doctor Sam, e modul tău de a înţelege lucrurile şi înţelepciunea de care dai dovadă. Căci trebuie să-ţi vorbesc de felul în care Fritz a cunoscut-o pe Doamna în Albastru şi despre ce s-a

întâmplat cu Janis, de ce mama ei a decis că e cazul să o ucidă şi unde au dus toate astea. Trebuie să pun lucrurile în ordine şi pentru asta am nevoie de un prieten. Şi acela eşti tu, doctor Sam!

Janis se distrează de când mă ştiu pe seama mea pentru că vorbesc cu o persoană imaginară. Şi se distrează şi mai grozav când se gândeşte la faptul că prietenul meu imaginar e un englez care a murit cu sute de ani în urmă.

— Te înşeli, i-am spus. Doctorul Samuel Johnson chiar a existat, a fost o persoană în carne şi oase. El nu e o persoană imaginară, imaginare sunt *conversaţiile* mele cu el.

Totuşi, nu cred că Janis înţelege diferenţa.

Dar ştiu că tu, doctore Sam, *tu* înţelegi. M-ai înţeles încă de când ne-am cunoscut, la ora de Epoca Raţiunii, când mi-am dat seama de faptul că nu numai că ai făcut şi zis o grămadă de lucruri care te-au făcut nemuritor, dar că ai făcut toate acestea în timp ce-ţi petreceai timpul prin taverne, înconjurat de actori şi poeţi.

Ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, e viaţa perfectă.

Cred că Janis ar fi mai puţin frustrată dacă ar încerca şi ea să aibă o discuţie cu doctorul Sam.

Vreau sa zic că, atunci când sunt foarte obosită, încercând să înţeleg ecuaţiile rezonanţei paramagnetice prin electroni şi când nu mai suport să mi se vâre în creier nici măcar un gram de ştiinţă, mă pot gândi întotdeauna la dragul meu doctor Sam – un bărbat solid şi gras (deşi cuvântul pe care-l foloseau pe atunci era „corpolent”), cu o perucă stupidă şi făcând un gest magnific cu mâna în timp ce-mi spune, ca de obicei, cu înţelepciune şi gravitate: *Educaţia intelectuală, de orice natură, domnişoară Alison, vine din petrecerea plăcută a timpului.*

Cine altcineva ar fi putut rosti o frază mai adevărată ca asta? Cine altcineva ar fi putut fi mai sensibil şi mai înţelept? Cine m-ar putea înţelege mai bine?

Cu siguranţă niciunul dintre cei pe care *îi* cunosc.

(Şi ţi-am zis vreodată cât de mult îmi place faptul că îmi spui *domnişoară Alison*?)

Am putea începe cu Ziua Încarnării lui Fahd de pe Titan. A fost prima încarnare care a avut loc printre Cadrele Destinului Glorios aşa că, normal, am fost prezenţi cu toţii.

Sărbătoarea fusese atent planificată pentru a prezenta frumuseţile celei mai mari luni a planetei Saturn. Mai întâi urma să fim downloadaţi pe *Cassini Ranger*, nava amplasată pe orbita Saturnului pentru a deservi toate coloniile de pe diverse luni. Apoi urma să fim trimişi în module spaţiale individuale, în atmosfera groasă din jurul Titanului. Aşa aveam ocazia să facem diverse cascadorii în aer, ieşind şi ascunzându-ne în norii de metan, în timp ce trebuia să ne urmărim unii pe alţii de-a lungul cerului noros, fotochimic al Titanului. După asta urmau o partidă de schi pe gheţarul Tomasko, cina oferită în cinstea lui Fahd şi, în sfârşit, o altă partidă de patinaj, de data asta pe gheaţă metanică.

Cu toţii urma să purtăm corpuri potrivite pentru gravitaţia scăzută şi presiunea crescută a lunii Titan – nişte corpuri îndesate şi scunde, acoperite cu blană, cu şase picioare şi un cap în formă de dom, aşezat între două braţe.

Dar corpul meu era doar împrumutat pentru această ocazie, era unul dintre acele corpuri folosite pentru turişti. Pentru Fahd lucrurile aveau să fie diferite. El avea să-şi petreacă următorii cinci sau şase ani pe orbita din jurul Saturnului, după care probabil urma să plece în altă parte.

Corpul cu şase picioare avea să fie chiar corpul lui, primul său corp. El urma să fie încarnat ca adult, din punct de vedere legal, şi ca om, în ciuda celor şase picioare şi a blănii. Urma să aibă proprii lui bani şi propriile lui lucruri, o slujbă şi drepturi la fel cu ale oamenilor.

Spre deosebire de noi, care nu ne bucuram încă de niciunul dintre aceste avantaje.

După cina, la care Fhad avea să fie în mod formal recunoscut ca adult şi ca cetăţean de drept, urma să mergem să patinăm pe gheaţa metanică a lacului de sub gheţar, după care trebuia să plecăm acasă.

Toţi, în afară de Fhad, care avea să înceapă o nouă viaţă. Astfel, Cadrele Destinului Glorios vor fi contribuit cu primul său membru la civilizaţia interplanetară.

Îl invidiam pe Fhad pentru încarnarea sa, pentru cele şase picioare, pentru blana sa, pentru independenţa de care avea să se bucure, chiar şi pentru slujba sa, care, sinceră să fiu, nu era chiar aşa de stelară. După paisprezece ani în care nu fusesem decât o mână de electroni bâzâind printr-o matrice cuantică, îmi doream o viaţă reală, chiar dacă asta presupunea să am doisprezece picioare.

Dar acum cred că trebuie să mă opresc puţin şi să-ţi explic, de vreme ce tu te-ai născut într-o eră când electricitatea era produsă cu ajutorul zmeelor de pe cer, că în ziua în care Fahd a fost încarnat nu eram chiar ceea ce s-ar putea numi o fiinţă umană. Nici legal, dar mai ales, nici din punct de vedere fizic.

Pe vremuri, când oamenii tocmai formau primele colonii din spatele planetei Marte, pe centura asteroidală şi pe lunile lui Jupiter şi mai târziu pe cele ale lui Saturn, resursele de care dispuneau erau foarte limitate. Rezerve elementare, ca apa şi aerul, trebuiau aduse din alte locuri şi lucrul acesta era foarte scump. Şi, desigur, mediul înconjurător era extrem de periculos – rata mortalităţii în anii aceia de început era incredibil de ridicată.

Noroc că oamenii sunt tâmpiţi de la natură, căci altfel nimeni nu s-ar fi încumetat să se mute aici.

În ciuda acestor obstacole, coloniile trebuiau să se extindă. Trebuiau să devină independente de lumile-mamă de pe Pământ, de pe Marte şi de pe Lună, care mai devreme sau mai târziu aveau să nu mai poată trimite resurse, ca să nu mai menţionez de înlocuirea coloniştilor care îşi pierdeau viaţa în diverse accidente stupide. Şi, ca parte a acestei independenţe, creşterea populaţiei, era un factor important.

Dar şi copiii, la rândul lor, consumau o grămadă de resurse, care, aşa cum ţi-am zis, erau puţine. Aşa că primii colonişti au trebuit să se mulţumească cu copii virtuali.

Cred că la început le-a fost destul de greu. Ca părinte trebuia să-ţi pui un costum spaţial, o cască şi nişte mănuşi pentru a te putea juca cu copilul tău, care nu era altceva decât un trilion de linii de cod dintr-un computer… ce să o mai lungesc, probabil că trebuia să-ţi doreşti *foarte mult* un astfel de copil.

Mai ales că nu puteai să-l atingi, în carne şi oase, decât la maturitate, când era downloadat într-un corp, crescut special pentru el. Ideea era că nu avea rost să ţii în colonie pe cineva care nu putea contribui la economia şi dezvoltarea acesteia. Aşa că trebuia să-ţi încarnezi copilul numai când acesta era deja un adult şi îşi putea lua o slujbă, prin care să plătească pentru oxigen şi celelalte resurse.

Cred că e destul de evident, din tot ce ţi-am zis, că viaţa acolo, la ultima frontieră, nu era chiar aşa de uşoară.

Acum lucrurile sunt mult mai simple. Oamenii pot călători în lumile virtuale doar printr-un simplu declic mental. Primeşti input-uri senzoriale prin diversele nanocomputere implantate în creier, aşa că nici nu mai ai nevoie de mănuşi sau alte aparate pentru a-ţi putea simţi copilul. Acum poţi să-l legeni, să te joci cu el, să-l înveţi să vorbească şi chiar să-l hrăneşti. Se spune că viaţa în universul virtual e sută la sută reală, deşi eu aş zice doar nouăzeci şi cinci la sută şi asta doar în universurile care îşi propun să imite realitatea, căci cele mai multe nu o fac.

Anumite elemente din realitate au fost lăsate pe dinafară şi, de ce să nu o spun, există şi avantaje – mai ales dacă eşti părinte. Nu tu pamperşi murdari, nu tu vomă. Când bebeluşii se împiedică şi cad, ei simt durerea – pentru că *trebuie* să vrei să-i înveţi să nu cadă sau să dea cu capul de pereţi sau mai ştiu eu ce – dar, pe de altă parte, nu există răni sau oase rupte. Nici accidente fatale.

În plus, mai există şi alte accidente de care părinţii au făcut totul să ne păzească: sarcini nedorite, beţii şi droguri. Jocuri de noroc. Vandalism. Sinucidere. Furtul unui vehicul intrastelar şi plimbări de plăcere printre asteroizi. Mai precis, de orice metodă care ne-ar putea, accidental, distra.

Pentru că, şi te rog să mă crezi pe cuvânt, adulţii au programat distracţia aici cum au vrut ei şi pe o perioadă lungă în avans.

Da, doctore Sam, viaţa e destul de bună dacă eşti adult. Copiii îţi sunt sănătoşi, inteligenţi şi foarte educaţi. Trăiesc în siguranţă, într-o lume organizată perfect, plină de excelente oportunităţi educaţionale, de echipe de sport atletice, de programe de divertisment pentru întreaga familie şi de jocuri care recompensează efortul colectiv, cooperarea şi valorile morale cetăţeneşti.

Toate acestea pe mine mă fac să vomit. Desigur, dacă aş putea să *vomit* (pentru că nu pot). (Ţi-am zis că în lumea noastră nu există nici bulimie? Nici măcar accidental?)

Trupul e supus viciilor, domnişoară Alison, şi mintea virtuţii.

Exact, doctore Sam. Şi tot ce îmi doresc e să descopăr viciile. În momentul când voi primi un corp, desigur.

Ştiam că nu o să ne bucurăm de prea multe vicii la Ziua Încarnării lui Fahd dar, cu toate astea, toată lumea din Cadrele Destinului Glorios era emoţionată şi, probabil, puţin geloasă pe faptul că Fahd avea să devină, în sfârşit, un adult şi să se încarneze în lumea reală şi să se distreze pe bune. Nimeni nu-şi punea problema că se alesese cu o slujbă de doi bani, ca inginer electrician pe o lună îngheţată.

După mine, toate slujbele sunt cam de doi bani, aşa că el nu nimerise mai rău decât alţii.

Zile întregi înainte de petrecere am încercat să-l evit pe Fritz. De vreme ce suntem doar nişte fiinţe electronice, lucrul acesta nu a fost foarte greu; nu ai decât să te faci invizibil pentru celălalt şi să nu răspunzi la mesajele pe care ţi le trimite. Dar nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

La urma urmei, Fritz era un cadru.

Aşa că am încercat să fiu cât mai ocupată ca să nu-l întâlnesc pe Fritz – prea ocupată la şcoală sau la slujba mea de la Dane, sau lucrând cu alte cadre la un proiect comun. Dar, chiar cu câteva ore înainte de plecarea noastră spre Titan, în timp ce eram în sala de conferinţe cu Bartolomeo

şi Parminder lucrând la tema pentru ora de Inteligenţă Artificială, Fritz a bătut la uşă şi Bartolomeo l-a lăsat să intre înainte ca eu şi Parminder să apucăm să-i facem semn să nu o facă.

Şi aşa Fritz a dat de mine. De vreme ce suntem fiinţe electronice, putem apărea în faţa celorlalţi aşa cum vrem, de exemplu Regina Mary a Scoţiei, ca nişte fulgi de zăpadă şi chiar ca tine, doctore Sam. Încercăm să tragem concluzii din felul în care arătăm. Acum folosesc un avatar ce imaginează o femeie asemănătoare cu cele din picturile lui Picasso – care obişnuia să distorsioneze figurile omeneşti în tablourile sale, astfel încât să ai un fel de vedere a lor de 360 de grade sau doar ale unor anumite părţi din ele – şi eu cred că asta e destul de interesant, deoarece aspectul meu se schimbă în funcţie de unghiul din care sunt văzută.

Avatarul lui Fritz consta în imaginea unui actor de mâna a doua, pe nume Norman Ishafan, care arată ok, dacă nu iei în considerare producţiile sale idioate. Doar că Fritz i-a adăugat o notă personală, sub forma unei pălării roşii, cu aspect de balon. Probabil că a crezut că asta îl face să pară mai cool, dar nu a reuşit decât să arate ridicol şi puţin trist.

Fritz mă privi lung, cu un rânjet mare şi prostesc pe faţă, şi Parminder, folosind un canal privat, îmi trimise o notiţă de simpatie. În ultimele luni, Fritz devenise animalul meu de companie şi mă urmărea pretutindeni şi ori de câte ori avea ocazia. Uneori stătea ore întregi cu mine, fără să scoată niciun cuvânt, alteori vorbea încontinuu, fără ca eu să pot zice ceva.

Mi-am dat toată silinţa cu el, dar am şi eu, la urma urmei, o viaţă. Şi prieteni. Şi familie. Nu-mi doream ca această persoană să fie permanent cu mine căci, deşi îmi părea rău de el, prezenţa lui mă făcea să mă simt şi mai rău.

Prietenia nu vine din obligaţie.

Aleluia, dr. Sam, adevărat ai grăit!

Fritz era singurul membru al grupului nostru care se născuse, cum să zic, cu defecte. Eram construiţi – mă refer la softurile noastre – în funcţie de ADN-urile părinţilor noştri

şi de fapte luate din realitate. Se căuta amestecul potrivit din genele ambilor părinţi, după care sociologii îşi dădeau cu părerea în legătură cu modul în care ar trebui să arate şi să fie o persoană din generaţia următoare. Toate aceste date erau procesate de un computer superinteligent, iar produsul final era copilul virtual.

Dar, uneori, în ciuda inteligenţelor extraordinare, artificiale sau umane, implicate în acest proces, apăreau şi greşeli. Ei bine, Fritz era una dintre ele. Nu pot să zic că era prost – era la fel de deştept ca restul lumii – doar că reflexele sale mentale nu se aflau în planul potrivit. Când era mic, petrecea ore întregi fără să vorbească sau fără să interacţioneze cu niciunul dintre noi. Părinţii lui Fritz, Jack şi Hans, erau amândoi ingineri de software şi credeau sincer că problema era rezolvabilă. Aşa că au făcut o plângere şi ei sau Inteligenţele Artificiale sau altcineva au corectat software-ul pentru a rezolva problema – şi dintr-odată Fritz a devenit activ şi furios, luându-se la bătaie cu oricine şi urlând, uneori fără niciun motiv, ore întregi.

Aşa că Hans şi Jack s-au apucat să lucreze din nou la codul său; o nouă corectură şi Fritz s-a apucat de furat, impropriu vorbind, pentru că e imposibil să furi ceva când eşti doar o fiinţă electronică, de vreme ce proprietarul îşi poate găsi obiectul dispărut doar printr-un mic impuls electronic.

Fritz a trebuit „reparat” *din nou* şi chestia asta s-a repetat ani la rândul. Şi, dacă era adevărat că niciunul dintre noi nu era în sine o persoană, ei bine, Fritz era mai puţin om chiar şi decât noi.

Ne-am dat cu toţii silinţa să-l ajutăm. La urma urmelor, eram cadre şi trebuia să avem grijă unul de celălalt. Dar, la un moment dat, orice încercare de-a noastră devenea zadarnică. Auzisem şi noi de eşecuri datorate unor feedback-uri şi de subsisteme care o luau razna din senin sau de transferuri cuantice stranii. Cred că experţii ştiau la fel de puţine ca şi noi în legătură cu asta.

Multă lume se întreba ce se va întâmpla în momentul când Fritz va trebui să se încarneze. Dacă toate acestea nu

erau decât nişte erori de proiectare, aveau să dispară când el va fi primit un corp? Sau aveau să-i scurtcircuiteze creierul?

Studiile făcute asupra unor cazuri similare din trecut nu produseră răspunsuri prea încurajatoare la aceste întrebări.

Şi apoi Fritz deveni problema *mea* pentru că se ataşă de mine şi începu să mă urmărească pretutindeni.

— Bună, Alison, îmi spuse el.

— Salut, Fritz.

Am încercat să par foarte concentrată asupra a ceea ce făceam, ceea ce e destul de dificil când avatarul tău e al unei femei pictate în stil Picasso, adică abstract.

— Peste puţin timp plecăm spre Titan, mă anunţă Fritz.

— Îhî, i-am răspuns.

— Ai vrea să joci cu mine jocul umbrelor?

În acel moment m-am bucurat că eram femeia Picasso şi nu eram încarnată, căci dacă aş fi fost, cu siguranţă aş fi roşit.

— Da, de ce nu, i-am răspuns. Dacă modulele noastre vor fi unul lângă altul când vom intra în atmosferă. S-ar putea, totuşi, să fie separate.

— Am exersat la simulări, îmi răspunse Fritz. Şi acum mă pricep destul de bine la jocul umbrelor.

— Fritz, interveni Parminder, acum lucrăm la proiectul pentru ora de Inteligenţă Artificială. Nu se poate să discutaţi mai târziu, pe Titan?

— Sigur că da.

I-am trimis un mesaj de mulţumire lui Parminder, care era pe felie cu mine şi cu Janis şi care ştia că Fritz nu putea face parte din echipa noastră.

La scurt timp după asta, fiinţa mea electronică fu transmisă din Ceres prin lasere de comunicaţie de mare putere şi downloadată într-un corp real, chiar dacă avea şase picioare şi nu era al meu. Corpul era deja echipat cu un costum pentru vid, care se afla în modulul de coborâre – căci nimeni nu-şi dorea ca noi să plutim aiurea prin *Cassini Ranger*, la gravitaţia zero, în corpuri pe care nu le cunoşteam – aşa că nu prea era loc de distracţie.

Dar asta nu m-a deranjat prea tare. Era prima oară când mă aflam într-un corp şi eram absorbită să observ micile diferenţe dintre realitate şi simulările în care crescusem până atunci.

În realitate, mi-am zis, lucrurile par ceva mai liniştite, în situaţiile simulate existau întotdeauna prea multe lucruri la care trebuia să fii atent. Acum, nu aveam nimic altceva de făcut decât să-mi ascult propria respiraţie.

Apoi urmă o explozie puternică, şocul fiind imediat absorbit de căptuşeala cu spumă a modulului spaţial, şi iată-mă lansată în spaţiu, spre balonul portocaliu care era Titan, în spatele căruia se zărea gigantica sferă a Saturnului.

Priveliştea era destul de dezamăgitoare. În mod normal, vedeam Saturnul în culori alterate electronic, astfel încât să se poată evidenţia cât mai bine diversele detalii ale planetei. În realitate, Saturn părea mai degrabă o sferă păstoasă, străbătută de nişte dungi maronii şi de o pată roşie – provocată, probabil, de o furtună – în emisfera sudică.

Din nefericire nu am reuşit să văd inelele foarte bine pentru că erau aşezate pe margini, semănând cu nişte tăieturi de cuţit pe o pânză pictată.

Lângă Titan am observat cel puţin vreo alte douăsprezece luni. Am reuşit să le recunosc pe Dione, Rhea şi pe Enceladus, aceasta din urmă fiind foarte luminoasă. Iapetus a fost tot uşor de recunoscut, căci era pe jumătate în întuneric şi pe jumătate luminată. Se mai vedeau şi alte luminiţe care puteau la fel de bine să fie Atlas sau Pan sau Prometheus sau Pandora sau oricare dintre celelalte.

Nu am avut timp să le aflu identitatea, căci Titan devenea din ce în ce mai mare. Avea o culoare oranj ştearsă, cu excepţia uneia dintre margini, unde ceaţa era de un albastru deschis. În afară de acel arc albastru, Titan era la fel de oranj pe cât e Marte de roşu.

Fahd avea să-şi petreacă primii ani ai adolescenţei într-un loc destul de plictisitor.

Mi-am dat seama că, dacă aş fi făcut această călătorie virtual, aş fi sărit peste partea asta. Dacă realitatea era, într-adevăr, atât de ternă, atunci nu mă puteam lăuda cu prea mult noroc.

Lucrurile s-au îmbunătăţit, însă, destul de repede, când am intrat în atmosferă. Totul era foarte zgomotos şi modulul se legăna în toate părţile, în timp ce prin faţa ecranului zburau flăcări provocate de radiaţiile de ioni. Mi-am simţit inima bătând tot mai tare, în timp ce respiraţia mi-a luat-o razna. Trupul *meu* era aruncat într-o parte şi în alta, impulsurile nervoase îmi străbăteau *propria-mi* coloană vertebrală şi toate astea erau foarte interesante. *Aceasta* era diferenţa dintre realitate şi virtual, deşi nu aş putea să explic exact în ce anume consta această diferenţă.

Diferenţa, domnişoară Alison, constă în măreţia pe care cineva o poate simţi la vederea naturii nobile şi sălbatice şi cea produsă de un actor pe scenă, care pufneşte şi urlă, încercând să redea acelaşi lucru.

Mulţumesc, doctore Sam!

Nouă, celor care trăim pentru plăcere, trebuie să ne placă să trăim.

O vreme nu am putut vedea decât flăcări, după care am simţit cum am fost proiectată în aer şi cum paraşuta capsulei individuale s-a deschis. În liniştea care s-a lăsat brusc, am început să plutesc, legănându-mă frenetic într-o parte şi în alta, în timp ce inima îmi bătea din ce în ce mai tare, din cauza vânturilor din atmosferă care încercau să ia în posesie capsula. Deasupra mea am văzut dârele de foc lăsate de capsulele celorlalte cadre, care se îndreptau drept spre mine.

Acela a fost momentul în care, după ce am zărit ceaţa portocalie, mi-am amintit că am fost atât de copleşită de ceea ce văzusem încât am uitat *să fiu atentă* la lucrurile din jur. Aşa că am încercat să-mi revin şi să mă concentrez cât am putut de bine.

Nu ajunge să te holbezi la lucruri atunci când vrei să devii un artist vizual şi asta e ceea ce îmi doresc eu să

devin. Natura sălbatică şi nobilă (cum ai numit-o tu, doctore Sam) nu e doar un peisaj glorios, presupune şi o grămadă de probleme tehnice. Culori, texturi, idei, cadre, medii, precizie. *Decizii.* Nu mă gândisem deloc până atunci la aceste aspecte şi acum era prea târziu să o fac.

Am hotărât să fiu mai atentă, dar afară nu se întâmpla mai nimic în afara crustei de acetilenă care se topea pe exteriorul capsulei. Mi-am verificat monitorul de urmărire şi cel cu harta suprafeţei lui Titan. Aşa că eram pregătită când am primit un mesaj, pe canalul privat, de la Janis.

— Alison, eşti gata de joacă?

— Mai pregătită ca oricând.

— O să fie *genial*!

Aşa speram şi eu. Dar, în acelaşi timp, continuam să aud vocea doctorului Sam: *Aminteşte-ţi că toate farsele sunt fie ticăloase, fie copilăreşti.*

Farsa pe care i-am jucat-o lui Fritz a fost şi una şi alta.

Făcusem nişte lucrări de exterior pentru Dane, care era un inginer de comunicaţii, căci lucrările de exterior erau plătite cu bani adevăraţi şi nu cu Puncte de Cetăţenie, aşa cum erau plătite lucrările din realitatea simulată. Şi Dane îmi permisese să lucrez şi în Ziua Încarnării lui Fahd, aşa că am reuşit să stabilesc chiar eu ordinea în care urmau să fie lansate capsulele.

Pe Fritz l-am pus în ultima dintre capsulele ce urmau să fie lansate spre Titan. Şi restul, care făceam parte din schema lui Janis, adică eu, Janis, Parminder şi Andy, am fost lansaţi primii.

Asta însemna că noi trebuia să ajungem pe Titan cu cinci, şase minute înaintea lui Fritz, ceea ce-i lăsa puţine şanse să ne ajungă din urmă. Măcar pentru o vreme, avea să fie problema altcuiva.

Am promis în sinea mea că am să fiu foarte drăguţă cu el mai târziu, dar asta nu m-a împiedicat să mă simt în acelaşi timp ticăloasă şi copilăroasă.

După ce am intrat în atmosfera Titanului şi după o serie de rotiri şi clătinături destul de serioase, am dat de o spărtură printre nori prin care am reuşit, în sfârşit, să

zăresc suprafaţa colţuroasă a planetei. Munţi rigizi, văi acoperite cu zăpadă metanică, lacuri portocalii şi strălucitoare, câte un crater ici şi colo. În depărtare, în valea dintre doi munţi butucănoşi, se zărea, ca un tobogan neted, gheţarul Tomasko. Şi, undeva mai la dreapta, pe un platou, am zărit luminiţele care marcau locul în care trebuia să aterizăm.

Şi chiar dedesubtul meu era un nor de etan, în care capsula mea a dispărut imediat. Acolo a fost şi locul în care paraşuta s-a desprins de capsulă, provocându-mi un gol destul de serios în stomac. Nu eram obişnuită cu aşa ceva – aminteşte-ţi de remarcile mele despre vomă – aşa că au trecut vreo câteva secunde bune până am reuşit să-mi revin şi să preiau controlul a ceea ce acum se transformase într-un planor mare şi agil.

Nu, nu mai pilotasem un planor până în acel moment. Dar îmi petrecusem ultimele săptămâni făcând simulări şi, oricum, totul era atât de bine pus la punct încât ar fi fost imposibil să mă prăbuşesc. Ar fi trebuit ca atât eu cât şi consola principală a modulului să facem nişte greşeli uriaşe ca să se întâmple ceva cu adevărat rău. Aşadar, am preluat comanda modulului şi am pornit spre întâlnirea secretă cu Janis.

Există o multitudine de jocuri pe care le poţi juca cu module spaţiale care cad prin atmosfera unei planete. Poţi să-ţi mişti aripile şi să obţii cele mai ciudate şi complicate modele văzute vreodată. (Dar mie, una, jocul acesta mi se pare destul de stupid, mai ales dacă încerci să-l joci în mijlocul unor nori groşi). Apoi, mai există un joc, numit „al umbrelor”, cel pe care Fritz voise să-l joace cu mine, în care trebuie să încerci să te aşezi chiar deasupra aripilor unui alt modul, astfel încât să nu poţi fi văzut de cel de sub tine şi în care trebuie să imiţi, la perfecţie, manevrele pe care le face cel de dedesubtul tău. Acesta, de obicei, încearcă fie să scape de tine, fie să se ridice deasupra ta. Mai există şi cursele de module, în care tu trebuie să ajungi într-un punct teoretic de pe cer înaintea adversarului tău. La fel de

distractiv e şi simplul fapt de a zbura în sus şi în jos, în dreapta sau în stânga, oricum îţi trece ţie prin cap.

Dar Janis avea alte planuri. Şi Parminder, Andy şi cu mine, care formam, de obicei, grupul virtual al lui Janis, alesesem să facem parte din schema ei, pentru că aşa ne fusese voia. (Îţi place felul în care am folosit acest cuvânt „voia”, doctore Sam?) Alte două cadre, Mei şi Bartolomeo s-au alăturat grupului nostru fără să ştie, însă, care era planul nostru secret.

Planul nostru era deghizat sub forma unui joc al umbrelor la care m-am dovedit foarte bună. Nu e vorba doar de cum zbori, e un joc al relaţiilor spaţiale şi la acestea, artiştii trebuie să se priceapă cel mai bine. Am condus jocul mai bine decât oricine din grupul nostru.

Mă gândesc totuşi că ceilalţi nu erau foarte atenţi la joc. Căci, deşi cu toţii făceam complicatele manevre în spirală pentru a ne acoperi planul secret, în acelaşi timp eram foarte atenţi şi la felul în care băteau vânturile la diferite altitudini – pentru aceasta dispuneam de lasere care puteau citi printre nori, ca să nu mai vorbesc de datele meteorologice care ne veneau constant de la bază – şi ne foloseam de vânturile disponibile astfel încât, încetul cu încetul, să ne îndepărtăm de locul de aterizare care ne fusese indicat şi să ne apropiem cât mai mult de ţinta aleasă de noi.

Am tot aşteptat să-l aud pe Fritz că vrea să intre şi el în jocul nostru. Nu m-a chemat. Bănuiesc că găsise ceva mai amuzant în altă parte.

Tot timpul cât am făcut acele manevre de învăluire, Janis ne-a trimis regulat cursul şi corecţiile de altitudine şi, datorită ei, am reuşit să prindem o margine cu presiunea scăzută, care ne-a aruncat cu o viteză de aproape două sute de kilometri pe oră către obiectivul nostru. În acel moment, Mei a cotit-o şi a început să coboare spre terenul de aterizare.

— Tocmai am primit avertizarea că suntem chiar la limita zonei de zbor admise, ne raportă ea.

— Recepţionat, am răspuns.

— Mda, a zis şi Janis. Ştim.

Mei dispăru, urmată la scurt timp de Bartolomeo. Noi, ceilalţi, am continuat să alunecăm pe curenţii de vânt. De acum, nu ne mai băteam capul să pretindem că jucăm jocul umbrelor. Era evident pentru toată lumea că, de fapt, încercam să ne îndepărtăm de locul de aterizare.

Tumul de Control de la Sol, de pe aria de aterizare, ne-a contactat mult mai târziu decât ne-am aşteptat noi.

— Capsulele numărul şase, douăzeci şi unu şi treizeci, ne chemă un controlor de la sol. Femeia avea una din acele voci blânde şi ademenitoare pe care oamenii le folosesc atunci când încearcă să păcălească un copil să renunţe la bomboană şi să ia o lingură de spanac.

— Aţi depăşit limita de siguranţă permisă de zona de aterizare. Întoarceţi-vă imediat!

Am aşteptat răspunsul lui Janis.

— E mai uşor să ajungem la Tomasko de aici, spuse ea. Ne ducem direct la gheţar şi ne întâlnim cu toţii acolo.

— Planul de zbor presupune aterizarea lângă Lacul Southwood, îi răspunse vocea. Vă rog să treceţi pe pilot automat şi să reveniţi la planul de zbor stabilit!

Janis îi răspunse pe un ton destul de nervos:

— Citeşte planul de zbor pe care ţi-l trimit acum! E mai uşor şi mai rapid să ajungem de aici la gheţar. Vântul ne împinge din spate cu peste o sută optzeci de click-uri.

Urmară două-trei minute de tăcere. Când vocea reveni, fu destul de morocănoasă.

— Aveţi permisiunea să schimbaţi planul de zbor!

Am suspinat de uşurare în costumul meu spaţial, căci tocmai fusesem scutită de o dilemă morală. Jurasem cu toţii că vom urma planul de zbor al lui Janis, cu sau fără aprobarea Turnului de Control, dar asta nu însemna neapărat că aveam să o şi facem. Bineînţeles, Janis ar fi făcut-o, dar eu, una, e posibil să mă fi răzgândit. Aş fi avut o scuză pentru asta dacă ar fi fost şi Fritz cu noi – pentru că, în acest caz, ar fi trebuit să-l conduc la terenul de aterizare dinainte stabilit – căci nu-l vroiam în echipa noastră pentru că era posibil ca el să nu reuşească să

aterizeze cu bine pe o suprafaţă care nu era în întregime netedă.

Îmi place să cred că aş fi urmat-o pe Janis, orice s-ar fi întâmplat. La urma urmei, nu ar fi fost prima oară.

Şi, sincer vorbind, cam asta a fost tot. Dacă am fi fost într-unul din filmele urmărite cu aprobarea adulţilor, genul de drame cu care crescusem, ar fi trebuit să se întâmple ceva îngrozitor şi să aibă loc o prăbuşire oribilă. Parminder ar fi murit şi Andy şi cu mine am fi fost îngropaţi într-o crevasă, sub tone de gheaţă metanică. Janis ar fi depus eforturi supraomeneşti, eroice, pentru a ne salva. În cele din urmă, Janis ar fi Învăţat o Lecţie Importantă de Viaţă despre felul în care trebuie să urmăm Sfaturile Înţelepţilor noştri, al Bătrânilor Experimentaţi în loc să facem cascade sălbatice şi să o facem pe independenţii.

În realitate nu s-a întâmplat nimic spectaculos. Am lăsat frontul atmosferic să ne împingă până în apropiere de gheţar şi apoi am coborât într-o zonă cu vreme mai calmă. Am luat-o, în spirală, spre o zonă lină, acoperită cu zăpadă, din vârful gheţarului Tomasko. Aripile capsulelor s-au strâns, cuminţi, presiunea atmosferică din interior s-a adaptat la cea a lunii şi carlingile s-au deschis pentru a ne permite să păşim, în costumele noastre vidate, pe Titan.

Am fost cuprinsă pe loc de un sentiment de bucurie. Până atunci nu mai păşisem niciodată în lumea reală şi, în timp ce săream fericită prin zăpadă, am început să reţin în cel mai mic detaliu tot ce era în jurul meu.

Scârţâitul zăpezii metanice de sub bocancii mei. Felul în care vântul arunca mici valuri de zăpadă, care se spărgeau, cu mici zgomote, de ecranul de protecţie al costumului. Sistemul de încălzire al costumului care nu funcţiona corect, astfel încât o parte din corpul meu era îngheţată, iar o altă parte era inconfortabil de fierbinte.

Nimic din toate astea nu se întâmpla la fel de repede ca în situaţiile simulate, dar nici nu am fost atât de atentă, în realitatea virtuală, pe cât fusesem acum. Până şi mirosul poliamidic al încheietorilor costumului era mai ascuţit decât ceea ce ni se oferea de obicei în timpul simulărilor.

Totul era acum real şi era minunat aşa şi, chiar dacă eram într-un corp de împrumut, mă bucuram de cele mai fericite clipe din viaţa mea.

M-am grăbit spre Janis, pe cele şase picioare ale mele, şi m-am izbit în ea cu o bucurie afectuoasă. (Ne-ar fi fost greu să ne îmbrăţişăm în costumele alea vidate.) Apoi, Parminder veni şi ea şi o izbi uşor din cealaltă parte.

— În sfârşit, am scăpat din Peştera lui Platon! strigă ea în stilul ei obscur consacrat. (Mai târziu am căutat să văd ce a vrut să zică şi am realizat că avusese dreptate.)

Gazdele noastre din vârful gheţarului nu ne aşteptau aşa de repede, aşa încât am avut timp să tragem o bătaie cu zăpadă. Bănuiesc că o bulgăreală fără costume spaţiale e mult mai interesantă, dar, cum pentru mine aceea a fost prima bulgăreală din viaţa mea, mi s-a părut extrem de amuzantă şi de plăcută.

Naveta cu restul cadrelor a sosit chiar în momentul în care terminasem de montat schiurile. I-am văzut privindu-ne prin fereastra portocalie a navei, aşa că le-am făcut semn şi ne-am dat drumul în josul gheţarului, împreună cu un adult care s-a hotărât să ne însoţească, în caz că am fi încercat să mai facem şi alte lucruri care nu erau înscrise în programul oficial.

Schiatul nu e un sport prea periculos atunci când ai un corp foarte scund, cu şase picioare. Schiurile noastre erau scurte, aproape ca nişte patine de gheaţă, astfel încât să nu se încâlcească; era aproape imposibil să cazi, cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să începi să te învârţi pe loc, căci era greu să revii la normal. Şi, cum toţi făcuserăm practică pe simulator, nu s-a întâmplat nimic rău.

Cele mai interesante au fost pragurile pentru sărituri, aşezate la intervale regulate de-a lungul gheţarului. Gravitaţia scăzută de pe Titan făcea ca, atunci când săreai, să zbori destul de sus şi să rămâi în aer pentru o perioadă destul de îndelungată. Iar atmosfera grea a planetei făcea ca, atunci când îţi întindeai picioarele şi mâinile, ca un săritor în lungime, să pluteşti în aerul gros, mai ales dacă te ajuta şi vântul şi bătea din faţă. Aşa că a fost o experienţă

sălbatică şi care ne-a dat fiori, aşa cum pluteam în aer, cu vântul şuierând pe la încheieturile costumului şi zăpada de un portocaliu strălucitor venindu-ne în întâmpinare şi cu ecoul strigătelor noastre de încântare.

Sunt de acord cu distracţiile în public, pentru că îi ţin pe oameni departe de vicii.

Păi, da, poate. O să vedem.

Cea mai bună parte a partidei de schi a fost că de data asta nu m-am mai lăsat atât de impresionată de tot ce era în jurul meu, încât să uit să *observ*. Aşa că m-am putut gândi la modalităţile prin care să redau stratul de zăpadă portocalie de pe gheţar, urmele lăsate în zăpadă de şase perechi de schiuri, care se învârt nebuneşte sub un corp pătrat şi micile cruste de la suprafaţă produse de bătaia vântului.

Nici gheţarul, nici lacul nu rămân îngheţate tot timpul. Uneori planeta generează un front de aer cald care topeşte suprafaţa gheţarului, astfel încât lichidul metanic începe să curgă la poalele muntelui, unde formează un lac. Când se întâmplă lucrul acesta, staţiunea montană modulară se desface automat şi se ridică în aer. Dar, mai devreme sau mai târziu, totul îngheaţă din nou şi staţiunea se reinstalează la fel cum a fost.

Am schiat apoi de-a lungul unei fâşii largi de zăpadă portocalie, strălucitoare, direct spre lac şi de acolo am reuşit să vedem luminile staţiunii modulare. Am intrat într-un hangar presurizat, în formă de balon, făcut dintr-un fel de pânză foarte solidă, unde echipajul ne-a scos costumele şi ne-a dat nişte ghete uşoare, să le punem în picioare. Totul fusese extraordinar până atunci, dar orele treceau repede şi începusem să mă simt puţin cam obosită. Banchetul de Ziua Încarnării era exact ceea ce îmi trebuia în acel moment.

Discutând tare şi râzând, ne-am adunat în jurul unei mese cu gustări şi am început să mâncăm o grămadă de lucruri gustoase de care, până atunci, nu mai avusesem niciodată parte. (Ne pun să mâncăm şi în simulări pentru a ne obişnui cu ideea de mâncare, astfel încât să nu murim

de foame în momentul când ne vom încarna, dar şi pentru a ne învăţa cum să ne comportăm la masă, dar mâncărurile din simulator au toate cam acelaşi gust.)

— Ce mâncare bună! strigă Janis, gustând dintr-o chestie pufoasă pe care o încercasem şi eu mai devreme şi care mi se păruse dezgustătoare. Ne întinse castronul să gustăm cu toţii. Încercaţi şi voi! O să vă placă!

Am refuzat-o.

— Mda, îmi răspunse ofuscată, dacă ţi-e frică să încerci lucruri noi…

Aşa era firea lui Janis – insista să-şi împartă experienţele cu toată lumea şi se supăra dacă nu ţi se părea că viaţa era la fel de excitantă cum i se părea ei.

Andy şi Parminder începură să scuipe mâncarea pe care Janis îi obligase să o mănânce şi Janis începu să râdă, ca de o glumă bună.

Celelalte cadre sosiră cam o oră mai târziu şi abia atunci începu sărbătoarea cu adevărat. Am privit de-a lungul mesei lungi – în jurul ei erau adunaţi cei patruzeci de membri stranii ai Cadrelor Destinului Glorios, cu capetele lor mici, ataşate la nişte corpuri păroase, cu şase picioare, mâncând pentru prima oară în viaţa lor mâncare adevărată. Pe vremuri, asta ar fi constituit o scenă dintr-un film de groază. Acum nu era decât o frescă a societăţii postumane, descendenţii Pământenilor petrecând pe o planetă îngheţată, departe de planeta strămoşilor.

Dar, din cauză că toată lumea, în afară de Fahd, era îmbrăcată în haine de împrumut, nu puteam recunoaşte pe nimeni, aşa că a trebuit să trimit nişte mesaje în unităţile lor de comunicaţie implantate, pentru a putea afla cu cine stăteam de vorbă.

Fahd stătea pe locul de onoare, în capătul mesei. Blana lui era cenuşie şi avea un fel de moţ care-i dădea capului său o formă geometrică.

Îmi plăcea de Fahd. Era cel cu care făcusem sex atunci când Janis reuşise să mă convingă să fur un program de simulare sexuală de la Dane, tipul pentru care lucram în timpul liber. (Trebuie să-ţi spun, doctore Sam, că trupurile

noastre virtuale aveau toate organele, inclusiv cele sexuale, doar că adulţii se asiguraseră să nu le putem folosi pentru astfel de activităţi.)

Probabil că programul nu a fost prea bun. Ceea ce am făcut eu cu Fahd nu a fost minunat, nu a fost extaziant, a fost… ciudat. După o vreme am renunţat şi ne-am găsit ceva mai bun de făcut.

Bineînţeles, Janis mi-a spus că s-a simţit în al nouălea cer. Ea era lidera noastră şi tot ce făcea trebuia să fie fabulos. La fel ca şi cu mâncarea aia oribilă pe care o încercase – asta nu fusese doar cea mai bună mâncare pe care o încercase vreodată, era cea mai bună mâncare din toate timpurile şi, de aceea, trebuia să o gustăm şi noi.

Sper ca lui Janis să-i fi plăcut, *cu adevărat*, partida de sex simulată, căci ea a fost cea care a fost prinsă cu programul – şi asta deşi îi *spusesem* să-l şteargă. Uneori îmi vine să cred că îi place să fie prinsă făcând prostii.

În timpul cinei, cei cărora părinţii le-au permis aşa ceva, au primit două porţii de lichior, pentru a toasta în cinstea lui Fahd – o băutură tare, care se numea Ring Ice şi era produsă pe plan local. Mie, una, mi-a ars esofagul.

După ce s-a băut, totul a devenit mai zgomotos şi mai animat. Râsetele şi veselia s-au îndesit şi mai tare când membrii echipajului staţiunii au descoperit că o serie de cadre se mutaseră într-o cameră din spate, pentru a afla, concret, ce înseamnă sexul, mai ales că acum aveau trupuri reale. Râdeam şi eu împreună cu ceilalţi, când am privit-o pe Janis şi am observat că era neobişnuit de tăcută şi nu făcea nicio mişcare. Ea, care de obicei era cea mai zgomotoasă dintre toţi. Aşa că mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. I-am trimis un mesaj privat prin implant. Mi-a răspuns printr-un singur cuvânt.

Mama…

I-am aruncat o privire de încurajare în timp ce mă întrebam dacă nu cumva mama ei aflase deja de mica noastră aventură. Într-un fel era şi de mirare căci de abia fusese timp ca un semnal, trimis cu viteza luminii, să fi ajuns până la Ceres şi înapoi.

Probabil că Turnul de Control se enervase destul de tare. Sau poate că mama lui Janis şi controloarea din turn erau, amândouă, Soldaţi Constanţi ai Celor Cinci Principii ale Mişcării şi se ocupau cu spionatul celorlalţi – desigur, în numele binelui.

Orice mesaj o fi primit, Janis îşi reveni destul de repede. În clipa următoare, se înfiinţa lângă mine, zicându-mi:

— Uite cum stă treaba, sper că poţi să-mi împrumuţi costumul tău vidat, nu-i aşa?

Sclipirea din ochii ei uriaşi şi plaţi mă făcu să devin prudentă.

— De ce aş face una ca asta?

— Mama mi-a zis că sunt pedepsită şi că nu am voie să merg la patinaj cu restul grupului. Şi, cum nu ne putem deosebi unii de ceilalţi… m-am gândit să facem schimb şi să-i arătăm cine e, cu adevărat, şeful.

— Iar eu ce să fac? Să rămân de una singură aici?

— Rămâi cu chelnerii – unii dintre ei sunt chiar drăguţi, desigur, dacă îţi plac bărbaţii păroşi. Vocea ei redeveni serioasă. E timpul să fim solidare, Alison. Nu o putem lăsa pe mama să ne învingă.

M-am gândit pentru o clipă şi apoi i-am răspuns:

— Ar fi mai bine să faci schimb cu altcineva.

Ochii imenşi i se umplură de mânie.

— Eram sigură că ai să spui asta! Întotdeauna ţi-a fost frică să-i înfrunţi pe adulţi!

— Janis, am oftat. Crezi că numai mama ta a primit mesajul de la Turnul de Control? Părinţii mei vor cerceta, şi ei, *foarte îndeaproape* înregistrările a ceea ce s-a întâmplat aici. Cred că cel mai bine e să vorbeşti cu altcineva, cu cineva care nu a făcut parte din grupul nostru.

Întreg trupul ei păros se pleoşti. Aproape că am izbucnit în râs.

— Mă tem că ai dreptate, recunoscu ea.

— Şi ştii că mama ta o să-ţi ţină o predică pe cinste când ne vom întoarce acasă, nu-i aşa?

— Da, normal. Sunt sigură că-şi scrie discursul chiar acum ca nu cumva să piardă ceva din vedere.

— Poate că ar fi mai bine să mă laşi să trag cu urechea, i-am zis. Ai grijă să nu-ţi pierzi calmul.

Păru şi mai pleoştită, dacă aşa ceva era posibil.

Facem asta pentru că suntem cadre. Pe vremuri, când au apărut primii amărâţi de copii crescuţi în realitatea virtuală, o mare parte din ei au cedat în momentul în care au fost încarnaţi. Unii au înnebunit de-a binelea, alţii au început să aibă o serie de obsesii ciudate şi au încercat să se sinucidă sau au dezvoltat un fel de autism, neputând să se raporteze la lucrurile din jurul lor decât printr-o interfaţă computerizată.

Ca urmare, în zilele noastre părinţii nu-şi mai cresc de unii singuri odraslele. Majoritatea copiilor încă au doi părinţi deoarece e nevoie de două persoane pentru a plăti punctele pentru cetăţenie şi taxele necesare creşterii unui copil şi, uneori, dacă două persoane nu sunt de ajuns, se adună chiar trei, patru sau cinci. Odată ce punctele sunt plătite, bieţii părinţi trebuie să aştepte până se adună îndeajuns un număr de aplicanţi pentru a deveni cadre. Astfel se formează un singur grup de copii virtuali care sunt crescuţi şi educaţi împreună de părinţi şi de staff-ul educativ. Unii dintre aceştia, după ce devin maturi, devin la rândul lor profesori.

Ideea e că fiecare cadru trebuie să aibă grijă de celălalt. Nimănui nu-i este permis să se retragă în propria lui lume. Dacă vreun copil dă semne de individualism, ne unim eforturile pentru a-l readuce pe calea cea bună.

Părinţii noştri sunt cei ce au creat acest iad în care trăim. De aceea, e treaba noastră să ne ajutăm unul pe altul, pentru a putea supravieţui.

Cel obişnuit cu vicisitudinile vieţii nu e uşor de înfrânt.

Cu siguranţă nici Janis nu e, deşi a vorbit cu mai multe din cadre şi nimeni nu a vrut să schimbe locul cu ea. Mi-a părut rău pentru ea numai pe jumătate – la urma urmei, avusese deja o victorie – şi am uitat toate problemele ei în secunda în care mi-am pus din nou costumul presurizat şi m-am întors pe gheaţă.

Patinajul pe gheaţă nu a fost la fel de incitant ca partida de schi, dar ne-am distrat oricum. Dacă joci leapşa pe gheaţă metanică poţi trimite, dintr-o simplă lovitură, o persoană la vreo doi kilometri depărtare de grup.

După care a venit vremea să ne întoarcem la staţiune. Am făcut cu toţii duş, în timp ce personalul staţiunii a făcut curăţenie şi ne-a controlat costumele. Apoi, ne-am pus din nou costumele, astfel încât următoarea grupă de turişti să găsească trupurile de împrumut curate şi pregătite pentru o nouă aventură.

Ne-am închis căştile astfel încât scanner-ele să poată intra în minţile noastre. Nişte aparate cuantice superconductoare ne-au controlat celulele nervoase, recuperând tot ce era de recuperat, iar apoi creierele noastre – esenţa noastră – au fost transmise unui program de calculator care, prin comunicaţii laser, ne-a trimis înapoi în Ceres şi în lumea virtuală în care trăisem până atunci.

Aceasta mi s-a părut străină faţă de realitatea de pe Titan, pe care tocmai o experimentasem. Dar nu am avut timp să înregistrez diferenţele prea bine, pentru că a trebuit să o salvez pe Janis.

Aşa suntem noi, cadrele. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

Şi, în plus, Janis e prietena mea de când mă ştiu.

Anna-Lee, mama lui Janis, o aştepta, bineînţeles, în camera comună de lângă dormitorul lui Janis. (Ţi-am zis, doctore Sam, că şi noi dormim? Nu dormim la fel de mult ca oamenii încarnaţi, ci doar câteva ore, dar părinţii noştri vor să ne obişnuiască cu ideea, astfel încât atunci când ne vom încarna să ştim să mergem la culcare când suntem prea obosiţi şi să nu cumva să leşinăm în timp ce lucrăm la ceva important sau periculos.)

(Singura diferenţă dintre visele noastre şi ale voastre e că noi nu visăm. Ce rost ar avea să o facem? Suntem, oricum, blocaţi în visele părinţilor noştri.)

(Aşa că nici bine nu am ajuns cu corpul meu virtual în dormitorul meu virtual că Janis a şi început să ţipe, pe canalul privat de comunicare.)

— Mama e aici! Am nevoie de tine, *acum*!

Am apăsat câteva butoane în creierul meu şi iată-mă, în mintea lui Janis, primind aceleaşi informaţii şi senzaţii ca şi ea. Am privit-o şi i-am zis:

— Hei, nu poţi vorbi cu mama ta în halul în care arăţi!

Janis avea avatarul ei obişnuit care arată ca şi cum un nebun s-ar fi apucat să deseneze cu creioane colorate. Un corp subţire, făcut din linii, cu nişte pantofi galbeni, uriaşi şi cu capul ca un balon de săpun, cu părul roşu, sârmat.

— Ia-ţi înfăţişarea omenească! i-am zis. Acum!

Aşa că şi-a schimbat avatarul cu unul comun, asemănător cu cel al oamenilor de pe aici: un corp cu patru braţe, două pornind din umeri şi alte două, din coapse. Părul însă şi l-a păstrat roşu. Oricare ar fi avatarul ei, Janis are întotdeauna părul roşu.

— Aşa e mai bine, aşa e normal.

Normal pe Ceres, vreau să zic. Ceres e un asteroid fără prea multă gravitaţie şi, de aceea, nu are niciun rost să ai picioare. Când gravitaţia e atât de mică, picioarele mai mult te încurcă, îţi atârnă fără rost, lovindu-se de lucruri şi provocându-ţi tăieturi şi vânătăi. Însă oricui îi prind bine încă două braţe, nu-i aşa? Aşa că, majoritatea oamenilor care trăiesc pe planete cu microgravitaţie preferă astfel de corpuri, care sunt mult mai practice decât modelele cu două picioare.

Şi iat-o pe Janis făcându-şi vânt cu setul stâng de braţe direct în camera în care o aşteaptă mama ei. Anna-Lee are şi ea un corp cu patru braţe, doar că al ei nu e un avatar, ci o scanare holografică tridimensională a corpului ei real. Şi se vede de la o poştă că e supărată – buzele îi sunt strânse şi la fel şi pleoapele; faţa îi e încruntată, iar ambele seturi de braţe sunt încrucişate pe partea de mijloc a corpului ei, cu degetele bătând darabana, de parcă abia s-ar abţine să nu înceapă să-i dea vreo câteva scatoalce lui Janis.

— Bună, mamă, îi zise Janis.

— Nu numai că te-ai pus pe tine în pericol, îi răspunse ea, dar ai riscat şi viaţa colegilor tăi.

— Aşează-te înainte de a răspunde, i-am şoptit în urechea interioară lui Janis. Nu te grăbi!

Sincer, am fost destul de surprinsă când am văzut-o pe Janis ascultându-mi sfatul. Se aşeză pe un scaun şi abia apoi vorbi.

— Nimeni nu a fost în pericol, a răspuns ea, pe un ton rezonabil.

Nările lui Anna-Lee s-au îngustat.

— Aţi deviat de la planul de zbor, care a fost special conceput pentru siguranţa voastră.

— Dar am făcut un nou plan de zbor. Turnul de Control l-a acceptat. Dacă era periculos, nu ar fi făcut-o.

Vocea lui Anna-Lee luă acea tonalitate plată, pe care o au cei care-şi urmăresc logica interioară. Uneori îmi vine să cred că ea e un program de calculator, nu noi.

— Dar tu nu eşti autorizată să faci planuri de zbor!

— Turnul de Control l-a acceptat, îi repetă Janis. Vocea i se ascuţise puţin, aşa că i-am şoptit să se calmeze.

— Da, şi Turnul de Control m-a informat imediat *pe mine*! Erau cât pe ce să cheme o navetă de salvare!

— Dar nu au făcut-o pentru că nu a fost nicio problemă! izbucni Janis, după care urmă o pauză în care i-am repetat, din nou, să se calmeze.

— Turnul de Control mi-a acceptat planul revizuit, continuă ea. Am aterizat conform planului şi nimeni nu a fost rănit.

— Ai planificat totul de la bun început! Aceeaşi voce placidă. A fost un act deliberat de sfidare!

Ceea ce, desigur, era adevărat.

— Dar nu am făcut nimic rău! îi răspunse Janis.

(„Ascultă, i-am zis lui Janis, spune-i că-ţi pare rău şi că ai greşit şi că nu o să se mai repete".)

(„Nu vreau să mint, îmi răspunse pe canalul nostru privat de comunicaţii. Orice ar face, nu am de gând să mint pentru nimic în lume".)

În timpul acesta, Anna-Lee îi dădea înainte:

— Cu toţii trebuie să luptăm pentru binele comun! Actul tău de sfidare nu a făcut decât să-i abată pe colegii tăi de la

adevărata lor misiune! Turnul de Control de pe Titan are lucruri mai bune de făcut decât să-şi facă griji pentru tine!

Nu mai puteam face nimic s-o calmez pe Janis, din momentul acela.

— *Tu* ai vrut să învăţ navigaţie! Şi am învăţat – pentru că *tu* ai vrut asta! Şi acum că am dovedit că mă pricep, tot tu te-ai supărat!

Janis îşi flutură braţele atât de puternic încât îşi pierdu echilibrul, căzu de pe scaun, însă, şi mai furioasă, începu să se învârte, gesticulând, prin cameră.

— Şi ştii de ce te comporţi aşa, mamă? o întrebă ea.

— *Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură!* am urlat. Ştiam ce avea să urmeze, dar Janis era prea furioasă ca să-mi mai dea vreo atenţie.

— Din cauză că eşti o ratată! strigă ea la mama ei. Tata a plecat pe Planeta Bernard, dar tu nu ai trecut testele. Şi pot să fac toate lucrurile pe care mi le ceri şi să le fac mai bine ca tine *şi asta te înfurie*!

— *Vrei, te rog, să încetezi?* i-am zis lui Janis. Nu uita că *eşti proprietatea ei*!

— Am acceptat decizia comitetului! striga Anna-Lee. Sunt un Soldat Constant, duc o viaţă productivă şi *nu vreau* să fiu responsabilă pentru creşterea unui copil care va fi *o povară* şi *o risipă de resurse*!

— Cine spune că voi fi o povară? o întrebă Janis. *Tu* eşti singura care zice asta! Dacă m-aş încarna, mâine mi-aş găsi o slujbă bună în zece minute!

— Nu şi dacă îţi faci reputaţia de rebelă şi de anarhistă!

În acel moment mi-am dat seama că, de vreme ce Janis nu mă mai asculta, iar Anna-Lee *nu putea* să mă asculte, nu mai avea rost să mă implic în ceea ce avea să se transforme într-o ceartă urâtă. Aşa că mi-am închis canalul de comunicaţie cu Janis şi mi-am pregătit propriile scuze pentru inevitabila discuţie cu părinţii mei.

Mi-am schimbat avatarul de femeie Picasso într-unul obişnuit, cu patru braţe, pe care îl folosesc întotdeauna când discut cu părinţii mei, cel puţin atunci când vreau să obţin ceva de la ei. Avatarul meu era cel al unei fete ceva

mai tinere decât vârsta mea propriu-zisă, purtând o uniformă şcolară, cu guler alb şi cu părul strâns într-o panglică. Iar minunaţii mei ochi căprui erau ceva mai mari decât cei obişnuiţi, deoarece am descoperit că există o chestie, numită „neotonie”, care înseamnă că, atunci când arăţi ca un copil drăgălaş, eşti irezistibil pentru adulţi.

Şi, crede-mă, doctore, chestia asta funcţionează. Uneori nu trebuie decât să clipesc din ochii mei mari şi căprui şi să obţin tot ce-mi doresc.

Chiar atunci m-a sunat tata şi mi-a zis că el şi cu mama vor să vorbească cu mine despre aventura mea de pe Titan, aşa că m-am trimis la locuinţa alor mei, unde am apărut, în formă holografică, în sufragerie.

Părinţii mei sunt nişte oameni destul de rezonabili. Desigur, am grijă *să-i păstrez* aşa, pe cât îmi stă în putinţă. *Sunt prieten cu înţelepţii*, cum zice doctorul Sam, *dar stau la masă cu cei bogaţi*. Îmi ţin părerile pentru mine şi fac tot posibilul să nu-i supăr pe cei care au putere asupra mea.

De ce m-am alăturat lui Janis pe Titan? vru tata să ştie.

— Pentru că am ştiut că, singură, nu avea să facă ce a făcut, i-am răspuns.

Dar ai încercat să o convingi să renunţe? mă întrebă şi mama.

— Pe Janis nu o poţi convinge să nu facă ce vrea, am zis. Iar părinţii mei, care o cunoşteau bine pe Janis, m-au înţeles.

După care mi-au zis să fiu mai atentă şi cam asta a fost toată discuţia noastră.

Ceea ce demonstrează că nu toţi părinţii de pe aici sunt nebuni.

Ai mei sunt chiar mai sensibili decât majoritatea. Nu cred că sunt mulţi părinţi care să fie de acord cu ambiţia mea de a deveni artistă. Aşa ceva *nu se face* aici, ca să nu mai zic de ceea ce vreau eu să fac, adică să mă încarnez pe Pământ şi să devin un pictor adevărat sau poate chiar un sculptor. Aici se folosesc doar camere de filmat sau de fotografiat, iar ideea lor de artă originală e să facă poze, pe

care apoi le prelucrează pe computer, combinându-le în diverse forme sau procesându-le cum le trece prin cap.

Eu vreau să pictez normal, pe pânză, cu acuarele. Cu pensule adevărate, nu cu spray-uri computerizate. Căci, dacă mă întrebi, consider că textura este un lucru foarte important şi, de aceea, îmi şi place să lucrez cu uleiuri. Sau, mai bine zis, cu *ideea* de uleiuri pentru că până acum nu am avut vreodată, ocazia să lucrez cu aşa ceva.

Şi, în plus, aşa cum zici şi tu, doctore Sam: *Cel care nu a vizitat Italia va fi întotdeauna conştient de inferioritatea sa, pentru că va şti întotdeauna că nu a văzut ceea ce orice om trebuie să vadă. Scopul nobil al unei astfel de călătorii este să vezi ţărmul Mării Mediterane.*

Aşa că, atunci când le-am spus părinţilor ce-mi doresc să fac, ei au dat din umeri şi m-au pus să le promit că voi învăţa şi ceva mai practic. Astfel că, în timp ce specialitatea secundară în care îmi voi da licenţa e arta, specialitatea principală este programare şi design pe computer, ceea ce e destul de interesant în sine, căci programele noastre, care sunt într-adevăr foarte complexe, sunt scrise de inteligenţele artificiale care, normal, sunt mai inteligente decât noi şi, prin urmare, ca să le determini să facă ce vrei tu, aduce mai mult a voodoo decât a ştiinţă.

Astfel că am ajuns la un compromis cu ai mei, care ne mulţumeşte şi pe mine şi pe ei şi de aceea cred că am nişte părinţi de treabă.

Cam la douăzeci de minute după discuţia cu ai mei, Janis a bătut la uşă şi am făcut ca uşa să dispară, apoi ea a intrat în camera mea, iar eu am pus uşa la loc. (E destul de comod să trăieşti în realitatea virtuală, nu?)

— Nu a mers prea bine, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

— În familia ta, gradul de politeţe e destul de scăzut, i-am răspuns. Adineauri a scăzut la limită.

Ochii i se îngustară (era atât de supărată că uitase până şi să-şi schimbe avatarul şi, de aceea, încă mai avea ochi care să se poată îngusta.)

— Las’ că-i vin eu de hac, mă anunţă ea.

— Nu cred că ar fi prea deştept din partea ta să faci una ca asta, i-am spus.

Începu să tragă cu pumnii în pereţi, în podea şi chiar în tavan, învârtindu-se frenetic prin toată camera, ceea ce era destul de enervant, chiar dacă pereţii erau virtuali şi nu-i putea distruge în niciun fel.

— Ascultă, i-am zis. Tot ce trebuie să faci e să rezişti până ce-ţi vei lua licenţa şi te vei încarna. După aceea nu o să-ţi mai poată face nimic. Nu mai sunt *decât câteva luni*, Janis!

— *Licenţa!* Un zâmbet glorios, specific marilor descoperiri îi înflori pe faţă. Exact de asta am să mă şi folosesc, de *licenţă*. Am să o lovesc acolo unde o doare mai tare!

M-am întins şi am prins-o de braţe, obligând-o să mă privească în faţă.

— Ascultă-mă bine! i-am zis. Nu poţi continua să-i joci feste.

Vocea ei explodă de bucurie:

— Las' că vede ea!

— Te rog, i-am zis, te implor. *Nu fă nimic până nu te încarnezi!*

Dar în ochii ei nu se putea citi decât sentimentul victoriei. Nu mă vedea, nu mă auzea.

— Va trebui să admită că ea s-a înşelat şi eu am avut dreptate tot timpul, îmi spuse în cele din urmă. Am să-i bat în cuie lucrarea de licenţă drept în frunte aşa cum l-au fixat pe Karl Marx de uşa bisericii.

— Vrei să spui Martin Luther. (Uneori, pur şi simplu, nu mă pot abţine să fac asta.)

Ea mă privi dispreţuitor.

— Cui îi pasă?

— Mie. Am schimbat subiectul. *Pentru că nu vreau să mori.*

Pufni din nou.

— Nu am să cedez în faţa ei. Am s-o strivesc. Am să-i arăt cât de stupidă şi de inutilă e. Am să-i demonstrez că nu e decât o ratată.

În acel moment am auzit un semnal în uşă, dar l-am ignorat.

— Puterea pedepsei e să ştii când să taci, nu să te confrunţi, i-am zis.

Faţa i se încreţi de parcă ar fi înghiţit ceva amar.

— Nu pot să cred că *iar* îmi citezi din bătrânul ăla mort!

Ţi-am dat un argument, am vrut să-i spun, împreună cu doctorul Sam, *dar nu sunt obligată să te fac să-l şi înţelegi*.

Semnalul de la uşă se repetă şi, de data asta, fu însoţit şi de un semnal electronic care însemna *Urgenţă!* Foarte surprinsă, am deschis în sfârşit uşa.

Era Mei, cu avatarul ei uman şi cu o expresie de furie întipărită pe faţă.

— Dacă voi două aţi terminat să vă felicitaţi pentru farsa voastră genială, spuse ea, poate aţi vrea să aflaţi că a dispărut Fritz.

— Dispărut? Nu puteam înţelege cum cineva dintre noi ar fi putut dispărea. Cum adică? Programul lui nu a mai ajuns înapoi de pe Titan? Chiar dacă s-ar fi întâmplat ceva în timpul transmisiei, ar fi putut să-l reîncarce din arhivă.

Expresia de pe faţa lui Mei era de nedescifrat.

— N-a fost niciodată acolo. S-a întâlnit cu Doamna în Albastru.

După care şi-a făcut vânt cu două din braţele ei şi a plecat val-vârtej lăsându-ne într-o tăcere neaşteptată şi înfricoşătoare.

Nu ne-am zis nimic, dar am urmat-o pe Mei în sala comună. Celelalte cadre erau acolo deja şi ne-au privit cu toţii, în momentul în care am intrat.

Când eşti mic auzi prima oară de Doamna în Albastru de la alţi copii din grupul tău. Nimeni nu poate spune precis cum am aflat *cu toţii* despre Doamna în Albastru – şi nu mă refer aici doar la cadrele de pe Ceres, ci şi la cele de pe Vesta, de pe Ganymede sau *de peste tot*.

Şi, cu toţii ştim că s-ar putea să întâlneşti cândva, o femeie bună şi zâmbitoare, îmbrăcată într-o robă albastră, care s-ar putea să-ţi întindă mâna. Şi pentru că îţi va părea atât de bună, o vei lăsa să te ia de mână.

Doar că, numai când va fi prea târziu, vei observa că în loc de ochi are nişte spaţii goale, negre, pline de stele.

Te va lua cu ea şi prietenii tăi nu te vor mai vedea niciodată.

Şi, bineînţeles, cei care o trimit pe Doamna în Albastru, atunci când faci lucruri rele, sunt chiar părinţii tăi.

Cu toţii ştim că, de fapt, Doamna în Albastru nu există cu adevărat, e doar un program într-o cameră oarecare, care dă comanda ca programul tău, împreună cu arhiva ta, să fie şters definitiv, dar cu toţii credem în ea şi nu doar când suntem copii.

Ceea ce mă face să mă întorc la lucrurile pe care ţi le-am spus despre încarnare mai devreme. Odată ce te-ai încarnat, eşti considerat fiinţă umană şi ai drepturi la fel ca orice alt om.

Dar numai din acel moment. Până nu te încarnezi nu eşti decât un program de computer care aparţine părinţilor tăi şi, dacă aceştia consideră că programul este greşit sau corupt sau, pur şi simplu, prea ciudat ca să-şi bată capul cu el, te pot şterge când doresc.

Am zis „şterge”, nu „ucide”. Adulţii insistă că între aceşti doi termeni există diferenţe apreciabile, deşi, eu una, nu văd niciuna.

Căci, până la urmă, Doamna în Albastru tot vine după anumiţi copii, aşa cum a venit după Fritz, când Hans şi Jack au renunţat în cele din urmă să încerce să-l mai repare. Cele mai multe cadre reuşesc să nu o întâlnească niciodată. Dar, în unele grupuri de cadre, au existat şi situaţii când nu doar un copil a fost vizitat de ea. Pe Vesta, a existat un grup de cadre din care au dispărut opt copii şi, după încarnarea celor rămaşi, o parte din aceştia s-au sinucis. A urmat un scandal imens şi toţi adulţii au decis să nu vorbească despre acest subiect.

Nicio clipă nu am crezut şi nu cred că părinţii mei ar putea să o trimită pe Doamna în Albastru după mine, dar chestia asta nu-mi poate ieşi din minte, s-a pitit undeva într-un ungher şi de aceea situaţia actuală mi se pare atât de îngrozitoare. Căci lucrul acesta le dă părinţilor o putere

prea mare, pe care nu ar trebui să o aibă şi duce la o ruptură fundamentală între copii şi părinţi.

De altfel, principala nemulţumire a părinţilor în ceea ce priveşte sistemul de cadre e că, în loc să se ataşeze de ei, copiii se ataşează de colegii lor. Poate că asta se întâmplă şi din cauză că tovarăşii lor nu-i pot ucide.

Toate cadrele au primit un mesaj oficial despre Fritz în care se spunea că era pur şi simplu ireparabil şi că şansa ca el să se transforme într-o încarnare de succes era zero. Mesajul mai spunea şi că niciunul dintre noi nu avea nicio vină pentru ceea ce se întâmplase, ba mai mult, că fiecare cadru făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l ajuta.

Mesajul era în acelaşi fişier cu cel pe care i-l trimisesem eu lui Fritz, chiar înainte de a fi şters. Iată-l privindu-mă, zâmbind, cu pălăria lui caraghioasă.

— Mulţumesc că vrei să joci cu mine jocul umbrelor, îmi răspunsese el. Cred, sincer, că eşti minunată. Apoi a râs. Ne vedem în curând, pe Titan.

Aşa că am izbucnit în plâns şi am şters mesajul ca să nu fiu tentată să-l mai citesc şi altă dată.

Cu toţii am simţit pierderea. Era treaba noastră să-l schimbăm în bine pe Fritz şi nu am reuşit să o facem. Crescusem împreună şi, chiar dacă uneori era greu de suportat, era unul dintre ai noştri. Cel puţin eu, una, îmi petrecusem ultimele zile evitându-l şi asta mă făcea să mă simt nefericită; dar toată lumea făcuse acelaşi lucru, într-un moment sau altul.

Acum, îi simţeam lipsa cu toţii.

Am decis să purtăm doliu şi ne-am împotmolit într-o ceartă idioată dacă să purtăm alb, care e culoarea tradiţională în Asia, sau negru, culoarea din bătrâna Europă.

— Hai să purtăm albastru, propuse Janis. Şi aşa am şi făcut. Din acel moment, în toate avatarurile pe care le aveam am inclus, mai mult sau mai puţin, şi culoarea albastră.

Nu am auzit ca părinţii să fi discutat sau să se fi plâns despre asta. Probabil că nici nu au observat.

Am început să mă gândesc tot mai mult care e poziţia mea faţă de oamenii încarnaţi şi mi-am dat seama că poate sunt puţin cam prea ascultătoare şi mai adorabilă decât aş vrea de fapt să fiu, pentru că vreau să evit consecinţele ce ar putea apărea dacă aş fi altfel. Şi cred că şi Janis, în alte circumstanţe, ar fi mai puţin rebelă, căci ea vrea să demonstreze doar că nu îi este frică. *Hai, mamă*, spune ea, *trage dacă ai curaj!*

Şi în felul acesta o subestimează pe Anna-Lee. Pentru că Anna-Lee e Soldatul Constant al Mişcării celor Cinci Principii şi asta e un lucru *serios*.

Primul Principiu dintre Cele Cinci spune că *Umanitatea e un model de gândire, nu un efect secundar al taxonomiei*, ceea ce înseamnă că eşti om dacă *gândeşti* ca un om, indiferent dacă ai şase picioare sau patru braţe sau două picioare ca oamenii de pe Pământ sau Marte.

Şi Principiile continuă tot aşa până la ultimul, care afirmă că umanitatea în diversele ei forme are misiunea de a ocupa fiecare ecosistem din Univers sau cel puţin pe acelea la care se poate ajunge. De aceea şi Mişcarea a fost întotdeauna foarte preocupată de experimentele genetice şi de expediţiile către planetele din apropiere.

Eu personal nu am nicio problemă cu Mişcarea celor Cinci Principii. În comparaţie cu alte grupuri, cum ar fi Copiii de pe Venus sau cu cel din Meniul lui Dumnezeu, e destul de raţională.

În plus, dacă aceste cinci principii nu înseamnă chiar nimic, noi ce mai căutăm aici?

Problema mea o reprezintă oamenii care sunt atraşi de Mişcare, mai exact oamenii de genul lui Anna-Lee. Oameni obsesivi, fără umor şi total incapabili să înţeleagă alte puncte de vedere în afară de al lor. Acest tip de oameni nu numai că se dedică trup şi suflet oricărui astfel de grup, dar insistă ca toată lumea să facă la fel ca ei. Cine nu e ca ei, e o Persoană Rea.

Aşa că, deşi în principiu sunt de acord cu Mişcarea, mă îndoiesc că vreodată am să intru în ea. Am să ţin minte

sfatul bunului meu doctor Sam: *Majoritatea mişcărilor politice sunt doar nişte glume.*

Dar să ne întoarcem la Anna-Lee. Pe vremuri s-a măritat cu Carlos, care era şi el membru al Mişcării, şi împreună au lucrat ani la rând pentru a se califica pentru o expediţie pe Planeta Barnard din galaxia *True Destiny*. Au creat-o pe Janis pentru că a avea un copil face parte din principiul ocupării universului şi aşa mai departe.

Dar numai Carlos a fost acceptat să plece. Şi el a ales planeta Barnard în locul Annei-Lee, aşa că acum e la vreo două luni-lumină depărtare. Şi el şi restul celorlalţi colonişti sunt în format electronic – nu avea niciun rost să se cheltuie resurse pentru a trimite corpuri într-un alt sistem solar de vreme ce e mai simplu să transmiţi doar datele şi să construieşti corpul când ajungi acolo – şi, în cea mai mare parte a timpului dorm, deoarece nu pot face nimic până nu ajung la destinaţie. Dar, o dată pe săptămână, Carlos se trezeşte şi-i mai trimite câte un mesaj electronic fiicei sale.

Mesajele sale sunt de-a dreptul plicticoase, aşa cum e şi de aşteptat de la cineva aflat departe în spaţiu unde nu există nimic de văzut şi unde toată lumea doarme.

Janis îi trimite mesaje mai lungi, majoritatea despre certurile ei cu Anna-Lee. La rândul ei, Anna-Lee îi trimite mesaje şi mai lungi decât ale lui Janis despre ieşirile fiicei lor. Aflat la două luni-lumină, Carlos refuză să medieze conflictul dintre ele, ceea ce le scoate din minţi pe amândouă.

Aşa că Anna-Lee e furioasă că soţul ei a părăsit-o, e furioasă pe Janis pentru că aceasta nu e un Soldat perfect. Janis e furioasă pe Carlos pentru că nu a găsit o cale să o ia şi pe ea cu el şi e furioasă pe Anna-Lee pentru că nu a reuşit să fie aleasă în echipajul navei care acum se îndreaptă spre *True Destiny* şi pentru că, nefăcând asta, nu a reuşit să-şi ţină soţul acasă.

Şi mai e furioasă pe Anna-Lee pentru că s-a măritat din nou, de data asta cu Rhee, un tip bogat din Mişcare, care a reuşit să strângă taxele necesare pentru a crea încă *două*

fiice, ambele fiind, bineînţeles, vedetele grupurilor lor de cadre şi viitori perfecţi Soldaţi, destinaţi să ducă omenirea în noile habitate de pe planetele cele mai îndepărtate.

Sau, mă rog, aşa pretinde Anna-Lee.

Şi, de aceea, cred că Janis o subestimează pe mama ei. Din punctul meu de vedere Anna-Lee vede lucrurile în felul următor: are doi copii noi care sunt tot ce-şi doreşte ea. O mai are bineînţeles şi pe Janis, dar ea nu-i face decât necazuri şi o poate da oricând Doamnei în Albastru, fără să aibă remuşcări, de vreme ce într-un fel a pierdut-o mai demult. Şi, la o adică, a dat deja stelelor un soţ.

Şi toate acestea mă fac să-mi doresc şi mai mult să mă încarnez pe Pământ, unde o mulţime de oameni încă mai fac copii ca pe vremuri. Părinţii creează un embrion care este apoi pus într-un incubator şi, după nouă luni, nu trebuie decât să deschizi incubatorul şi să scoţi un copil real, nu un software. Şi chiar dacă această metodă ia mai mult timp şi nu e foarte igienică, eu tot cred că e cea mai bună.

Aşa că am aplicat pentru slujbe pe Pământ, atât în domeniul computerelor, cât şi al artelor. Dar pentru orice slujbă de acolo lista de aşteptare e destul de mare, iar taxele de intrare sunt exorbitante, asta, desigur, dacă nu au *ei* nevoie de tine. Aşa că nu trag prea multe speranţe şi, în plus, nici măcar nu mi-am terminat lucrarea de licenţă.

Vreau să absolv colegiul împreună cu restul cadrelor din grupul meu, la vârsta de paisprezece ani. Din câte ştiu, pe vremea ta, doctore Sam, tinerii terminau colegiul mult mai târziu. Cred că există câteva motive importante pentru schimbările de azi: 1) noi, copiii virtuali, nu dormim la fel de mult pe cât o făceaţi voi şi, ca urmare, avem mai mult timp pentru studiu; 2) oricum, nici nu avem ce să facem altceva; 3) suntem foarte, foarte, *foarte* inteligenţi. Căci dacă ai fi părinte şi ai avea un cuvânt de spus despre modul în care vrei să ajungă copilul tău (împreună cu doctorii, sociologii şi maşinile voodoo) ai spune: *Nu mulţumesc, aş vrea ca al meu să fie prost?*

Nu prea cred.

Şi creierele reale din corpurile în care urmează să ne încarnăm sunt, la rândul lor, la fel de inteligente. Asta în caz că ţi-ai pus o astfel de întrebare.

Dacă am vrea, am putea să ne maturizăm mai repede. Computerele în care trăim sunt atât de rapide încât am putea ajunge de la concepere până la maturitate în doar trei luni. Dar vrem să interacţionăm cu părinţii noştri sau cu oricine altcineva, care fiind încarnaţi, ar îmbătrâni mult mai greu. Aşa că, pentru a avea o relaţie cu ei sau orice fel de viaţă socială trebuie să creştem odată cu părinţii noştri. Trebuie să-ţi spun că sunt de acord cu lucrul acesta.

Pentru a absolvi colegiul a trebuit să scriu o lucrare de licenţă şi, din păcate, nu am putut să o fac pe cea pe care mi-o doream, referitoare la picturile lui Brueghel, aşa cum s-au reflectat ele în teologia epocii respective. Toate cunoştinţele despre computere şi sisteme computerizate, împreună cu studiile de artă şi de istorie a artei, m-au făcut să mă gândesc la modul în care funcţionează sistemele abstracte, cum erau cele teologice şi la modul în care poţi reprezenta vizual, pe pânza tabloului, conceptele abstracte.

Dar, probabil, toate astea le voi folosi pentru o diplomă postuniversitară, căci specialitatea mea principală e în computere, aşa că am scris o lucrare plictisitoare despre interoperabilitatea sistemelor – care, dacă te interesează, este ştiinţa de a face diverse maşinării şi sisteme de operare supraspecializate să comunice între ele, o chestie care e cu atât mai dificilă cu cât maşinăriile în chestiune sunt mult mai inteligente decât noi.

Dacă te gândeşti, e un subiect interesant. Doar că în lucrarea mea nu pare foarte atractiv.

În timp ce m-am ocupat de lucrare am muncit în paralel şi pentru Dane, un fost cadru, încarnat cu câţiva ani înaintea noastră şi pe care l-am cunoscut când grupul nostru s-a întâlnit cu cel din care a făcut parte el, pentru a ne ajuta la lecţii şi pentru a ne învăţa să socializăm (ideea fiind că trebuie să ştim să interacţionăm şi cu altcineva în afară de colegii, părinţii şi profesorii noştri, lucru pe care,

odată încarnaţi, s-ar putea să nu-l mai putem face, dacă nu ştim cum).

În sfârşit, Dane a primit o slujbă ca programator la centrul de comunicaţii de pe Ceres şi a fost de acord să-mi lase mie părţile mai plictisitoare din munca lui, desigur pentru o anumita sumă de bani. Aşa am început să strâng banii necesari pentru o slujbă pe Pământ sau, dacă m-ar fi chemat ei, să-i păstrez pentru lecţiile de pictură pe care am de gând să le iau când voi ajunge acolo.

— Ai să sfârşeşti prin a fi primul designer de interior de pe Ceres, mi-a zis Janis într-o zi.

— Şi chiar crezi că ăsta ar fi un lucru *rău*? i-am răspuns. *Uită-te* în jur! Căci totul e atât de funcţional şi de plictisitor. Ar fi putut totuşi să găsească o culoare mai interesantă decât *gri*, pentru numele lui Dumnezeu!

Aceasta a fost una dintre puţinele dăţi în care am reuşit să vorbesc cu Janis de la aventura noastră de pe Titan. Amândouă aveam de lucru la licenţă, trebuia să mergem în acelaşi timp şi la şcoală, iar eu mai şi lucram în timpul liber. Cred, însă, că încerca să mă evite dinadins pentru că nu vroia să-mi spună ce făcea, ca să nu-i spun să nu o facă.

Ceea ce, într-un fel, mă durea. Căci fusesem prietene atât de bune până în momentul în care îi spusesem că nu vreau să fie omorâtă. Şi apoi, după ce îi spusesem asta, nu mai voise să vorbească cu mine deloc.

Singurele momente în care reuşeam să o mai văd erau Zilele Încarnării pentru ceilalţi colegi din grupul nostru. Aşa am reuşit să vizităm Ganymede, Iapetus, apoi Titan, din nou, Rhea, Pluto, Callisto şi Io şi generaţia antimaterie de pe inelul dintre Venus şi Mercur şi, în sfârşit, Titanul, pentru a patra oară.

Grupul nostru avea, probabil, o afinitate specială pentru culoarea portocalie.

Am mai fost şi pe Vesta, Pallas şi Juno. Deşi, dacă mă întrebi, după ce ai văzut una dintre coloniile de pe asteroizi, le-ai văzut pe toate.

Am mers şi în Al Treilea Cer, care este un habitat al oamenilor din Meniul lui Dumnezeu, construit la L2. Şi crede-mă, doctore, au o grămadă de chestii în meniu.

Am vizitat şi Luna, pe care obişnuiai să o priveşti tu, doctore Sam. Şi am avut ocazia să vedem şi *Dinastia Nemuritoare*, nava aflată în construcţie pe orbita lunară pentru expediţia către Tau Ceti, colonia în care se străduieşte Anna-Lee să o trimită pe Janis.

Am ajuns şi pe Marte de trei ori. Aşa că printre alte distracţii am avut ocazia să privesc această planetă din vârful muntelui Mons Olympus, cel mai înalt munte din sistemul solar şi am privit şi în cel mai adânc canion din acelaşi sistem solar şi apoi am privit în sus, de la baza aceluiaşi canion.

Am încercat, cu toţii, să purtam albastru, în memoria aceluia dintre noi care nu a putut fi prezent.

Pe lângă excursii, petrecerile de Ziua Încarnării erau foarte reuşite căci veneau şi ceilalţi membri ai grupului nostru, care se încarnaseră deja, în trupuri împrumutate, de ocazie. Eram, desigur, încă foarte apropiaţi unii de ceilalţi şi încercam să ţinem legătura cât de des, dar uneori lucrul acesta era dificil, căci mijloacele noastre de comunicare erau limitate, din pricina vitezei luminii şi oricum, cel mai mult ne bucuram când ne întâlneam în persoană şi puteam să ne îmbrăţişăm.

Pe Pământ nu am ajuns. Eram singura din grupul meu care aplicase pentru o slujbă acolo şi încă nu primisem niciun răspuns. Nu mă puteam, totuşi, abţine să mă gândesc la cum ar putea fi Ziua Încarnării mele, dacă aş fi putut să o ţin pe Pământ – oare unde m-aş fi dus? Ce aş fi vizitat? Roma? Muntele Everest? Habitaturile oceanice? Câmpiile din Africa, acolo unde s-a născut rasa umană?

Era destul de dureros să mă gândesc că exista riscul să nu ajung să văd niciodată aceste locuri.

În aceste excursii, Janis nu a mai încercat să organizeze niciuna dintre obişnuitele ei rebeliuni. În primul rând, de la aventura de pe Titan, eram foarte atent supravegheate. Janis se comporta acum exact aşa cum îşi dorise

dintotdeauna Anna-Lee. Dar eu ştiam că sub această aparenţă de fată cuminte pregătea ceva teribil.

Am încercat să vorbesc cu ea despre asta. I-am povestit despre lucrarea mea de licenţă în speranţa că îmi va vorbi şi ea despre a ei. Degeaba. A schimbat subiectul cât ai zice peşte.

Oricare ar fi fost proiectul ei, o ţinea foarte ocupată, întotdeauna punea întrebări despre tot felul de lucruri, oricui se nimerea.

Dar nu am reuşit să deduc nimic din aceste întrebări. Păreau că acoperă toate domeniile: sociologie, statistică, minerologie, criminologie, economie, astronomie, designul navelor spaţiale etc. Proiectul ei se anunţa a fi de mare anvergură.

Singurul lucru care-l aflasem despre proiectul ei este acela că *trebuia* să fie despre managementul resurselor. Era domeniul pe care o forţase Anna-Lee să-l aleagă, căci putea fi folositor în eventualitatea plecării spre Tau Ceti. Şi, chiar dacă asta nu ar fi reuşit, Anna-Lee se asigurase ca Janis să aibă, ca a doua specialitate, navigaţia şi pilotarea navelor spaţiale.

În cele din urmă, mi-am terminat şi eu lucrarea de licenţă şi apoi am început să aştept ca slujbele să mă năpădească. Dar singura ofertă pe care am primit-o a fost aceea venită de la cineva care dorea să mă ocup de reciclarea deşeurilor de pe Iapetus. Dacă tipul s-ar fi obosit să-mi citească CV-ul şi cererea de angajare, şi-ar fi dat seama că nu puteam decât să-l refuz.

Probabil că era în gunoi până peste cap şi era disperat. Nu ştiu ce să zic.

Şi apoi mi s-a întâmplat cel mai uimitor lucru posibil. În loc de o slujbă în domeniul computerelor, am primit o ofertă să studiez la Academia din Pisa.

Care este o şcoală de artă. Care e în Italia, de unde şi vin cele mai multe tablouri.

Comitetul de admitere mi-a scris că lucrarea mea a demonstrat „o fuziune naivă, dar extrem de originală a criticismului social asociat cu formalităţile ordinii

geometrice.” Nici măcar *nu* pretind că am înţeles ce au vrut să spună cu asta, dar bănuiesc că, pur şi simplu, nu erau obişnuiţi cu ideea de a avea o studentă care-şi petrecuse aproape întreaga viaţă într-un computer, pe Ceres.

Am transmis strigătele mele de bucurie fiecărui cadru din grupul nostru, chiar şi celor care deja părăsiseră Ceres şi care, probabil, au rămas destul de uimiţi, când strigătele mele au ajuns pe planetele pe care trăiau acum.

Apoi m-am dus în camera comună, sărind în sus de bucurie, şi toată lumea a venit să mă felicite. Chiar şi Janis, care acum avea un avatar nici pe departe omenesc, un ciocan imens care zdrobea, la nesfârşit, o piatră.

Subtilitatea nu fusese niciodată punctul ei cel mai tare.

— Felicitări, mi-a spus. Ai obţinut ce ţi-ai dorit.

Apoi mi-a transmis ceva, pe canalul privat. *Ai să fii faimoasă*, mi-a zis ea, *dar eu am să devin o legendă!*

Am privit-o pentru un moment, după care i-am răspuns: *Nu putem vorbi despre asta?*

Peste câteva zile, când îmi voi susţine lucrarea.

Nu fă asta! am implorat-o.

E prea târziu acum.

Ciocanul începu să lovească piatra din nou, sfărmând-o în mii de bucăţele, care apoi dispărură odată cu Janis.

Următoarele câteva zile mi le-am petrecut planificându-mi Ziua Încarnării, dar nu prea îmi stătea mintea la asta. Nu mă puteam abţine să nu mă întreb dacă Janis avea să mai fie în viaţă până atunci.

În cele din urmă m-am hotărât să fac petrecerea în Thailanda căci erau atâtea lucruri interesante într-un singur loc, ca să nu mai zic de Marele Buddha. Şi am găsit şi un furnizor de mâncare, despre care mi s-a spus că e foarte bun.

Am decis şi ce fel de corp îmi doream şi specialiştii în încarnare de pe Pământ au început să-l fabrice în laboratoarele lor. Nu vroiam corpul unui pământean de paisprezece ani, ci al unuia de optsprezece, să zicem. Ochii căprui, părul şaten şi ochii aceia imenşi care mă ajutaseră de atâtea ori.

Şi, bineînţeles, două picioare. Aşa cum are toată lumea de acolo.

Am stabilit şi data. Cadrele au intrat în alertă. Am făcut cu toţii exerciţii, pentru a ne obişnui să ne descurcăm numai cu două braţe. Toată lumea era pregătită.

Şi apoi, Janis şi-a terminat lucrarea de licenţă. Am downloadat o copie în secunda în care a trimis-o comitetului de examinare şi am citit-o umplându-mă, cu fiecare rând, de oroare.

Janis publicase o critică bine argumentată a *întregii noastre societăţi*! Era o lucrare pe cât de genială, pe atât de otrăvită.

Societatea postumană îşi distruge proprii copii, spunea Janis, şi lucrul acesta poate fi dovedit de procentul ridicat de adulţi nevrotici şi disfuncţionali. Problemele pe care au trebuit să le înfrunte primele generaţii de copii care şi-au petrecut copilăria şi adolescenţa sub formă de programe de calculator – autism, manii obsesiv-compulsive, dependenţa de realitatea virtuală – nu au dispărut, au fost doar reduse până la punctul în care au devenit parte a unui haos moştenit, o parte a civilizaţiei noastre atât de comună, încât am încetat să o mai observăm.

Janis a dat şi o grămadă de date. Numărul de oameni aflaţi sub tratament pentru vreo boală sau alta. Procentul de copii cu dificultăţi în adaptare după încarnare sau care nu au mai dorit să comunice cu nimeni, în afară de foştii lor colegi sau care nu puteau să adoarmă decât dacă reveneau în realitatea simulată. Numărul de copii care s-au sinucis. Sau care au murit în accidente – în lucrarea sa, Janis s-a întrebat dacă toate acele accidente au fost rezultatul mediului înconjurător dur. Căci tehnica şi coloniile noastre erau, pe atunci, mult mai sigure decât în zilele de început şi cu toate astea rata accidentelor rămânea destul de mare. Câte accidente nu fuseseră oare provocate de operatori distraţi sau nefericiţi sau, dacă e să ajungem aici, câte dintre aceste accidente nu fuseseră cumva „sinucideri asistate de calculator”?

Apoi Janis a descris una dintre victimele acestui sistem nemilos de creştere a copiilor. „Fără urmă de afecţiune emoţională, dependentă de ordine şi incapabilă să se descurce în situaţii neprevăzute, incapabilă să funcţioneze în afara unui sistem de valori la fel de artificial şi de restrâns ca acela în care a fost crescută.”

Când mi-am dat seama că, de fapt, Janis o descria pe Anna-Lee aproape că am luat-o razna.

Janis a oferit şi o soluţie pentru a rezolva această problemă şi anume aceea de a renunţa la realităţile virtuale şi de a reîncepe să producem copii încarnaţi în mod real. În sprijinul acestei soluţii, a adus şi numeroase statistici care demonstrau că locurile care făcuseră acest pas – mai ales, Pământul – păreau să fie populate cu mai mulţi adulţi de succes. De asemenea, mai scria ea, criza iniţială de resurse, care dusese de fapt la crearea copiilor virtuali, trecuse de multă vreme – în zilele noastre există suficientă apă provenită din gheaţa adusă de pe Centura Kuiper ca să nu mai vorbim de mineralele din subsolul planetei. Aşa că singurul motiv pentru care acest sistem a continuat a fost acela că era cel mai comod pentru părinţi. Dar copiii adevăraţi, spre deosebire de programele de computer abstracte, vor fi capabili să-şi ajute părinţii. Aceştia nu vor mai fi tentaţi să devină nişte mici dictatori, cu putere absolută asupra odraslelor. Janis trase de aici concluzia că adulţii aveau să devină nişte fiinţe omeneşti mai bune.

Întreaga lucrare era susţinută de o multitudine de statistici, grafice, filme etc. Când am terminat de citit mi-am dat seama că, dacă vreodată Cadrul Destinului Glorios produsese vreodată un geniu, acela nu putea fi decât Janis.

Adevăratul geniu este o minte care poate cuprinde o mulţime de generalităţi şi care, accidental, se hotărăşte să meargă într-o direcţie particulară.

Cea care o determinase pe Janis să aleagă această direcţie era, fără îndoială, Anna-Lee şi problema era că Janis nu mai avea, probabil, prea mult de trăit. În afară de faptul că o caricaturizase în tuşe atât de groase, era imposibil ca Anna-Lee să nu fi observat că întreaga lucrare

era o lovitură împotriva Mişcării celor Cinci Principii. Conform celor din această Mişcare, toate resursele disponibile trebuiau îndreptate spre expansiunea rasei umane în afara sistemului solar, către întreg universul. Nu conta că acum aceste resurse erau mult mai numeroase decât în trecut, dar a le direcţiona spre creşterea copiilor, în loc de le folosi pentru cucerirea noilor planete, era împotriva principiilor lor.

Şi deşi chiar şi cei din Mişcare erau de acord că rata mortalităţii era destul de ridicată, puneau lucrul acesta pe seama mediului înconjurător dur. Tot ce trebuia să facem era să încercăm să modificăm genetic oamenii, pentru a se putea adapta mai uşor la mediile periculoase şi astfel întreaga problemă era rezolvată.

Am sărit peste appendix şi am plecat din camera mea, prin camera comună, până la uşa lui Janis, unde am apăsat butonul de alarmă pentru a o anunţa că are un vizitator. Uşa dispăru şi iat-o pe Janis care, pentru prima oară de la cearta cu mama ei, folosea din nou avatarul omenesc. Îmi zâmbi cu răutate.

— Minunat, nu-i aşa?

— E *genial*! Dar nu poţi să o laşi pe Anna-Lee să vadă aşa ceva.

— Fii serioasă! I-am trimis mamei lucrarea chiar eu.

Am rămas fără cuvinte. Probabil că văzuse felul în care faţa mea de femeie Picasso se strâmbase de groază, pentru că începu să râdă.

— Dar te va ucide! i-am strigat.

— Dacă o va face, îmi răspunse ea, atunci nu va face decât să-mi dea dreptate. Îmi puse o mână pe umăr încercând să mă consoleze. Îmi pare rău dacă asta înseamnă că nu voi putea veni la încarnarea ta.

Când Anna-Lee năvăli ca o furtună în cameră – asta a fost la scurt timp după discuţia noastră – Janis începu să transmită întreaga confruntare pe un link unidirecţional către toate cadrele. Puteam să privim totul, dar nu puteam interveni. Ea nu mai avea nevoie de sfatul nostru, la fel cum nu mai avea nevoie de cel al mamei sale.

— Eşti un monstru, urlă Anna-Lee. Nu ai scris decât calomnii! Ai trădat adevărul suprem!

— Am *spus* adevărul! îi răspunse Janis. Şi *ştii* şi tu că ăsta e adevărul, altfel nu ai fi atât de furioasă.

Anna-Lee înţepeni.

— Sunt un Soldat Constant al celor Cinci Principii. Cunosc adevărul şi îmi cunosc şi datoria.

— De fiecare dată când spui asta, nu faci decât să-mi dai dreptate.

— Vei retrage această lucrare şi îţi vei cere scuze comitetului pentru răutăţile pe care le-ai scris.

Anna-Lee nu înţelesese că lucrul acesta era imposibil, pentru că Janis trimisese documentul către toată lumea pe care o cunoştea.

Janis îi râse în faţă:

— Nici nu te gândi, mamă!

Atunci Anna-Lee o luă razna complet. Începu să-şi agite pumnii în aer.

— Îmi cunosc datoria şi nu voi permite ca aceste calomnii să fie citite de toată lumea! Ai trei zile să retractezi totul!

Janis pufni dispreţuitoare.

— Şi dacă nu o fac?

— Atunci am să hotărăsc că eşti incorigibilă şi am să distrug softul tău!

Janis râse.

— Dă-i drumul, mamă, fă-o chiar *acum*! Nimic nu serveşte mai bine unei idei noi decât martiriul. Îşi depărtă toate cele patru braţe. *Fă-o*, mamă! *Urăsc* viaţa din iadul ăsta! Sunt pregătită.

Voi fi cucerit, dar nu voi capitula.

Da, doctore Sam, ai perfectă dreptate.

— Ai trei zile, îi răspunse Anna-Lee cu vocea ei plată, ameninţătoare, după care dispăru.

Janis privi spre locul în care stătuse mama ei şi un zâmbet prostesc i se întinse pe faţă. Îşi schimbă imaginea cu vechiul ei avatar, cel cu părul roşu şi începu să danseze

caraghios, ca un personaj dintr-un desen animat de proastă calitate.

— Hei, cântă ea, până la urmă tot o să merg la petrecerea lui Allison!

Fusesem atât de prinsă de toată scena încât uitasem că petrecerea mea de încarnare urma să aibă loc peste două zile.

Dar de acum nu mai era o petrecere. Era un priveghi.

— Doctore Sam, am zis, trebuie să o salvez pe Janis.

Triumful speranţei asupra experienţei.

— Speranţă am, am zis, apoi m-am gândit mai bine. Şi poate şi puţină experienţă.

* * *

Petrecerea de Ziua Încarnării mele a decurs bine. Am coborât la fel ca prima dată pe Titan doar că, de data asta, le-am cerut celor din Turnul de Control să lase pe toată lumea să aterizeze acolo unde vroia. Asta ne-a permis să-l vedem pe Marele Buddha, un bărbat subţire cu un zâmbet atotştiutor, care stătea cu picioarele încrucişate şi avea monturile degetelor pronunţate. E înalt de doi kilometri jumătate şi împachetat cu un număr mare de procesoare cuantice paralele, care trimit cantităţi impresionante de date, cu gândurile sale profunde, potrivite pentru a fi încorporate inteligenţelor artificiale şi repetând milioane de sutre, care reprezintă scripturile budiştilor, toate acestea întâmplându-se cu viteza luminii.

Statuia alunecă doi sau trei centimetri pe zi şi va ajunge la capătul Peninsulei Kra peste multe mii de ani.

După asta, am zburat deasupra a mii de kilometri de junglă verde şi am aterizat pe plajă. Surprinzător, toată lumea a preferat plaja. Şi apoi, la fel, toată lumea şi-a dat silinţa să înveţe să facă surf – şi vreau să fie clară de la început, simulatorii pentru surf sunt *total* inadecvati. Nu am reuşit să stau pe placă mai mult de douăzeci de secunde.

Eram uimită de toate senzaţiile pe care le trăiam. De briza oceanului care îmi pişca pielea, de mirosul apei, de vegetaţia luxuriantă şi de mirosul de cărbune pe care se

gătea mâncarea pentru banchet. De nisipul fierbinte de sub picioarele mele goale. De gustul sărat al oceanului de pe buzele mele. De înţepăturile meduzelor de pe braţele şi picioarele mele şi de mirosul de iod al algelor prinse în păr.

Ce vreau să spun e că *habar nu aveam* de toate acestea. Simulatoarele noastre erau total nepregătite pentru experienţa trăită pe Pământ.

Şi asta nu era decât o parte a Pământului, doar o mică bucăţică din el. Cred că am convins o mulţime de cadre să se mute aici, după ce vor reuşi să strângă bani şi să-şi găsească o slujbă.

După partida de înot şi jocurile de pe plajă am luat cina festivă. Senzaţiile provocate de mâncarea de acolo au fost prea intense – ca urmare, nu am putut mânca prea mult. Dacă urma să mănânc vreodată mâncare pământeană, atunci trebuia să încep cu ceva mult mai uşor.

Şi iată-mă, cu ochii mei căprui, în capul mesei, privindu-i pe membrii Cadrelor Destinului Glorios care toastau pentru mine cu băuturi tropicale, de genul acela care au umbreluţe în ele.

Mi-au dat lacrimile şi lacrimile acelea au fost mult mai puternice şi mai fierbinţi decât cele din realitatea virtuală. Nu ştiu de ce, dar lucrul acesta m-a făcut să plâng şi mai tare.

Au venit şi părinţii mei la cină, deoarece atunci a fost prima dată când au putut să mă îmbrăţişeze cu adevărat. S-au downloadat în corpurile acelea cu două picioare şi două mâini care arătau atât de diferit de cele de pe Ceres, dar asta nu a contat câtuşi de puţin. Când mi-am pus braţele în jurul lor, am început să plâng din nou.

După ce mi s-au uscat lacrimile, ne-am pus costumele de scafandri şi am înotat spre recif, ceea ce a fost minunat. Am găsit acolo mai multe culori şi forme şi texturi decât mi-aş fi putut imagina vreodată sau decât mi-aş fi imaginat că pot fi transpuse într-o operă de artă.

O operă de artă care cuprinde totul, dar nu selectează nimic, nu e artă, ci doar imitaţie.

Mamă! Ai dreptate, doctore Sam.

După recif, am făcut o vizită în coloniile subacvatice, cele locuite de oamenii care se adaptaseră să respire apă. Problema era că noi trebuia să ne păstrăm echipamentele de scafandru şi niciunul nu se pricepea prea bine la limbajul prin semne pe care cei de acolo îl preferau ca mijloc de exprimare.

Apoi am ieşit din ocean, ne-am uscat şi am mai tras o tură de îmbrăţişări, înainte de a fi uploadaţi către habitaturile noastre normale. Pe Janis am îmbrăţişat-o cel mai strâns şi i-am şoptit la ureche.

— Ai grijă de tine!

— Cine? rânji ea. Eu?

Şi apoi micul corp cu păr şaten rămase în urmă, părând foarte singur, căci restul lumii îşi montase deja electrozii şi se transportaseră înapoi pe planetele lor îndepărtate.

Imediat ce am ajuns înapoi pe Ceres, le-am trimis părinţilor mei un avatar cu mine însămi. M-au privit de parcă eram o stafie.

— Ce cauţi *aici*? reuşi mama să mă întrebe după o vreme.

— Îmi pare rău să vă cer una ca asta, le-am zis, dar cred că voi avea nevoie de un avocat.

* * *

Ceea ce am făcut atunci a fost surprinzător de uşor de realizat. Îţi aminteşti, doctore Sam, că lucrasem pentru Dane, care era specialist în comunicaţii şi care fusese responsabil cu trimiterea noastră pe Pământ. Şi, de asemenea, te rog să-ţi mai aminteşti că sunt specializată în interoperabilitatea sistemelor ceea ce implică, nu-i aşa, ca trebuie să fiu specialistă şi în neoperabilitatea lor.

Aşa că nu mi-a fost foarte greu să dereglez câteva dintre programele din sistemul lui Dane, chiar în timp ce ne încărca. Şi lucrul acesta i-a distras atenţia atât de tare, că nu a avut nimic de obiectat când i-am zis că mă ocup eu de restul.

Şi, odată ce am avut acces, nu a durat foarte mult să schimb câteva serii de numere.

Rezultatul final al acestei manevre, a fost acela că Janis s-a încarnat în corpul meu cu ochi căprui, ea a fost cea care a primit îmbrăţişările şi toasturile şi cea care s-a îmbrăţişat cu părinţii mei. Şi care acum e pe Pământ, încarnată, cu un set complet de drepturi umane şi la adăpost de Anna-Lee.

Mi-aş dori să fi putut spune acelaşi lucru şi despre mine.

Bineînţeles, Anna-Lee nu putea să mă ucidă, căci nu eram proprietatea ei. Dar putea să-i dea în judecată pe părinţii mei, care, din punctul ei de vedere, permiseră unui soft care *le* aparţinea să o împiedice să se răzbune pe fiica ei, adică pe softul care *îi* aparţinea.

Şi, normal, Anna-Lee o luă razna în momentul în care află de toată povestea – ceea ce nu dură foarte mult, căci Janis îi trimisese un mesaj ironic în momentul în care ajunsese la al patrulea sau la al cincilea pahar cu umbreluţă în el.

Janis mi-a trimis şi mie un mesaj.

— Puteai, cel puţin, să-mi fi făcut părul roşu.

Părul roşu. Uneori mă întreb de ce mi-am mai bătut capul cu ea.

Un efect secundar spectaculos al acestei întâmplări a fost acela că am devenit, cu toţii, celebri. S-a dovedit că acesta era un caz legal fără precedent, cu personaje pitoreşti şi cu o mulţime de oameni interesaţi de el. Janis era o vedetă media şi la fel eram şi eu şi Anna-Lee.

Dar lui Anna-Lee această celebritate nu-i făcu niciun bine. Întregul ei sistem de gândire era atât de rigid încât nu făcu faţă atunci când fu expusă public. Imediat ce fu provocată, îşi pierdu controlul. Îl înjură pe unul dintre cei mai cunoscuţi comentatori media cu nişte cuvinte pe care, doctore Sam, aş prefera să nu le repet.

Indiferent de faptul că, legal, într-un fel avea dreptate, reportajul în care Anna-Lee urla că i-am răpit dreptul inalienabil de a-şi ucide fiica nu-i aduse prea mulţi prieteni. În cele din urmă, până şi tovarăşii ei din Mişcare şi-au dat seama că Anna-Lee le punea cauza într-o lumină nefavorabilă, aşa că o înlocuiră cu un purtător de cuvânt, care încercă să vorbească cât mai rar.

Janis dădu şi ea câteva interviuri, dar nu atât de multe pe cât, probabil, i-ar fi plăcut, pentru că se afla în arest la domiciliu, deoarece venise pe Pământ fără viză şi fără să plătească taxa de imigraţie. Poliţiştii au venit după ea chiar în timp ce încerca să se refacă după mahmureala provocată de băuturile cu umbreluţe. Şi poate a fost mai bine că nu a avut timp să vorbească prea multe căci, dacă începea cu declamaţiile ei sforăitoare, şi-ar fi pierdut celebritatea la fel de repede ca Anna-Lee.

Janis fu programată să fie deportată înapoi pe Ceres, dar era mult mai dificil să trimiţi înapoi un corp încarnat, decât să trimiţi un program printr-un laser de mare putere. Aşa că nu avea altceva de făcut decât să aştepte o navă de pasageri care să zboare într-acolo şi asta putea să dureze luni întregi.

Se oferi să piloteze chiar ea o astfel de navă, că tot se pregătise în domeniu, dar oferta îi fu refuzată.

O mulţime de oameni i-au citit lucrarea de licenţă, de care altfel nu ar fi auzit niciodată. Milioane de oameni au început să discute pe marginea ei. Unii susţineau că lucrurile scrise de Janis erau corecte, alţii spuneau că da, Janis avusese dreptate, dar că exagerase puţin. Mai erau şi o serie de cititori care susţineau că aspectele prezentate de ea nici măcar nu există decât, poate, doar în statistici.

Mai erau şi cei care susţineau că problema consta, în întregime, în modul în care funcţionau computerele, în sensul că acestea ar trebui să prezinte situaţii simulate cât mai real cu putinţă. Aici, trebuie să-mi exprim dezacordul, căci simulările erau exact ca şi realitatea, dar numai pentru anumiţi oameni.

Problema e că fiinţele umane percep realitatea în mod diferit unele de altele, chiar şi atunci când se întâmplă să fie doar nişte programe de calculator. Un softist poate să facă tot posibilul pentru a crea o realitate artificială care să imite perfect modul în care percepe el lumea reală, doar că aceasta nu poate fi la fel de reală pentru o altă persoană, ci, poate, doar aproximativă. E ca şi cum te-ai aştepta ca mâinile tuturor oamenilor să încapă în aceeaşi mănuşă.

În cele din urmă, cineva de la Universitatea Adelaide îi citi lucrarea şi îi oferi lui Janis o slujbă de profesor la catedra de sociologie. Ea acceptă şi, astfel, arestul său la domiciliu încetă.

Vai de Australia, mi-am zis, când am auzit vestea.

Şi eu apăream destul de des pe la programele de ştiri. Îmi foloseam avatarul meu de fată cu ochii căprui imenşi, cu care clipeam destul de des. Încă mai purtam panglica albastră în amintirea lui Fritz.

De ce, m-a întrebat cineva, am salvat-o pe Janis?

— Pentru că suntem cadre şi trebuie să avem grijă unul de celălalt.

Care era părerea mea despre Anna-Lee?

— Nu înţeleg de ce se mai plânge. Am avut grijă ca Janis *să nu mai fie problema ei*.

Nu se putea numi furt ceea ce făcusem?

— A elibera un sclav nu înseamnă a fura.

Şi tot aşa. Era acelaşi gen de joc pe care îl practicasem, timp de paisprezece ani, pe părinţii mei şi tactica mergea în continuare. Sute de grupuri de cadre au semnat petiţii ca acţiunea legală împotriva mea să înceteze. O mulţime de adulţi au făcut şi ei acelaşi lucru.

Sper să aibă succes, dar judecătorul care instrumentează cazul nu poate să se ia după opinia publică, ci trebuie să respecte legea.

Şi toată lumea uită că, de fapt, nu eu, ci părinţii mei vor fi judecaţi, pentru că au permis software-ului lor să-l fure pe cel al lui Anna-Lee. Şi, desigur, eu, şi prin urmare ei, sunt vinovaţi aşa că, cel mai probabil, părinţii mei vor fi amendaţi şi îşi vor pierde şi banii şi Punctele de Cetăţenie.

Mie chiar îmi pare rău de asta, dar ei nu par prea afectaţi.

Cum va reuşi judecătorul să pună un preţ pe un software furat, pe care proprietarul lui intenţionase să-l distrugă, asta e greu de spus. Oricum procesul se anunţă a fi unul interesant, indiferent de deznodământul lui.

Nu ştiu dacă voi mai pune vreodată piciorul pe Pământ. Nu mă pot duce la Pisa, căci nu sunt încarnată şi nu ştiu dacă îmi vor mai face o altă ofertă.

Şi, orice s-ar întâmpla, Fritz tot şters e şi eu tot mai port albastru.

Mi-am pierdut şi slujba pe care am avut-o în colegiu. Dane nu mai vrea să-mi vorbească, pentru că superiorul lui l-a acuzat că mi-a fost complice şi l-a retrogradat. Şi chiar şi cei care îmi poartă simpatie nu au de gând să-mi dea computerele pe mână.

Dar, chiar şi dacă aş obţine o slujbă, oricare ar fi aceea, nu mă pot încarna până nu se termină procesul.

Părerea mea e că, din toată povestea asta, singura care a scăpat basma curată e Janis. Dar asta era de aşteptat.

Aşa că, acum, principala mea problemă e plictiseala. Mi-am petrecut paisprezece ani din viaţă într-un program rigid, tocmai pentru ca, mai apoi, să-mi pot umple timpul cu activităţi intelectuale şi măreţe şi acum toate astea s-au dus pe apa sâmbetei.

Nu mă pot apuca nici măcar de activităţi plictisitoare până nu se termină procesul.

Cu toţii suntem sau sperăm să devenim leneşi.

Mulţumesc, doctore Sam!

Am ales, totuşi, să fiu leneşă pictând. Poate voi putea vinde tablouri şi voi reuşi să-mi plătesc taxele pentru a mă întoarce pe Pământ.

Le-am numit colecţia „Doctor Johnson”. *Sam Johnson pe Marte. Sam Johnson vizitează Neptunul. Sam Johnson gândind pe Gheţarul Tomasko. Sam Johnson printre asteroizi.*

Şi mai am o grămadă de idei pe tema asta.

Desigur, dacă eşti de acord, doctore Sam!

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Incarnation Day” by Walter Jon Williams